

MỤC LỤC

Chương 20.....	2
Chương 21.....	30
Chương 22.....	34
Chương 23.....	55
Chương 24.....	77
Chương 25.....	83
Chương 26.....	96
Chương 27.....	112
Chương 28.....	123
Chương 29.....	143

CHƯƠNG 20

Cái chết của Xantinô Côrleone như hòn đá ném xuống ao tù, làm khuấy động cả giới giang hồ nước Mỹ.

Và khi được tin don Côrleone từ giường bệnh trở dậy nắm quyền bính, khi nghe bọn do thám đi đưa đám về báo rằng trông ông Trùm có vẻ như đã bình phục hoàn toàn, đám đầu sỏ Ngũ Đại Gia bèn cuống cuống phòng bị, tin chắc đối phương thế nào cũng gây đổ máu lớn để trả đũa. Không một ai dám có ảo tưởng rằng sau những thất bại vừa rồi, ông Trùm không còn đáng lo ngại nữa.

Con người này suốt đời chẳng mấy khi sai lầm và qua mỗi sai lầm, ông lại học thêm được một điều gì đó.

Chỉ một mình Haghen là đoán đúng ý định của ông Trùm, nên cũng không lấy làm lạ khi thấy một nhóm đại diện phái đi gặp Ngũ Đại Gia xin điều đình. Và không chỉ đơn giản điều đình mà còn triệu tập một đại hội tất cả các cánh Niu York, với sự có mặt của các cánh khắp nước Mỹ. Niu York là sào huyệt của các băng hùng mạnh nhất - ai cũng hiểu rằng sự phát đạt của nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến các cánh khác.

Đề nghị này được đón tiếp không mặn mà cho lắm.

Gì thế nhỉ - cạm bẫy chăng? Định ru ngủ đối phương để bắt thần đánh úp chăng? Đối mạng thẳng con lấy một lúc mấy mạng chăng? Nhưng lập tức don Côrleone đã chứng thực lòng thành của mình. Trước hết, ông mời tất cả các băng khắp nước về dự hội, và lại cũng không thấy ông bày binh bố trận hay kéo bè kéo cánh gì cả.

Rồi sau nữa, ông đã dần thêm một bước - bước quyết định này đã khẳng định chắc như đinh đóng cột sự thành thật của ông và đồng thời còn là bảo đảm chắc chắn cho tính mạng các phái bộ

của các cánh tham gia đại hội quần hùng. Đó là ông đã nhờ đến cánh Bockikiô.

Gia đình Bockikiô là một hiện tượng độc nhất vô nhị - vốn là dư đảng mafia Xixili nổi tiếng hung hãn không ai bằng, nhưng sang Mĩ nó lại trở thành một công cụ độc đáo của hòa bình. Một dòng họ ngày nào kiếm ăn nhờ sự tàn bạo man dại giờ đây lại sinh sống bằng một nghề có thể nói là xứng đáng với các bậc thánh nhân khổ hạnh. Dòng họ Bockikiô có một ưu thế ít ai đánh giá hết - đó là quan hệ máu mủ ruột rà chặt chẽ tạo ra nền tảng của dòng họ; sự gắn bó huyết thống bền vững hiếm thấy kể cả đối với một quần thể quý trọng gốc rễ mình hơn cả tình chung thủy vợ chồng. Cánh Bockikiô có lẽ người trong họ chỉ được lấy người trong họ.

Thuở hàn vi, nhà Bockikiô có lúc đã có gần hai trăm tay súng hùng cứ trong một khoảng đất nhỏ ở miền Nam Xixili. Ngàn ấy con người chỉ trông vào bốn năm cái cối xay, nhưng được cái họ không lo thất nghiệp, không bị bỏ đói. Xay bột và đào giếng đổi nước là độc quyền của nhà Bockikiô ở địa phương mình. Có lần một tay địa chủ dòng dõi quý tộc cậy tiền, cậy thế đập đập mở một cối xay nhỏ để dùng trong nhà. Lập tức cối xay bị đốt trụi. Tay địa chủ quyền quý ức quá đi thưa kiện và ba người của nhà Bockikiô liền bị quan trên tổng giam. Bản án chưa kịp thi hành cả cơ ngơi nhà quý tộc đã ra tro hết.

Sau đó ít lâu vì dân tình kêu ca thiếu nước nên chính phủ Rôm cử đến một đặc phái viên điều tra lại chỗ.

Các báo cáo cho thấy chỉ cần làm một hồ chứa nước thật to thì sẽ đâu vào đấy. Người ta lập tức bắt tay vào thực hiện dự án, các chuyên viên đo đạc được phái đến cắm đất. Nhà Bockikiô nhảy ra phá đám, dọa dẫm đủ kiểu, làm các ông này phải vội vàng cầu cứu chính quyền trung ương đưa cảnh binh về lập chốt bảo đảm an ninh.

Công trình được đẩy nhanh tiến độ, vật tư, thiết bị được chở đến Palermo ùn ùn. Nhưng mọi thứ chỉ đến đó là hết - cánh Bockikiô nhờ các băng mafia địa phương giúp sức đã giải quyết

bằng hết khối vật tư thiết bị đồ sộ kia: nặng thì phá, nhẹ thì khiêng, không sót thứ gì.

Đám dân biểu ăn cánh với mafia cũng đổ xô vào công kích cản trở dự án bằng mọi cách, dằng dai mãi không chịu thông qua. Cứ thế cho đến lúc Muxôlini lên cầm quyền.

Nhà độc tài tuyên bố. phải xây đập nước bằng bất cứ giá nào! Mafia không những chỉ phá hoại dự án làm hồ chứa nước, mà còn phá hoại cả chế độ độc tài, vì vậy Muxôlini quyết ra tay đào tận gốc. Hắn giao toàn quyền sinh sát cho một tay trùm mật vụ, bằng mọi cách lập lại trật tự trên đảo. Quả nhiên chỉ trong vài năm mafia bị đánh tan tác. Bất cứ ai bị tình nghi là marloso liền bị tổng giam, đi khổ sai đập đá. Biết bao gia đình lương thiện bị vạ lây trong cuộc khủng bố tàn khốc này.

Cánh Bockikiô bầm gan tím ruột đòi quyết tử một phen, dù có chết hết cũng chơi. Rốt cuộc, dù không chết hết nhưng cũng mất một nửa, nửa còn lại... đi đập đá.

Cánh Bockikiô thoát khỏi họa tuyệt diệt là nhờ các phe. nhóm bạn bè giấu diếm đưa sang Mỹ những giọt máu cuối cùng của nó.

Lúc sang đến đây, họ Bockikiô lớn bé chỉ còn chưa đến hai chục mạng. Cả họ sống quây quần bên nhau trong một thị trấn nhỏ ở lưu vực sông Hadxơn gần Niu York. Nghèo đói cùng cực, đành phải xoay sang làm nghề đổ rác. Ai ngờ cái nghề mạt hạng ấy lại giúp cánh Bockikiô mở mày mở mặt trở lại mới lạ chứ? Các cơ sở của cánh mỗi lúc một mở rộng ra: nào hết rác, nào chế biến phân loại, riêng xe đổ rác đã có cả một đoàn. Nghề đời hễ có ăn là có đưa nhẩy vào hôi. Cánh Bockikiô phản ứng ngay tấp lự: xe của bọn cạnh tranh bị đốt liên tiếp Bọn kia chờn, phải rút vội. Một tay đầu bò dám hạ giá thâu rác thì một ngày đẹp trời đã biến mất tăm, tìm mãi mới thấy một đồng thịt bầm lẩn trong mớ rác mà chàng đầu bò mới thâu về.

Ăn nên làm ra, nhà Bockikiô lại mở mang dòng họ, con trai, con gái trong họ không đủ nên lệ cũ được nới rộng hơn, cho phép dựng vợ gả chồng với người ngoài với điều kiện phải là người

Xixili. Nhân số tăng lên là phải tìm thêm nghề mới. Và thế là nhà Bockikiô đã kiếm được cái cần câu cơm hợp ý họ nhất - nghề trung gian hòa giải. Các phe cánh mafia đánh nhau sút đầu mẻ trán, muốn cầu hòa thì phải có sứ giả, con tin. Cánh Bockikiô liền đứng ra đảm nhận vai trò ấy và cũng được các cánh kia thù lao đúng mức cho dịch vụ này.

Thành viên của băng có chung một nét đặc trưng của dòng họ là tính hạn chế - hay nói trắng ra là sự đàn độn ù lì hiếm có. Tuy vậy, họ cũng tự biết cái thân phận thua kém của mình nên không ham bon chen với các cánh khác trong việc mở mang và tổ chức các lĩnh vực làm ăn phức tạp như mãi dâm sòng bạc, buôn bán ma túy hay những trò tổng tiền cỡ lớn. Mua một tay cảnh sát hạng bét họ còn cố xoay sở được chứ thật thà ngô nghê như họ thì biết đáng nào mà lo lót một "ô thần thế" Cánh này có hai điểm mạnh không ai chối cãi: lòng trung thành đối với cái mà họ cho là danh dự và sự hung hãn đã nói ở trên.

Họ Bockikiô không ai nói dối, không ai phản bội. Đối với họ, trò này quá là rắc rối nhiều khê. Họ Bockikiô cũng không ai quên thù bỏ oán mà tha không hỏi đến, mất gì cũng phải trả hết. Chính những phẩm chất đó cộng với thời thế nhiều nhường đã đem lại cho họ một miếng ăn béo bở.

Khi các phe phái thù địch muốn thương lượng hòa bình, chỉ cần nói qua với cánh Bockikiô một tiếng là xong. Ông trùm cánh này sẽ thảo luận điều kiện gặp gỡ và phái đi đủ số con tin cần thiết. Lần Maicon phải đi gặp Xôlôđô, một đại diện của cánh Bockikiô đã được Xôlôđô thuê đến nằm ở nhà Côrleone làm bảo đảm cho tính mạng của Maicon. Nếu Xôlôđô giết Maicon thì cánh Côrleone sẽ hạ thủ ngay con tin, trong trường hợp đó bao nhiêu hận thù của cánh Bockikiô sẽ dội tất lên đầu Xôlôđô, kẻ có lỗi trong cái chết của người thân họ. Lúc ấy thì không có gì, không một uy lực nào ngăn nổi cánh Bockikiô trả thù - có lẽ vì bọn này ù lì, đàn độn chẳng Nếu phải chết, họ sẽ chết ngay không nao núng và sẽ theo đuổi đến cùng những kẻ thất tín. Một con tin của cánh Bockikiô vì thế là một bảo đảm rất nặng cân đối với tính mạng của phái bộ đàm phán.

Cho nên khi don Côrleone nhờ đến cánh Bockikiô làm trung gian và bảo đảm cho mỗi bên tham gia đại hội một số lượng con tin thỏa đáng thì mọi nghi ngờ đều tan biến.

Có thể vững dạ lên đường kẻ như đi dự cưới?

Các con tin đã phân phối đủ, nơi gặp gỡ được ấn định là phòng họp của ban giám đốc một ngân hàng thương tín nhỏ. Chủ tịch ngân hàng chịu ơn sâu của don Côrleone và ông Trùm cũng là một người nắm cổ phần mặc dù cổ phần đó lại đứng tên ông chủ tịch. Đứng tên ông chủ tịch mà không hề có một chữ làm bằng? Lúc ông chủ tịch đề nghị lập giấy tờ làm tin thì ông Trùm gạt đi:

- Lạ chưa, tin nhau là ở tấm lòng, chứ đâu cần phải giấy má gì? Cả gia tài tôi, cả tiền đồ của con cái tôi, một khi đã tin bạn, tôi còn giao trọn cho bạn nữa là! Bạn mà không tin thì tin ai? Nói đại chứ, nếu bạn có lật lọng thì cái mất mát lớn nhất là lòng tin của tôi nơi bạn, không còn dám tin ai ở đời. Dĩ nhiên tôi cũng ghi lại ở đâu đó để nhớ có gì các cháu nhà tôi còn biết tôi chăm lo cho chúng nó thế nào. Được bạn chăm lo cho chúng nó giúp tôi thì tôi cũng ngậm cười.

Ông chủ tịch ngân hàng hiểu ngay tuy chẳng phải là dân Xixili.

Vì vậy với ông chủ tịch, yêu cầu của Bố Già là mệnh lệnh cho nên, như đã hẹn, thứ bảy đó toàn bộ khu vực điều hành cùng một phòng họp bày ghế da cách âm hoàn toàn đã được dành để thủ lĩnh các băng mafia khai hội.

Giữ chân canh cửa là một bọn đầu gấu được chọn lọc kỹ mặc đồng phục của nhà băng. Gần mười giờ, các đại biểu bắt đầu kéo đến. Theo dự kiến, ngoài Ngũ Đại Gia Niuvork còn có thêm mười nhóm khác đến dự từ khắp nơi trên nước Mỹ, trừ cánh Chicago của con cừu ghẻ lạc loài An Capone. Mọi mưu toan cải hóa bọn man rợ Chicago cho phù hợp với đòi hỏi của một xã hội văn minh đành phải bỏ, còn mời bọn kẻ cướp thô tục ấy đến dự hội thì chẳng bỏ công.

Có họp là có rượu, có đồ ăn. Mỗi đại biểu được quyền mang theo một phụ tá. Phần lớn đại biểu cùng đến với conlogliori của mình, thành ra phòng họp rất các vị tiền bối. Tôm Haghen trẻ nhất và chỉ một mình không phải dân Xixili nên tuy là nhà chủ, nhưng cứ như người ngoài không bằng.

Haghen biết mình bị nhòm ngó nên cố tỏ ra chững chạc, không nói, không cười, chỉ lo săn sóc ông Trùm của mình: rót nước, đốt thuốc, sửa lại gậy tàn. Y tận tâm chu đáo nhưng không qui lụy, bợ đỡ.

Có lẽ ngoài Haghen ra, trong phòng họp hôm ấy chẳng mấy ai biết mặt các danh nhân có chân dung treo trên vách. Toàn các vị có máu mặt, có cả bộ trưởng tài chính Haminton nữa! Haminton chắc không ngờ nổi rằng bọn trùm mafia lại họp đại hội ngay trong phòng họp của nhà băng thế này. Mà có biết chắc ngài bộ trưởng sẽ hài lòng - bọn này cũng thảo luận đúng đắn toàn chuyện làm ăn đầy thôi, kém gì giới tài phiệt!

Trong vòng nửa tiếng, từ chín rưỡi đến mười giờ, các đại biểu lục tục kéo đến theo một thứ tự được ấn định trước. Đầu tiên là don Còrleone - người khởi xướng hòa đàm, trong một nghĩa nào đó là chủ tọa. Xưa nay ông nổi tiếng là chính xác, qui củ.

Đến thứ hai là Carlô Tramonti, kẻ hùng cứ một dải mấy bang miền Nam. Trung niên, đường bệ, cao hơn tầm vóc trung bình của dân Xixili, bộ mặt điển trai, rám nắng, chải chuốt và lịch thiệp, trông hần ít giống người Italia mà giống các triệu phú Mĩ có ảnh in trên các bìa tạp chí đang nhàn nhã buông câu trên du thuyền riêng.

Cánh Tramonti kiếm tiền nhờ nghề đen đỏ và mới gặp don không ai ngờ nổi hắn đã quyết liệt thế nào mới có được một giang sơn như ngày nay.

Từ Xixili sang lúc còn bé tí, hắn bị quăng quật đến Phlôrida và lớn lên ở đấy. Hắn đầu quân cho một băng kiểm soát một mạng lưới sòng bạc rải rác khắp các thành phố miền Nam. Cầm đầu băng là các quan chức người Mĩ trong cơ quan chính quyền địa phương, toàn những tay sừng sỏ, dám cảnh sát mà không dựa dẫm

cũng ghê gớm không vừa - có ai dám ngờ rằng một thằng Xixili nhãi nhép lạc loài lại đánh gục nổi các bậc đàn anh như thế. Sự tàn bạo thú vật của hắn làm bọn kia mất vía, nhưng chơi độc như hắn thì chúng không dám vả lại miếng ăn có đáng là bao mà đổ máu cho uống, chúng nghĩ vậy. Tramonti lôi kéo đám cảnh sát về phe mình, tăng phần chia chác cho bọn chúng, cất tiết luôn bọn chó hoang chỉ biết đớp hít cần xé chứ không biết làm ăn. Chính Tramonti chứ không ai khác đã móc nối với tên độc tài Cua Batixta, nhờ đó mà ném tiền vào các cơ sở giải trí ở Havana - những sòng bạc, nhà tiêu sầu các kiểu - cốt trưng cái hào nhoáng sống gấp của châu Mỹ ra mời chài khách thập phương. Hiện tại Tramonti có trong tay một trong những khách sạn sang trọng nhất ở Miami Bích và tài sản của hắn đã tính bằng bạc triệu.

Cùng gã consiglieri cũng rám nắng như hắn, Tramonti bước vào phòng họp, nói vài câu thương cảm phải chăng đối với một người cha vừa mất con và ôm hôn ông Trùm Còrleone.

Đến thứ ba là Giòdeph Daluki, trùm băng Đơtroit. Cánh Daluki giàu mặt kiểm soát một sân quần ngựa gần Đơtroit. Ngoài ra, hắn còn cai quản một phần đáng kể Các Sòng bạc địa phương. Bộ mặt tròn vành vạnh của Daluki đầy vẻ phúc hậu, chủ nhân một biệt thự đáng giá trăm ngàn đô la trong khu Groxx - Point, một trong những khu sang trọng nhất thành phố, con trai hắn là rể một dòng họ trâm anh thế phiệt lâu đời ở Mỹ. Giống don Còrleone, Daluki có tiếng là chín chắn và dè chừng.

Trong tất cả các thành phố có mafia tác quái thì Detroit xếp cuối cùng về số vụ phạm pháp bạo hành - suốt ba năm trong thành phố chỉ vền vẹn có hai án mạng. Ông trùm Đơtrít kiên quyết không dính vào chuyện buôn bán ma túy.

Daluki cũng dặt theo consiglieri và cả hai đều đến ôm hôn don Còrleone. Giọng trầm ồm ồm của Daluki giá không hơi đót một tí thì đã không khác gì Mỹ gốc.

Mà trông hắn cũng y hệt một nhà làm ăn Mỹ nòi: quần áo đứng đắn, thái độ xởi lởi, dễ gần, sòng phẳng. Hắn nói: "Không phải đại ca gọi thì đừng hòng tiểu đệ chịu đến". Don Còrleone cúi

đầu cảm kích. Ông có thể mạnh dạn trông cậy vào sự đồng tình của Daluki được.

Hai ông trùm miền Tây dện Niu York chung một xe - ngay cả làm ăn hai gã cũng chung lưng đấu cật cùng làm. Đó là Phrank Phalcône và En tôm Môlnari, cả hai cùng trạc bốn chục, nghĩa là trẻ nhất trong các đại biểu dự hội. Hai gã cũng khác người ở cách ăn mặc ít nhiều phóng túng và cung cách nháng nhít bỏ bã, đúng kiểu Hôliút. Phạm vi làm ăn của Phalcône là các nghiệp đoàn điện ảnh và mạng lưới sòng bạc trong các xưởng phim, thêm vào đó hắn còn đảm nhiệm việc tuyển mộ và cung cấp thường xuyên khách má hồng cho các nhà thổ các bang Miền Tây. Vai vế ông trùm mà học đòi thói nghệ sĩ thì thật chướng quá. Phalcône chỉ học đòi tí tẹo thôi. Vì thế, các ông trùm khác cũng ít nhiều coi thường hắn.

Entôni Môlinari là bá chủ trong các khu bến tàu Xan Phrancixcô, hơn thế, trong trò đánh cá thể thao thì hắn là đệ nhất cao thủ. Xuất thân chài lưới cha truyền con nối, hắn mở ở Xan Phranxixcô một nhà hàng tên là cống vật của Hải vương mà hắn rất đặc ý, nghe đâu phải bấm bụng bù lỗ để bảo đảm giá trị của món ăn mà không nâng giá. Dân mình đồn đại trông cái con người có bộ mặt lạnh như tiền của tên chuyên gia bạc bịp này dính vào chuyện chuyên chở lậu các loại ma túy qua biên giới phía nam hoặc từ các xứ phương đông. Hai ông trùm trẻ trung có hai tay to vạm vỡ đi kèm hắn chẳng phải quân sư quân xiếc gì ráo, mà chỉ là hai thành cận vệ, tuy vậy chắc chúng chả dám vác súng theo đến đây. Ai còn lạ gì hai thành này là các cao thủ về môn karate - tình tiết đó chỉ làm cho cử tọa tức cười thôi chứ không dọa được ai: giá hai ông trùm từ California lên có vác theo bình xông hương được Giáo hoàng ban phúc thì kết quả cũng giống thế. Mà kẻ cũng lạ, trong những kẻ hôm nay đến phó hội lắm người cũng là giáo dân, sùng đạo ra phết.

Đến tiếp theo là sứ giả của cánh Buxtơn - kẻ duy nhất bị tất cả các ông trùm khác coi thường. Ai cũng biết hắn chơi không đẹp với bọn đàn em, ăn quịt của bọn này từng xu một. Giá chỉ có thể thôi thì chưa sao - keo bản là tính trời sinh ra thế, mỗi người một kiểu. Điều không thể tha thứ được là hắn không biết giữ kỉ cương

trong giang sơn của mình. Bọn này tranh ăn vật vặt giết nhau lu bù, mạnh thằng nào thằng ấy làm, gọi là "nghệ sĩ lang thang" ấy mà - tóm lại bọn Boxtơn quá nhâng nháo, xem thường pháp luật, chẳng coi ai ra gì. Nếu bọn ở Chicago bị gọi là chó điên thì bọn Boxtơn bị liệt vào hạng gavoones - bọn vét đĩa. Ông trùm là Domenick Pan da. Tướng hấn ngũ đoản, ngang phè phè mà một ông trùm có lần đã phát biểu rằng trông biết ngay là kẻ cắp.

Xanhdica Clivlơn có lẽ là băng hùng mạnh nhất nước Mĩ về nghề đen đỏ, do một ông trùm cao niên đầu bạc, nét mặt tinh tế, già dặn cầm đầu; lão có biệt hiệu là do Thái không chỉ bởi ngoại hình - lão dùng nhiều dân Do Thái chứ không cứ gì phải Xixili. Nếu có thể thì lão đã cử một thằng Do Thái làm consiglieri rồi, không như cánh Còrlêone chỉ vì một mình Tom Haghen mà mang tiếng oan là cánh Irlơnđ. Cánh Do Thái là một guồng máy trơn tru, làm ăn rất khá và tuy bề ngoài thanh thoát nho nhã là thế, nhưng chưa ai nói ông trùm Cinxent Phorlenda thấy máu mà run bao giờ. Trông niềm nở nhũn nhặn vậy chứ lão điều khiển công việc hắc ra trò. Những người như lão cổ nhân gọi là nhu chế cương - quả không ngoa.

Đầu sở Ngũ Đại Gia Niuyork lục tục đến sau cùng và Tôm Haghen thấy ngay bọn này đàn hoàng oai vệ hơn hẳn dân chơi tỉnh lẻ. Thân hình rắn rỏi, đầu to, bệ vệ, cả năm đều có vẻ tai to mặt lớn hơn người - mũi to vương giả môi dày, mặt mày phương phi, quần áo không phải loại mới toanh, đầu tóc không cầu kì - cho thấy đây là những con người bận rộn làm ăn, không hơi đâu để ý đến những tiêu tiết vật vãnh.

Bá chủ bang Niu Gilơn và các bến tàu mạn tây Manhattan là Entôni Xtrachi. Hấn nắm các sòng bạc của Niu Giơ và có ảnh hưởng lớn trong bộ máy Đảng Dân chủ. Xtrachi có một đội xe tải và kiếm được khối tiền nhờ nó - xe tha hồ chở nặng được đến đâu thì chở, không ai ngăn cấm hay phạt tiền. Chạy xe kiểu ấy làm gì mà chả hỏng đường, là đường hỏng thì đã có hãng sửa chữa đường xá nhận thầu giá cao với nhà nước lo.

Cả hăng này cũng của Xtachi nốt - lòi cả đôi đường, vừa khéo. Dù vậy, Xtrachi theo quan niệm cũ nên không bao giờ dính vào nghề buôn thịt sống, tuy rằng vì là vua bến tàu nên muốn hay không muốn hăn cũng không thể không động đến ma túy. Trong Ngũ Đại Gia thì cánh này yếu thế hơn cả.

Phần bắc Niu York. là lãnh thổ của ôttiliô Cuneô - băng này chuyên đưa dân Italia vượt biên trái phép từ Canada sang Mỹ, nắm toàn bộ các sòng bạc ở bắc Niu York; ngoài ra, nếu không được cách Cuneô đồng ý thì đồ có ai xin phép chính quyền địa phương cho mở trường đua ngựa được. Bề ngoài trông hăn có vẻ như một gã thợ nướng bánh nhà quê với bộ mặt tròn phúc hậu (trên danh nghĩa hăn là chủ một công ti sữa lớn) thành ra rất dễ cảm tình. Hăn quý trẻ con và trong túi lúc nào cũng đầy kẹo phòng hờ gặp đứa bé nào trong số cháu chắt của mình hoặc con cái bọn thủ hạ thì cho. Mặt đã to lớn còn đội thứ mũ tròn giống kiểu mũ panama dành cho đàn bà, vành kéo xuống, miệng cười hớn hở, ăm ắp.

Khác với phần lớn các ông trùm, Cuneô chưa bao giờ phải ngồi tù, thậm chí không ai có ý nghi ngờ thực chất của công việc hăn làm nữa. Chẳng những thế mọi người đều coi hăn là một nhà làm ăn đàng hoàng đứng đắn, hăn hợp hành liên miên trong đủ loại ủy ban, một lần còn được tiểu ban thương mại bầu là "Nhà doanh thương số một của Niu York trong năm".

Tới dự hội còn có đồng minh thân cận nhất của cánh Tataglia - don Emiliô Bardini. Cánh này ôm đồm rất nhiều món: nào mở sòng bạc và các quán tiêu sầu ở Bruclin và Quinx, nào cung cấp bọn dân thuê chém mướn hùng cứ hòn đảo Xteitơn Ailơđ, nào mở các ổ đánh cá thể thao ở Bronx và Vextchextơ, cả buôn bán ma túy cũng có cánh này chắm mút. Don Bardine quan hệ mật thiết với các băng ở Chvlơnd và ở miền Tây.

Giây máu ăn phần cả trong các cơ sở giải trí ở các thành phố bỏ ngõ của bang Nevada như Las Vegas và Ren chứng tỏ hăn cũng là đứa biết nhìn xa, đến tận Maiami và Cua hăn cũng thò tay đến tranh ăn trong ngành du lịch. Cánh Bardini bận rộn đến thế cơ

đây. Sau cánh Còrleone có lẽ đây là cánh mạnh nhất trong tất cả các băng ở Niu York, có nghĩa là trong cả nước Mĩ. Bàn tay của Bardini còn thò sang tận Xixili nữa. Không có một nghề làm ăn phi pháp nào nhiều lãi mà hắn không mó đến. Nghe nói hắn còn bắt rế vào cả phố Uôn. Ngay từ ngày đầu khởi chiến, hắn đã đem hết tiền bạc và ảnh hưởng của mình làm hậu thuẫn cho cánh Tataglia. Từ lâu hắn đã áp ủ tham vọng hạ bệ ông Trùm Còrleone và tự lập làm mình chủ của giới giang hồ nước Mĩ, nhân tiện bấu xấu thêm một miếng trong mâm cỗ của don Còrleone. Hắn giống Bố Già ở nhiều điểm, thậm chí còn hơn ông về tài thích ứng với đòi hỏi của thời đại, cách làm ăn năng nổ hơn, xem xét sự việc phóng khoáng hơn. Ai chứ Emiliô thì không thể bảo là đồ ché chai đồng nát được. Ở hắn toát ra niềm tự tin và sự táo tợn ngông nghênh của một tướng trẻ đầu bò đang lên mạnh và thấy rằng cờ đã đến tay. Hắn gây cho người ta ấn tượng của một cá nhân mạnh mẽ nhưng lạnh lùng chứ không tình cảm như don Còrleone - có lẽ giờ đây hắn là đứa "đáng nể nhất trong Ngũ Đại Gia.

Đến sau cùng là Philip Tataglia - kẻ cầm đầu băng đã ra mặt tranh giành quyền lực của cánh Còrleone bằng cách giúp đỡ Xôlôđô và suýt nữa đã thành công.

Ấy thế mà các cánh khác trong Ngũ Đại Gia lại có vẻ ít nhiều coi thường hắn. Trước hết là vì hắn đã u mê để cho Xôlôđô xui đại mà ăn phải bả của thằng Thổ ranh ma ấy. Chính vì hắn mà ngày nay mới xảy ra cái trò đánh giết nháo nhào này, gây khó khăn rất nhiều cho việc làm ăn thường nhật của các gia đình Niu York. Sau nữa, hắn - một lão lục tuần già khú? - là đứa háo ngọt, thấy gái là híp cả mắt. Gì chứ khoản này thì hắn tha hồ múa may. Chả là nghiệp nhà của cánh Tataglia là nuôi điếm mà. Thu nhập chủ yếu của hắn là nhờ mãi dâm. Ngoài ra hắn còn nắm trong tay hầu hết các hộp đêm của nước Mĩ, hề có mầm non nào nhiều hứa hẹn là cánh này nhặt bằng hết, dù ở thành phố nào đi nữa.

Phi líp Tataglia không ngần ngại chơi bản để xỏ mũi một danh ca tài ba hay một kép hài nào đó và bắt ép các hãng đĩa hát phải chịu theo điều kiện của mình. Tuy nhiên, cần câu cơm chủ yếu của hắn vẫn là gái.

Bọn đồng minh của Phihip Tataglia không ưa tư cách hắn. Suốt đời hắn kêu ca than vãn làm ăn sa sút. Bọn kĩ nữ thì biếng nhác, ông ọ - đứa trốn, đứa tự vẫn, không còn ra làm sao cả. Bọn ma cô dắt khách rất một quân lừa đảo ăn bám, chẳng đáng một xu. Không kiếm đâu ra lấy một đứa biết làm ăn cho ra hồn. Bọn trẻ Xixili nhà mình thì chê bai hết lời, bảo rằng buôn bán và chà đạp phẩm giá đàn bà là Ô nhục - mà bọn chó chết ấy là cái quân giết người không biết ghê tay, chứ có hay hóm gì cho cam. Đó là cái kiểu Phillip Tataglia hay lê la than thở, mà cử tọa thì nghe hắn nửa phần khinh rẻ, nửa phần nhạo báng. Hắn kêu ca nhiều nhất là các quan chức nắm quyền cấm đoán hay cho phép bán rượu trong các hộp đêm và tửu điểm của hắn. Hắn thề sống thề chết rằng phố Uôn không đẻ ra nhiều triệu phú bằng một mình hắn nhờ những món vi thiềng mà hắn phải cúng cho bọn khôn nạn đang nắm hộp son con dấu của Nhà nước.

Cũng lạ là tuy suýt nữa đánh gục được cánh Côrleône thế mà hắn vẫn chẳng được đứa nào vì nể. Ai cũng biết lúc đó sức mạnh của hắn là nhờ có Xôlôđô làm đội xung kích và cánh Bardini hậu thuẫn. Đã thế, hắn lại còn không biết tận dụng ưu thế đánh bất ngờ mà thừa thắng quật ngã đối phương - thấy rõ là hắn kém tài. Nếu hắn khéo léo làm ăn hơn một chút thì bây giờ chẳng ai phải lôi thôi thế này. Ông Trùm Côrleône mà chết là hết chuyện.

Là hai kẻ thù mỗi người đã mất một đứa con trong cuộc chiến, don Côrleône và Philip Tataglia gặp nhau chỉ gật đầu cao đạo. Đối với thủ lĩnh Ngũ Đại Gia, ông Trùm Côrleône là đối tượng chú ý đặc biệt - họ sấm soi cổ tìm ở ông một bằng chứng cho thấy ông đã chùn gân hay các dấu hiệu thương tích và nỗi đau mất mát. Việc ông muốn xóa bỏ hận thù sau cái chết của con là hết sức đáng ngờ. Hình như ông đã chịu thua, nếu vậy cánh Côrleône từ nay xuống dốc là cái chắc. Không sao, gắng chờ một tí sẽ biết tất cả. - Những lời chào mừng đã lắng xuống, khách khứa đã cạn mấy tuần rượu - già nửa giờ trôi qua trước khi don Côrleône về vị trí chủ tọa đằng sau mặt bàn gỗ dẻ bóng lộn. Tôm Haghen khi đó kín đáo ngồi phía sau ông Trùm, hơi chệch về bên trái một chút. Đó là tín hiệu

khai mạc - các ông trùm khác chia nhau ngồi cạnh bàn, đám cô vắn ngồi sau lưng ông chủ để lúc cần thì ghé tai thì thầm mấy câu.

Don Côrleone phát biểu trước tiên và ông nói bình thản như không có chuyện gì, như ông không hề bị trọng thương và thằng con cả của ông không hề bị giết, như giang sơn của ông không hề bị xâu xé bởi cuộc đâm chém đâm máu, các con ông không trôi dạt mỗi đứa một phương: Phredô lánh sang miền Tây ăn nhờ ở đậu gia đình Môhnari, còn Maicơn thì lẩn lút trong miền Xixili khi ho cò gáy. Dĩ nhiên ông nói bằng ngôn ngữ truyền thống của mafia - thô âm Xixili.

- Thưa quý vị bằng hữu, trước hết xin cảm ơn quý vị đã không quản khó nhọc đến dự hội. Tôi coi đây là một thịnh tình của quý vị dành cho bản thân tôi và thấy mình chịu ơn tất cả các bằng hữu có mặt hôm nay. Xin nói trước là tôi đến đây không phải để tranh cãi hay phân trần biện bạch gì hết. Mục đích duy nhất của tôi là bàn bạc, cân nhắc thật kĩ điều thiệt hơn để rồi sáng suốt thấy rõ lợi hại mà làm tất cả những gì cần làm, sao cho lúc chia tay chúng ta đã là những người bạn. Xin lấy lời nói của tôi để làm bằng, những bằng hữu nào đã biết tôi sẽ làm chứng rằng không bao giờ tôi sai lời. Và chỉ nói thế là đủ xin phép vào việc luôn. Chúng ta không phải con nhà luật để mà tụ tập nhau, làm giấy cam đoan này nọ. Chúng ta là những người biết trọng chữ tín.

ông dừng lời. Không một ai lên tiếng. Ở đây ai cũng biết nhẫn nại chờ đợi, thành thử cả bọn chỉ lẳng lặng hút xì gà hay nhấm uytxki, không nói không rằng. Có một cái gì đó đã liên kết những con người quái đản kì dị này, những kẻ không thừa nhận uy quyền của một xã hội có tổ chức, không chịu để ai sai khiến. Trên đời không một sức mạnh nào, không một con người nào bắt họ thần phục trái với ý muốn của họ. Bằng nhiều loạn, bằng giết chóc, những kẻ đó dành cho mình quyền'tự do muốn gì thì muốn. Chỉ cái chết mới lay chuyển nổi ý chí của họ. Nếu không thì phải là một lí trí cực kì sáng suốt.

Don Côrlene thở dài:

- Tại sao sự thế lại đến nông nổi này Hoi như vậy có phải là lên mặt dạy đời quá không? Xin thưa là không Bao nhiêu điều đại đột đáng buồn mà không ai cần đến. Xin phép được trình bày sự việc theo chỗ tôi hiểu để các quý bằng hữu phán xử.

Ông đừng lại xem có ai phản đối việc ông đơn phương giải tích sự vụ hay không.

- Ông Chúa, tôi đã bình phục lại và có lẽ tôi sẽ tìm được lối thoát khôn ngoan chăng? Có lẽ con trai tôi đã hành động quá nông nổi, cứ lao bừa, húc bừa chăng? Cứ cho là thế đi. Dù sao cũng xin thưa với quý bằng hữu cho nó có đầu có đuôi Số là Xôlôđô có đến gặp tôi với một đề nghị mượn vốn và thế lực để làm ăn. Ông ta khẳng định rằng đã được gia đình Tatagli hậu thuận. Việc này liên quan tới ma túy, một lĩnh vực mà tôi không ưa. Tôi vốn cầu an mà một việc kiểu này thế nào cũng làm tôi thấp thỏm bận rộn. Tôi giải thích rõ ràng như vậy cho ông Xôlôđô hiểu, hết sức tỏ ra tôn trọng ông ta và gia đình Tatnglia Tôi buộc lòng phải từ chối và đã trình bày hết tình hết lý để ông ta thông cảm. Tôi còn nói thêm rằng việc ông ta làm không hề cản trở gì công việc của tôi nên tôi không phản đối ông ta kiếm tiền bằng cách đó. Nhưng Xôlôđô lại đem lòng oán hận mà gây tai giáng họa cho mọi người. Đời là thế mà, biết làm sao được Trong chúng ta ai mà chẳng có ít nhiều bất hạnh. Tôi không định kể lể ra đây những tai họa của mình.

Don Côrleône ra hiệu cho Haghen róc giúp ông ít nước suối và chỉ trong nháy mắt cốc ông đã đầy. Ông Trùm nhấp một ngụm.

- Tôi muốn giải quyết cuộc tranh chấp này bằng hòa bình, - ông nói tiếp. - Nhà Tataglia mất một đứa con, tôi cũng mất một đứa con. Coi như hòa. Nếu ở đời ai cũng đòi ăn miếng trả miếng bất chấp lý lẽ thiệt hơn thì thế gian còn gì nữa? Như thế khác nào trường kiếp nạn ở Xixili ta, đàn ông con trai đều làm mỗi một việc là tầm thù đòi nợ máu mà bỏ bằng việc kiếm miếng cơm manh áo nuôi sống gia đình? Thế không phải điên rồ hay sao? Chính vì lẽ đó mà hôm nay tôi xin nói - phải đưa mọi việc trở về như cũ. Tôi đã không truy cứu kẻ nào phản bội và kẻ nào giết con tôi. Và tôi sẽ quên hẳn việc đó nếu hôm nay chúng ta giải quyết yên ổn vụ này.

Tôi còn một đứa con nữa hiện còn phải lưu lạc - tôi muốn có được bảo đảm trong khi tôi thu xếp cho cháu được trở về bình yên thì sẽ không gặp bất cứ một sự khó dễ hay đe dọa nào từ phía chính quyền. Xong vụ này rồi lúc đó ta sẽ bàn sang những vấn đề tất cả đang quan tâm để cuộc gặp gỡ này trở nên có ích cho mỗi chúng ta, - bằng một cử chỉ đầy an phận, ông chấp tay để lên bàn. - Tôi chỉ muốn duy nhất có thế.

Bài phát biểu phải nói là rất khéo. Nó làm người ta thấy lại con người của don Côrleone thuở nào. Biết điều, ôn hòa, mềm mỏng. Nhưng không một ai bỏ qua những lời ông nói trắng ra rằng ông đã hoàn toàn bình phục - như thế có nghĩa là bất chấp mọi tai ương đã đến với gia đình Côrleone, ông Trùm vẫn không cho phép ai đánh đu với tình. Cả cái ngụ ý rằng chừng nào người ta chưa cho cái ông đòi - tức là hòa bình - chừng đó đừng nói với ông về những chuyện khác làm gì, mất công. Cả lời đề nghị trở về nguyên vị cũng không bị bỏ sót - nghĩa là ông sẽ không chịu lùi một phân tủy năm vừa qua ông thiệt hại nặng nề hơn cả.

Nhưng đáp lại ông Trùm Côrleone không phải Tataglia, - Emiliô Bardinì lên tiếng trước: Giọng hằn khô khan, mạch lạc, nhưng không thể bảo là hằn ăn nói thô tục hay lăng mạ được.

- Những lời ta vừa được nghe đây đều đúng cả, - hấn nói.- Nhưng chưa đầy đủ. Don Côrleone quá khiêm tốn đấy.

Bởi lẽ thiếu sự yểm trợ của don Côrleone thì Xôlôđô và gia đình Tataglia không thể kham nổi việc này. Lời cự tuyệt của ông ta thực chất là làm hại họ. Tất nhiên ông ta không cố ý. Tuy nhiên, sự thật là sự thật - các quan tòa và các chính khách xưa nay vẫn được don Côrleone ban phát ân huệ, ai thì không chứ riêng ông ta vẫn cứ nhờ vả được như thường, kể cả ma túy. Xôlôđô còn bị trói chân tay chừng nào chưa lắm được ít nhiều bảo đảm rằng thủ hạ anh ta sẽ được nương tay. Cái đó chúng ta ai cũng hiểu cả. Không thế thì chỉ có đi ăn mày cả nút.

Thời buổi bây giờ án đã nặng thì chớ, bọn quan tòa và biện lý lại hay nói thách cao quá mỗi khi cánh ta sa sẩy vì chuyện ma túy. Lĩnh hai chục năm thì ngay cả dân Xixili chưa biết chừng cũng

không giữ được omerta mà khai phăng ra hết. Nếu thế thì hỏng bét. Bộ máy hình pháp don Còrleone nắm trọn trong tay rồi. Từ chối không cho chúng tôi nhờ vả vào đó rõ ràng là một hành động thiếu thiện chí. Vậy là ông cướp miếng ăn của vợ con chúng tôi rồi còn gì. Thời buổi này có phải ai muốn làm gì thì làm mà được đâu. Một khi tất cả các quan tòa Niu York đều nằm trong tay ông thì ông cũng nên cho chúng tôi nhờ một tí hoặc mở lối cho chúng tôi tiếp cận họ mới phải. Dĩ nhiên với một việc như vậy ông có quyền đòi thù lao- nói gì thì nói, mình có đỡ hơi đâu mà làm việc không công. Nhưng ông không có quyền một mình mức giềng. Đơn giản là không có quyền.

Bardini dứt lời, tất cả ngồi im. Nói đến thế là hết nhẽ rồi - không thể có chuyện trở về nguyên vị được. Nhưng cái chính là qua lời phát biểu của mình, hắn đã cho mọi người thấy rằng nếu thương lượng hòa bình không xong thì hắn sẽ ra mặt đứng về phe Tataglia để chống lại don Còrleone. Hơn nữa, hắn đã giành ưu thế rõ ràng ở một điểm quan trọng. Cuộc sống và sự phồn vinh của toàn thể giới giang hồ xưa nay dựa vào sự cứu giúp lẫn nhau mà có - từ chối yêu cầu giúp đỡ của ai đó rõ ràng là một hành động thù địch. Không đưng người ta đã chẳng đến nhờ vả và không đưng người ta đã chẳng từ chối.

Cuối cùng ông Trùm Còrleone lên tiếng:

- Thưa quý vị bằng hữu, tôi từ chối không phải vì xấu chơi. Quý vị bằng hữu đã biết tôi quá rồi. Xưa nay tôi đã từ chối giúp đỡ ai bao giờ? Tính tôi không có thế. Nhưng lần này tôi phải từ chối. Tại sao vậy? Đó là tại vì nếu chúng tôi dính vào ma túy thì chẳng mấy lúc mà chết. Ở đất nước này mọi người đều chống nó quyết liệt - người ta sẽ không tha thứ cho đâu. Rượu, gái, đánh bạc là một chuyện - cái đó nhiều người ham nhưng bị Nhà nước và Giáo hội cấm, còn ma túy là chuyện khác. Đó là hiểm họa cho mỗi người dính vào nó. Nó có nguy cơ phá hỏng hết tất cả những ngành làm ăn khác của chúng ta. Rồi thế này nữa. Được coi là có quyền lực vô biên đối với các quan chức tòa án và những người thừa hành pháp luật, phải nói là tôi rất hãnh diện. Giá mà được như thế thì còn nói làm gì! Đúng là tôi có đôi chút ảnh hưởng thật, nhưng nếu đả động

dện ma túy thì những người xưa nay vẫn chịu nghe tôi sẽ thành ra điếc hết. Họ rất sợ dây vào cái thứ độc hại đó, vả lại chính bản thân họ cũng tối kỵ món này. Các tay chân cảnh sát đã bao che cho chúng tôi mở sòng bạc, ổ bao đánh cá hay các hộp đêm cũng sẽ không dám nhúng tay vào quảng bá ma túy đâu. Chính vì vậy mà nhờ tôi giúp đỡ trong việc này khác nào hại tôi. Tuy nhiên, nếu tất cả các vị đều cho rằng điều đó là cần thiết, tôi xin sẵn sàng đáp ứng, cốt để dàn xếp cho xong cái chủ yếu.

Ông dừng lại, không khí đã bớt căng - tiếng rì rầm nổi lên khắp phòng, người ta thì thảo trao đổi với nhau quanh bàn. Don Côrleone đã chịu nhượng bộ trong điểm cốt lõi ông đã nhận là che chắn cho việc tổ chức tiêu thụ ma túy. Nói khác đi, ông đã đồng ý với những gì mà Xôlôđô đã đề nghị ngay từ đầu - với điều kiện là đại hội hôm nay chuẩn y yêu cầu đó. Đương nhiên ông sẽ không trực tiếp tham gia làm ăn hoặc bỏ vốn vào đấy. Ông chỉ dùng ảnh hưởng của mình trong các cơ quan hình pháp mà che chắn các dịch vụ này thôi. Nhưng như thế đã là một nhượng bộ lớn rồi.

Người đầu tiên lên tiếng là ông trùm. Los Angeles Phrank Phancône:

- Mọi người muốn nhảy vào ma túy thì đâu có cách gì ngăn được. Có điều họ sẽ mạnh ai nấy làm, chẳng có tổ chức gì hết và thể nào cũng rơi. Lãi thế thì ai không lao. Đã thế nếu ta cứ đứng ngoài thì chỉ thiệt. Ít ra ta có thể thu xếp cho hay hơn, phòng ngừa cho tốt hơn. Nói cho cùng vai trò của chúng ta cũng không phải vô ích lắm, mọi việc đều phải có nề nếp qui củ, cứ để ai muốn làm gì thì làm nháo nhào vô tổ chức là không được.

Ông trùm Đetroit, đồng minh tin cậy nhất của don Côrleone trong cuộc họp này, bây giờ cũng lên tiếng chống lại quan điểm của ông bạn mà kêu gọi xem xét sự việc một cách tỉnh táo.

- Bản thân tôi cũng ghét ma túy. Năm nào tôi cũng phải trả thêm ít nhiều cho thuộc hạ để khỏi dây dưa vào ma túy. Nhưng rốt cuộc vẫn không ăn thua. Các vị thử nghĩ xem, tự dưng có ai đến rí tai: "Tôi có bột đây, chịu khó bỏ ra ba bốn ngàn thể nào mình cũng kiếm được năm chục ngàn ngay". Nghe ngon lành thế tội gì cho

qua? Thế là người ta bỏ bê hết công việc chính mà tôi trả lương cho họ làm để chạy đi đánh lẻ hết. Bờ lê ma túy có ăn hơn. Nhu cầu đối với nó mỗi ngày một lớn. Ngăn nó thì mình không ngăn được, cho nên nhiệm vụ của chúng ta là sắp xếp lại công việc, đưa nó vào qui củ. Không cho đem ma túy vào trường học mà đầu độc trẻ con. Làm thế thì xấu xa quá, infamita. Ở chỗ tôi, tôi sẽ cố gắng chỉ tiêu thụ trong tầng lớp da màu, bọn đen là chính. Loại khách hàng ấy là tốt nhất, lại khỏi lôi thôi phiền phức với chúng, vả lại đằng nào chúng cũng là giống súc vật ấy mà. Với thằng đen thì mọi thứ chẳng là cái quái gì cả - gia đình vợ con chẳng thiết, đến cả bản thân nó, nó cũng thây kệ. Thế thì cứ hóc cho đầy bột vào mà đầu độc linh hồn... Nhưng bỏ qua món này, cứ để nó muốn đến đâu thì đến không được - như thế chỉ có hại cho chính chúng ta mà thôi.

Mọi người ồn ào đồng tình với bài phát biểu của ông trùm Đotroit. Hắn đã nói đúng tim đen.

Các ông trùm lần lượt phát biểu. Tất cả đều nhất trí rằng tiêu thụ ma túy là bản thủ, mà rốt cuộc sẽ chẳng hay ho gì đâu, nhưng bỏ mặc nó đây cũng không xong.

Món này có ăn quá, thiếu gì đứa sẽ nhảy vào, mà toàn những đứa ám ố bạt tử, bất chấp hay dở nữa chứ. Bản chất con người là thế mà, đứa nào chả tham.

Rốt cuộc cuộc họp đã đi đến thỏa thuận. Mọi người có quyền buôn bán ma túy. Việc che chắn pháp luật bên miền đông sẽ do don Côrleone đảm nhiệm. Dĩ nhiên trên qui mô lớn chủ yếu là hai cánh Bardini và Tataglia sẽ làm. Bấy được hòn đá chắn dòng ấy rồi, hội nghị chuyển sang các vấn đề khác. Còn nhiều thắc mắc đang cần được giải quyết lắm. Tất cả thỏa thuận rằng Lat Vegas. và Maiami sẽ là các vùng bỏ ngõ, cánh nào muốn nhảy vào thì nhảy. Tất cả đều nhất trí rằng triển vọng của các thành phố này là rất lớn lao. Tất cả đều cam kết rằng trong những trường hợp bức thiết cần phải loại bỏ ai đó, nhưng có nguy cơ gây nhiều tai tiếng thì chỉ khi nào hội đồng cho phép mới được ra tay. Tất cả đồng ý sẽ khuyến cáo bọn thuộc hạ không dùng bạo lực nếu không thấy thật cần thiết và tránh báo thù đổ máu.

Mọi người cũng tán thành rằng tất cả các cánh khi được yêu cầu đều phải giúp đỡ nhau - mượn người trợ lực giúp nhau khắc phục các khó khăn về mặt kĩ thuật trong những việc quan trọng sống còn, như mua chuộc quan toà chẳng hạn.

Cuộc họp có nguy cơ kéo dài nên don Bardini thấy nên kết thúc là vừa. Hắn lên tiếng:

- Các vấn đề như thế là đã giải quyết hoàn toàn rồi. Hòa bình đã được vãn hồi- đó là nhờ công lao của don Côrleone cả. Về phần mình, xin nói rằng tôi rất mừng. Từ nay ta sẽ lật sang trang sử mới.

Riêng Philip Tataglia là vẫn tỏ ra hơi lo. Trong trường hợp tái chiến thì món nợ giết Xôunicôrleone hắn phải trả đủ. Vì vậy, hắn phải nói trước cho chắc ăn:

- Tôi đồng ý với tất cả mọi đề nghị đã được nêu lên ở đây tôi sẵn sàng bỏ qua cái bất hạnh của mình. Nhưng tôi cũng muốn là don Côrleone đưa ra những cam kết chắc chắn hơn nữa. Lấy gì bảo đảm rằng ông ta sẽ không tìm cách trả thù riêng. Rằng sau đây vài năm khi thế đã chắc rồi, ông ta chẳng quên những giao ước thân thiện hôm nay? Liệu có thực chúng ta đã có thể yên tâm ra về bình an vô sự không đây. Bên Côrleone có dám cam đoan như tôi đang cam đoan trước mặt các bằng hữu đây không?

Tới đó don Côrleone mới diễn thuyết một bài mà quý vị bằng hữu sẽ còn nhớ mãi. Trong bài phát biểu, ông đã dùng một thành ngữ sau này sẽ trở nên thông dụng chẳng kém gì Sơ sin nghĩ ra "bức màn sắt - tuy mãi mười năm sau nó mới được người ta biết đến.

Mãi bây giờ ông mới đứng dậy. Người tầm thước, ít nhiều gầy yếu sau thời gian dưỡng thương, trông ông già hẳn. Nhưng ý chí và sức mạnh minh mẫn vẫn như ngày nào.

- Nếu lí trí chẳng có giá trị với chúng ta thì, xin hỏi quý vị bằng hữu, chúng ta là cái giống người gì nhỉ? Không có trí khôn thì khác nào dã thú? Nhưng may thay, chúng ta có trí khôn - ta có thể bàn bạc nói phải quấy với nhau và với chính mình. Thử hỏi tôi

gây binh đao loạn lạc làm gì nữa nào? Con tôi bỏ mạng, đó là bất hạnh của tôi và tôi sẽ mang nỗi bất hạnh ấy suốt đời, nhưng làm những người vô tội trên đời này khó sống thì tôi được cái gì đâu? Xin lấy danh dự cam đoan rằng tôi sẽ không tầm thù. Trong mọi việc, chúng ta phải luôn hành động vì lợi ích của mình. Ngồi đây toàn là những người không muốn bị sai khiến - không muốn làm quân tốt đen trong tay bọn ăn trên ngồi trốc. Chúng ta đã gặp may ở xứ sở này. Ngày nay con cái của nhiều người trong chúng ta đã sung sướng hơn cha mẹ chúng. Nhiều người con là giáo sư, bác học, nhạc sĩ và đó là hạnh phúc của những kẻ làm cha. Trong chúng ta không ai muốn con cái phải lăn lóc theo vết chân mình, sống kiểu này vất vả quá. Tôi đã có cháu gọi bằng ông và biết đâu con cái của chúng nó chẳng có đứa nào trở thành Thống đốc hay thậm chí Tổng thống nữa? ở nước Mỹ này thì có cái gì là không được? Chỉ cần phải theo kịp thời đại. Thời đâm chém, bắn giết đã qua rồi. Đã đến lúc phải khôn ngoan nhạy bén một khi chúng ta là dân làm ăn, như vậy vừa có lãi hơn, vừa tốt hơn cho con cháu chúng ta.

Còn làm gì thì chúng ta sẽ không phải hỏi bọn tai to mặt lớn, bọn pezzdnoventi kia, những kẻ chỉ nhằm nhằm đòi dạy chúng ta phải sống thế nào, những kẻ gây chiến tranh đẩy chúng ta vào chỗ chết để bảo vệ quyền lợi cho chúng. Ai bắt chúng ta phải tuân theo những điều luật mà chúng nghĩ ra nhằm có lợi cho chúng và có hại cho ta? Chúng là cái gì mà dám thò mũi vào khi chúng ta chăm lo cho lợi ích của mình? Đó là việc của chúng ta,- don Còrleone dẫn giọng - Sonna co sa nostra. Là công việc của chúng ta, là nỗi lo lắng của chúng ta. Chúng ta sẽ tự quyết trong giang sơn riêng của chúng ta bởi vì đó là giang sơn của chúng ta - Cosa nostra. Và chúng ta phải đoàn kết nhau lại để đương đầu với sự can thiệp của ngoại nhân. Bằng không, chúng ta sẽ bị xỏ mũi dắt đi như hàng triệu người Italia di cư khác ở đất nước này.

Vì lẽ đó nên tôi bỏ qua không trả thù cái chết của con tôi- vì lợi ích của đại cuộc. Xin thề với quý vị bằng hữu là chừng nào tôi còn chủ trì công việc trong gia đình thì không một ai trong số các vị ngồi đây bị động đến một sợi tóc nếu không có những lý do chính

đáng và bằng cố nghiêm chỉnh. Nhân danh lợi ích chung, tôi sẵn sàng hi sinh cả quyền lợi riêng nữa. Xin đem lời nói của tôi và danh dự của tôi để làm bằng, các quý vị bằng hữu ở đây chắc cũng biết tôi coi trọng cái đó thế nào. Nhưng ở đây tôi cũng có chút tư tâm. Con trai út của tôi bị tình nghi là thủ phạm giết Xôlôđô và một đại úy cảnh sát nên nó phải trốn tránh biệt xứ. Bây giờ tôi phải lo thu xếp để người ta rút lại lời buộc tội vô căn cứ kia cho nó được trở về bình an. Đó là việc của tôi và tôi nghĩ rằng tôi sẽ làm được.

Có điều xin thú thực tôi là người dị đoan, nói ra thì xấu hổ, nhưng sự thực đúng thế. Vậy thì thế này. Nếu nhỡ ra thằng con tôi gặp chuyện không may, nếu một sĩ quan cảnh sát nào đó nhỡ tay hạ sát nó, nếu nó bỗng dưng tự treo cổ trong xà lim, nếu có kẻ nào tự nhiên đứng ra vu oan giá họa cho nó - thì vì dị đoan, tôi sẽ gán việc này cho ai đó trong số các quý vị ngồi đây xấu bụng với tôi. Xin nói rộng ra, nếu con tôi có bị sét đánh, tôi cũng sẽ buộc tội cho vài vị. Nếu máy bay nó rơi, nếu tàu thủy nó bị chìm, nếu nó phải gió phải may mà chết, nếu xe nó bị tàu hỏa chẹt thì chỉ thuần túy là vì dị đoan mà tôi nghĩ rằng có vị nào ngồi đây yểm bùa trừ nó. Xin nói thẳng để các vị biết, cái kiểu bùa bả, những rủi ro như vậy tôi sẽ không bao giờ tha thứ. Còn thì những việc khác xin thề trên đầu đám con cháu tôi rằng tôi sẽ không đời nào vi phạm hòa ước ngày hôm nay.

Vừa dứt lời ông trùm Côrleône rời bàn tiến lại chỗ ông trùm Philip Tataglia đang ngồi Tataglia đứng dậy đón và hai ông trùm ôm nhau hôn. Cử tọa vỗ tay rào rào, các ông trùm khác đứng hét lên bắt tay nhau, chúc mừng don Côrleône và don Tataglia nhân khởi đầu của quan hệ thân thiện giữa hai người. Ai cũng hiểu rằng quan hệ thân thiện này chẳng phải nòng nân gì đâu, hai người sẽ chẳng gửi quà mừng nhau lễ Giáng sinh đâu nhưng ít ra họ sẽ không giết nhau nữa. Như thế đã thân thiện quá rồi, còn đòi hỏi gì hơn!

Sau đó hội nghị bế mạc. Tiễn khách ra về, don Côrleône giữ riêng ông bạn Entôni Môlinari lại để cảm ơn ông trùm miền Tây đã cho thằng con thứ nường nhờ bấy lâu. Don Môlinari khoe rằng

tiếng là đi lánh nạn nhưng Phrêdo làm ăn có vẻ phát lắm, xem ra hợp với nghề khách sạn tợn, đặc biệt là các bà, các cô ưu ái nó cực kì. Ông bố không ngớt ngạc nhiên thấy thằng con cũng không đến nỗi nào - trong cái rủi cũng có cái may mà. Hai người gật gù tâm đắc, nhân tiện don Côrleone ngỏ lời xin hết lòng đền đáp. Ít ra ông cũng giúp bạn được vài việc mọn chẳng hạn như sắp đặt đường dây truyền tin để người anh em đoán được kết quả đua ngựa xe thật sớm sủa, hay như có chuyện gì lôi thôi hoặc bọn chó điên Chicago có kéo xuống gây rối thì ông sẽ đỡ giúp một tay.

Mãi sập tối don Côrleone cùng Tôm Haghen mới về đến nhà. Hôm đó Rôccô Lampône giữ chân lái xe kiêm cận vệ. Lúc vào nhà, ông Trùm dặn Haghen:

- Mà nhớ để ý nâng đỡ thằng Lampône một tí. Tao thấy nó làm được những việc khá hơn đây, Tôm.

Hay thật, Haghen ngạc nhiên nghĩ bụng. Suốt ngày thằng Lampône không mở mồm lấy một lần, cũng không ngoái đầu nhìn hai thầy trò cái nào. Lái xe hay mở cửa nó làm chẳng khác gì bọn lái xe khác. Nghĩa là con mắt tinh đời của ông Trùm đã nhìn thấy ở nó một cái gì đấy mà thằng consigliori không thấy.

Vào đến cửa, ông cho Haghen về và dặn y sau bữa tối sang gặp ông. Gọi cả Clemenxa và Texxiô đến nữa. Ông sẽ chờ cả bọn lúc mười giờ tối, còn trước đó Haghen phải thuật lại cuộc họp vừa rồi để hai lão caporegimes nắm được tình hình.

Đúng mười giờ cả bốn người đã có mặt ở căn phòng trong góc nhà - văn phòng của ông Trùm.

- Vậy là chúng ta đã kí xong hòa ước, - don Côrleone thông báo. - Tôi đã lấy danh dự mà cam đoan - với các anh thế là đủ rồi. Tuy vậy, các đồng minh của chúng ta cũng không được đáng tin cho lắm, nên chúng ta cứ phải đề phòng, không được lơ lửng.- ông quay sang Haghen: Mà đã thả bọn con tin về chưa?

Haghen gật:

- Dạ, rồi. Vừa về đến nơi, cháu gọi điện cho Clemenxa ngay.

Ông Trùm đưa mắt nhìn sang lão caporegimes hộ pháp. Lão kia cũng gật.

- Tôi cho về hết rồi. Lạ thật đấy, dân Xixili làm gì có thứ đàn đến thế không biết. Bọn Bockikiô này có thật ngớ ngẩn không, hay chỉ giả vờ?

- Ngớ ngẩn mà ăn tiền đấy, khôn ngoan nhanh nhẹn đã chắc ăn ai chưa? Bọn Bockikiô kẻ ra cũng chơi được, không gây chuyện lằng nhằng, nhưng máu Xixili thì chúng nó chẳng còn lấy một giọt!

Hết phải đánh đấm rồi, có thể nghỉ ngơi một tí. Don Côrleone đích thân pha coctay mời từng người, đoạn ông cũng rón rén nhấp một ngụm và chiêm xì gà:

- Tôi muốn ta quên chuyện này đi, không ai được tìm cách bới móc xem bọn nào đã bố trí giết thằng Xantinô nữa. Tôi muốn chúng ta sẽ hết sức hợp tác với các gia đình khác dù họ có nổi máu tham mà ăn xén ăn bớt của chúng ta chút ít cũng cứ lờ đi cho xong. Dù có bị khiêu khích thế nào, chúng ta cũng cứ nín nhịn trước khi tìm được cách kéo Maicon trở về. Đó là cái chủ yếu mà từ giờ các anh phải lo. Phải nhớ rằng tôi cần được bảo đảm trăm phần trăm là lúc nó về sẽ không bị đe dọa gì hết.

Các nhân chứng thật không đáng lo lắm ta đã biết rõ từng người và lời khai của họ cũng không đáng ngại.

Đáng lo là cái khác - làm sao để cảnh sát không dựng bằng chứng giả vì bọn chỉ điểm cứ một hai là Maicon Côrleone đã bắn đại uý Mac Clôxki mà. Hồ sơ nào cũng ghi rõ thế cả, dễ gì biến có thành không được. Kiểu này không cần nhân chứng họ cũng cứ làm, chứ không thì mình chỉ việc loại bỏ nhân chứng là xong. Ngoài gã bồi bàn và thằng thực khách (có lẽ là người của Xôlôdô) ra còn có ai nữa đâu. Được rồi. Vậy là mình phải yêu cầu Ngũ Đại Gia bằng mọi cách có thể được thuyết phục cảnh sát đổi ý. Làm sao để bọn chỉ điểm đem về đám cảnh sát một giả thuyết khác hẳn. Tôi nghĩ rằng sau lời phát biểu hôm nay của tôi, các đồng minh mới của chúng ta sẽ hiểu ra rằng giúp mình thì họ chỉ có lợi mà thôi.

Nhưng chỉ thế thôi chưa đủ. Chúng ta phải tìm cách gỡ trắng án hoàn toàn cho Maicon. Nếu không thì nó chẳng nên về làm gì hết. Anh em thử tính xem thế nào. Lúc này không còn gì quan trọng hơn việc đó.

Lại nữa. Trong đời người nhâm nhỡ một lần thì còn được. Tôi đã hớ một lần. Bây giờ tôi định mua hết số đất còn lại ở vành đai vườn và mọi nhà cửa trên vành đai này. Để mà cách xa một dặm cũng chẳng có ma nào mở cửa sổ dòm trộm sang vườn nhà tôi được. Tôi muốn rào hết khu đất và bố trí canh gác cả ngày lẫn đêm ở bên trong. Ở lối vào cũng lập một trạm gác nữa như vậy. Tóm lại, từ nay tôi muốn sống trong pháo đài. Từ nay tôi sẽ không vào thành phố làm việc nữa. Anh em có thể coi như tôi bán hưu trí. Tôi chỉ muốn làm vườn chơi, đến mùa lại cất rượu. Chỉ mong yên phận ở nhà, không có gì thật quan trọng tôi không đi đâu hết, mà có đi là phải có hộ tống cẩn thận. Xin anh em nhớ kĩ tôi không rấp ranh, không mưu mô gì hết. Chẳng qua tôi chỉ thận trọng mà thôi, trên đời không có gì tôi ghét bằng bữa bãi, cầu thả. Đàn bà trẻ con làm bữa làm ẩu còn có thể tha thứ được, chứ đàn ông thì cấm chỉ. Tóm lại cần làm gì ta cứ làm, tuy vậy cũng đừng ồn ào quá người ta hiểu nhầm.

Tôi sẽ dần dần dồn hết công việc cho anh em phụ trách. Regime của Xantino tôi sẽ giải tán, cho sát nhập vào các regimes của hai anh em Clemenxa và Texxiô.

Cái đó càng chứng tỏ là tôi thực lòng mong muốn hòa bình. Tôm, mày chọn mấy đứa xuống Las Vegas xem sao, chúng nó phải báo cáo với tao về mọi việc dưới đó, nhân tiện xem thằng Phrêđô làm ăn thế nào mà nghe nói thay đổi ghê lắm. Người ta bảo nó nấu nướng khá và chạy theo gái như điên. Ở nhà thì nó đàn ông hoàng đứng đắn là thế, nhưng nói vậy chứ thà nó ở dưới đó còn hơn, nghề này thì nó không kham được. Dứt khoát không được!

Haghen rút rề tham gia:

- Hay ta đưa Carlô xuống đấy? Nó là dân Nêvađa thì hẳn phải thông thuộc Las Vegas lắm.

Ông Trùm lắc đầu:

- Không có con gái ở nhà, bà nhà tao bà ấy nhớ. Tao muốn con Conxtaxia với chồng nó sang đây ở. Tao muốn đưa Carlô vào làm việc gì tử tế hơn - có lẽ tao có hơi khát khe với nó, với lại... - Don Côrleone nhăn mặt, - tao thấy thiếu thiếu mấy đứa con trai. Mày thử xếp nó sang làm nghiệp đoàn xem. Công việc ở đây chủ yếu là giấy tờ và biết ăn nói cho hay mà. Cái đó thì nó làm được. Giọng ông Trùm nghe có chút kinh bỉ.

Haghen gật đầu:

- Vâng, cháu với Clemenxa sẽ chọn người đi Las Vegas. Hay là để cháu gọi Phrêđô về chơi mấy hôm được không bác?

Ông Trùm gật lên:

- Để làm gì? Kệ nó ở đây.

Thấy ông Trùm bực mình, cả ba người lúng túng ngơ ngậy trên ghế. Không ngờ Phrêđô lại bị bố ghét đến mức ấy. Ông Trùm gật gù:

- Xem ra năm nay ớt xanh và cà chua trong vườn tôi sai quá, không khéo ăn không xuể đâu. Thế nào tôi cũng biếu anh em một ít để lấy thảo. Về già rồi tôi muốn sống yên tĩnh. Công việc chỉ có thế thôi. Nào, anh em uống thêm chút nữa đi.

Như thế có nghĩa là cuộc nói chuyện đã hết. Mọi người lục tục đứng dậy, Haghen đưa Clemenxa và Texxiô ra xe, hẹn ngày giờ gặp nhau để giải quyết công việc.

Sau đó y trở lại văn phòng vì biết ông Trùm đang chờ.

Quả nhiên don Côleone đã cởi áo vét, tháo cavát và nằm dài trên đi văng. Ông yếu ớt khoát tay bảo y ngồi xuống ghế.

- Thế nào, consiglieri, mày không tán thành những điều hôm nay tao làm hả?

Haghen nghĩ ngợi một lát:

- Đâu có, bác, - y đáp. - Cháu chỉ thấy không được nhất quán lắm, và lại chẳng giống bác tí nào. Bác nói trắng bác không muốn truy cứu cái chết của Xantino và không định trả thù. Cháu không tin thế. Bác đã hứa không phá bỏ hòa ước, có nghĩa là bác sẽ cho

phép kẻ thù của bác giữ phần thắng. Bác đã ra một bài toán mà cháu không giải nổi thì cháu biết đằng nào mà tán thành hay không tán thành?

Về hài lòng thoáng hiện trên mặt ông Trùm:

- Khá lắm, mày nghiên cứu tao khá kĩ đấy. Mày không có máu Xixili, nhưng tao đã làm mày thành người Xixili. Mày nói đúng đấy, Tôm, còn lời giải thích thì có chứ, rồi mày sẽ hiểu ra thôi. Nhưng điều quan trọng nhất là làm sao đưa Maicon về càng sớm càng tốt. Đó là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta, mày hãy hướng hết mọi ý nghĩ và hành động vào việc thực hiện nó đi, Tôm.

Cô tìm những khe hở hợp pháp để len vào bằng được, tiền bạc không thành vấn đề. Tuyệt đối không để sơ sẩy một li. Mày thử đi hỏi các nhà hình luật giỏi nhất xem. Tao cũng nhắm mấy ông quan tòa cỡ lớn để mày đến tham vấn riêng. Còn lúc này ta sẽ phải cực kì thận trọng mới được, coi chừng bị phản bội bất cứ lúc nào.

- Cũng như bác, cháu không chỉ ngại các bằng chứng thật mà cả bằng chứng giả nữa, - Haghen nói.- Chỉ cần Maicon bị tạm giữ thôi là các bằng hữu bên cảnh sát sẽ tìm cách thịt nó mất. Hoặc tự chúng sẽ giết trong xà lim cách li hay đưa một thằng tù khác vào khử nó. Cần phải không để xảy một cái cớ nào để bọn kia bắt giữ hay buộc tội nó mới được.

Don Côrleone thở dài:

- Tao biết, tao biết rồi. Nhưng phải làm ngay, lần chần là nguy hiểm lắm. Ở Xixili, tình hình đang không ổn định. Lũ trẻ không chịu nghe lời người lớn, mà trong những đứa bị trục xuất từ Mỹ về cũng có những thằng nanh vuốt mà các ông trùm địa phương chắc không đủ sức độ lại. Tháng Maicon không bị bọn này thì bọn khác chơi mất. Hiện nay nó đang được che giấu an toàn, nhưng còn được bao lâu không? Đó là một trong những lí do buộc tao hôm nay phải cầu hòa. Bọn bạn bè của Bardini bên Xixili đã bắt đầu đi tìm dấu vết của Maicon.

Đó là lời giải thứ nhất cho mày đây. Tao không còn cách nào khác ngoài cách cầu hòa để bảo đảm an toàn cho thằng con. Tao không còn cách lựa chọn nào cả.

Có thể chứ. Chính vì vậy mà ông Trùm mới phải công phu dàn cảnh như thế chứ. Tuy vẫn còn chưa hết thắc mắc, nhưng Haghen không hỏi làm sao ông biết được những tin tức đó. Y quay sang chuyện khác.

- Lúc bàn việc làm ăn với cánh Tatagla, cháu có cần bắt nó nhất thiết phải lấy những đứa chưa hề có vết hay không? Hễ có tiền án rồi thì khó đòi quan tòa giảm án được lắm.

Ông Trùm nhún vai:

- Mày chỉ cần nhắc qua thế thôi, không phải ép. Nếu chúng nhét một thằng có vết rồi mà thằng này bị bắt nữa thì mình cứ mặc kệ chúng nó, không thềm động tay giúp đỡ gì hết. Cứ bảo rằng mình không đủ sức lo.

Nhưng thằng Bardini thì không cần phải dạy đâu, tự hắn cũng biết rồi. Mày để ý mà xem - hắn không nói một câu nào để bị ràng buộc vào vụ này hết. Bao giờ hắn cũng thoát ra vô sự.

He ghen bồn chồn hỏi:

- Vậy ra ngay từ đầu hắn đã đứng sau lưng Xôlôđô và Tataglia đấy?

Don Côrleône thở dài:

- Tataglia chẳng qua chỉ là thằng ma cô dốt gái. Hắn làm sao chơi nổi Xantino. Biết vậy nên tao mới không cần truy cứu chuyện này chứ. Tao chỉ cần biết - ở đây có bàn tay của Bardini nhúng vào, thế là đủ.

Haghen lắng nghe và nhập tâm. Từng bước từng bước ông trùm đã đưa y đến lời giải, nhưng vẫn còn một điều gì rất quan trọng mà ông không nói ra. Haghen biết rõ điều gì nhưng y còn biết rằng y không được hỏi. Haghen đứng dậy định chào ông Trùm về, ông dặn thêm:

- Nhớ đấy, Tôm, điều quan trọng nhất là phải nghĩ cách kéo bằng được Maicon về. Nghĩ cả ngày lẫn đêm. Và thế này nữa. Mà liên lạc với tổng đài điện thoại bảo người ta tìm cách gửi cho tao bản thống kê các cuộc điện đàm hàng tháng của Clemenxa và Texxiô - cả gọi đến lẫn gọi đi. Tao dám thề rằng hai người này không bao giờ phản tao. Nhưng một chuyện nhỏ nhất đến đâu nếu biết trước được thì vẫn hơn.

Haghen gật đầu đi ra. Ghê thật, không biết ông già có kiểm tra cả mình hay không? Hắn thấy xấu hổ với những nghi vấn của mình. Nhưng bây giờ y đã biết chắc rằng trong đầu Bố Già, trong những mê cung ngoằn ngoèo rắc rối của ông đang hình thành một kế hoạch hành động tính trước rất nhiều nước cờ và sự nhượng bộ hôm nay chẳng qua chỉ là một cuộc rút lui chiến thuật, cả cái điều mà không ai nói đến một lời, điều này y không dám hỏi và don Côrleone cũng làm thinh - cả điều đó cũng còn chưa rõ. Tất cả đều chỉ ra rằng một ngày rửa hận đang được chuẩn bị.

CHƯƠNG 21

Thế nhưng số phận lại bài định để cho phải gần một năm sau don Côrleone mới đưa được người con trai của mình là Maicon trở về Hợp chủng quốc. Trong suốt thời gian ấy cả gia đình điên đầu vất óc cố tìm những biện pháp để thực hiện điều đó, thậm chí cả Carlo Ritđi cũng được tham dự bởi lẽ lúc này hắn và Cônni ở luôn trong cư xá - bây giờ hai vợ chồng đã có thêm một đứa con trai. Nhưng không một phương án nào đưa ra được Bô Già chấp thuận.

Cuối cùng thì vấn đề lại được giải quyết nhờ vào một điều rủi ro giáng xuống gia đình Bockikiô. Trong đám con cháu của cánh này có một chàng trai tên là Phêlix, sinh ở nước Mỹ, may được trời phú cho - khác với lệ thường - một cái đầu khá thông minh. Anh ta không chịu theo nghiệp gia đình - nghề hợp pháp của nhà Bockikiô là hút rác, - lại lấy một cô vợ con nhà khá danh giá gốc người Anh, và điều này càng đào sâu thêm cái hồ cách biệt với họ hàng thân thích. Tới tới anh ta đi học, tự đặt cho mình mục đích trở thành luật gia; còn ban ngày thì làm việc ở bưu điện. Trong những năm đó, ba đứa con nối nhau ra đời, nhưng nhờ cô vợ lo liệu việc nhà thật kiệm cần nên gia đình họ đã khéo léo sống bằng máy đồng tiền công cho đến khi anh chồng nhận được bằng tốt nghiệp luật sư.

Thế là Phêlix Bokikiô, như rất nhiều người trai trẻ có bản lĩnh khác, nghĩ rằng sau những năm tháng đồ mồ hôi vất vả học hành, trang bị được cho mình đầy đủ kiến thức cái nghề nghiệp đã chọn thì hiển nhiên phải được số phận đắp bù, và anh sẽ dễ dàng làm ăn khấm khá. Nhưng sự đời đã chứng tỏ mọi việc đâu có phải như vậy. Không để mất di lòng kiêu hãnh trước đây, anh tiếp tục từ chối tất cả những sự giúp đỡ của gia đình. Một người bạn, cũng là luật gia trẻ nhưng có thần thế và tỏ ra khá nhiều triển vọng trong tương lai ở một văn phòng luật sư cỡ lớn, đã đề nghị Phêlix giúp đỡ vài việc nhỏ liên quan đến những mảnh khoe cực kì tinh vi

và phức tạp của một vụ vợ nợ - bề ngoài có vẻ hợp pháp, nhưng thực chất là giả tạo. Khả năng của việc lừa đảo này bị phát hiện là Vô cùng nhỏ bé - xác suất một phần triệu.

Phêlix quyết định liều. Vì mảnh này hoàn toàn sử dụng những kiến thức học được trong trường nên xem ra chẳng có gì đáng trách hay chí ít thì cũng không phi pháp.

Nhưng không hiểu bằng cách nào mà rốt cuộc vụ lừa đảo lại bị phanh phui ra. Gã bạn luật sư nọ chạy làng, không chịu cử động lấy một ngón tay để cứu giúp Phêlix, thậm chí Phêlix gọi điện tới hấn còn không thèm nhắc ông nghe lên. Hai nhân vật chính của vụ việc, hai nhà doanh nghiệp háms lợi và bỉ ổi đã đứng tuổi, thì quay ra nguyên rủa Phêlix Bockikiô đã hành sự vụng về, và họ cho rằng tốt hơn hết là nên tự mình nhận tội và tỏ thiện chí giúp đỡ tòa trong việc điều tra. Họ khai Phêlix Bockikiô là thủ phạm đầu sỏ và khẳng định rằng chính anh ta đã dùng áp lực đe dọa để buộc họ tham gia vào vụ lừa đảo với mưu đồ thâm nhập vào xí nghiệp của họ và cuối cùng là chiếm đoạt nó. Trong lời khai của mình họ tố giác Phêlix có quan hệ với các chú bác anh em họ hàng của anh ta, những người đã từng ra tòa và ngồi tù nhiều lần vì các tội bạo hành. Với các chứng cứ đó, Phêlix phải ra trước vành móng ngựa. Hai nhà doanh nghiệp nọ chỉ bị án treo, còn Phêlix lãnh năm năm tù giam.

Trong vụ này gia đình Bockikiô không chạy đến nhờ don Côrleône lẫn các cánh khác can thiệp, bởi vì từ trước đến nay Phêlix vẫn chối khinh sự giúp đỡ của họ, lần này họ thấy cần phải dạy cho anh ta một bài học nhớ đời để cho anh ta hiểu ra rằng không thể trông cậy vào lòng nhân từ của ai khác ngoài gia đình mình, rằng họ hàng huyết tộc vẫn gần gũi và đáng tin cậy hơn xã hội.

Dù sao đi chăng nữa thì Phêlix cũng phải ngồi tù ba năm rồi được tha. Anh ta về nhà ôm hôn vợ và các con, sống lặng lẽ một năm, sau đó mới chứng minh cho thiên hạ biết rằng anh ta mang tên họ Bockikiô đâu phải là không xứng đáng. Kiếm được một khẩu súng lục, đầu tiên Phêlix tìm bán chết tươi cái gã bạn luật

sư, tiếp đó đi rình hai nhà doanh nghiệp phản phúc nọ. Khi họ vừa từ trong một tiệm ăn ló mặt ra, anh ta tiến tới hàng hoàng cầm vào đầu mỗi người một viên đạn. Xong xuôi Phêlix vòng qua xác họ, bước vào tiệm, gọi một tách cà phê và thản nhiên đứng đợi cảnh sát đến.

Phiên tòa chẳng phải đợi lâu, bản án thẳng tay không thương xót. Là con đẻ của thế giới tội phạm, anh ta đã dám ngang nhiên hạ sát ba chứng nhân buộc tội, những người đã đưa anh ta vào ngồi sau chấn song sắt một cách hoàn toàn chính đáng. Hành động đó khác nào một sự thách thức ngang nhiên đối với công luận. Đã vậy thì, như một trường hợp ngoại lệ hiếm hoi, các nhà hình luật, các ông rường cột của xã hội, dư luận báo chí và đông đảo dân chúng, thậm chí cả những người có tiếng từ bi và từ trước đến nay vẫn tuyên truyền một cách cuồng nhiệt và thiện cận cho cái gọi là chủ nghĩa nhân đạo tất cả đều đồng thanh đòi phải đưa Phêlix Bockikiô lên ghế điện. Lần này thì cánh nhà Bockikiô không tiếc tiền để chạy chọt, kháng án lên đủ các cấp, - bây giờ anh ta là niềm tự hào của cả họ mà, - nhưng kết cục của vụ án là không thể nào thay đổi. Sau những thủ tục mang tính chất hình thức thuần túy do pháp luật qui định - chúng cũng đã được lợi dụng kéo dài ra một khoảng thời gian khá lâu, - giờ đây Phêlix Bockikiô đang nằm chờ lên ghế điện thụ hình.

Một người cánh nhà Bockikiô, hi vọng đến phút cuối cùng rằng vẫn còn một phương cách nào đó giúp được chàng luật sư trẻ tuổi tránh khỏi bản án khắc nghiệt, đã đến gặp Tôm Haghen nhờ y nói lại với don Côrleone về trường hợp này. Ông Trùm đáp lại bằng một lời từ chối dứt khoát: ông không phải là thần thánh, người ta đòi hỏi ở ông một chuyện không thể làm được. Nhưng ngày hôm sau chính ông Trùm lại cho gọi Haghen vào phòng làm việc của mình và ra lệnh cho y báo cáo một cách thật tỉ mỉ, đến tận từng chi tiết nhỏ nhất nhất, toàn bộ vụ án. Khi Haghen kết thúc câu chuyện, don Côrleone sai mời ông trùm cánh nhà Bockikiô đến Long Bịch để đàm phán.

Những gì diễn ra tiếp đó thật đơn giản, như tất cả những sự việc thiên tài khác. Don Côrleone nhận bảo đảm cuộc sống cho vợ

và các con của Phêlix Bockikiô bằng cách trả cho họ một khoản trợ cấp khá lớn. Số tiền đó sẽ lập tức được trao ngay cho ông trùm cánh Bockikiô. Đổi lại, Phêlix phải nhận mình là kẻ đã giết Xôlôđô và đại úy cảnh sát Mac Clôxki.

Còn nhiều việc phải lo. Phêlix Bockikiô phải thú tội sao cho khớp, muốn thế, anh ta phải biết vài chi tiết thực để mà khai. Ngoài ra, anh ta còn phải gán cho lão đại úy cảnh sát tội buôn ma túy. Rồi gã chạy bàn trong tiệm cũng phải được "làm việc đến nơi đến chốn" để còn ra tòa nhận diện Phêlix đúng là hung thủ. Việc này hơi liều vì phải thay đổi hẳn lời khai trước đó. Phêlix Bockikiô thấp hơn và đậm người hơn. Nhưng việc ấy don Côrleône sẽ lo. Mặt khác, vì anh chàng tử tội vốn rất sùng bái chuyện học hành nên thể nào anh ta cũng muốn con cái mình học hành lên đại học, do vậy trong số tiền ông Trùm trả phải cộng cả khoản đó nữa. Cánh Bockikiô không mong có chuyện khoan hồng với vụ giết một lúc ba mạng kia, nên mang thêm vào cổ anh ta hai cái xác cũng có khác gì đâu.

Mọi việc đã thỏa thuận xong, tiền đã giao đủ và việc liên lạc với kẻ tử tù đã được xúc tiến - anh ta đã được dặn dò cặn kẽ. Guồng máy được khởi động và lời thú tội lập tức được đăng trên tất cả các báo bằng những dòng tít lớn. Vụ án đã có tiếng vang giật gân và thành công rực rỡ. Nhưng vốn thận trọng don Corleône còn chờ bốn tháng nữa, cho đến khi Phêlix Bockikiô thụ hình xong mới phát lệnh đưa Maicon Côrleône trở về.

CHƯƠNG 22

Suốt cả một năm sau cái chết của Xônni, Luxi Manchini sống trong tâm trạng nhớ tiếc, rầu rĩ khôn nguôi, nó còn dữ dội hơn cả trong tiểu thuyết nữa. Những mơ mộng của cô không ủy mị như mơ mộng của các nữ sinh nổi tiếc, của người vợ góa bụa. Không có chuyện nỗi cô đơn không thể lấp đầy vì mất người bạn đời hay thiếu vắng cái tâm hồn mạnh mẽ của ý trung nhân. Cô chẳng nhớ nhung những kỉ niệm lâm li, những hình tượng người hùng trong mộng nàng trinh nữ, nụ cười ánh mắt tình tứ khi chàng thốt ra những lời âu yếm hay dí dỏm gì hết.

Không. Cô nuôi tiếc hần bởi lí do căn bản hơn nhiều. Cô tuyệt vọng vì từ nay mất đi con người duy nhất trên đời có thể cho cô được hưởng thụ tình yêu, đủ sức mang lại cho cô những rung động tốt cùng của sự ái ân. Trẻ người non dạ, cô vẫn tin rằng hần là người duy nhất đủ sức làm nổi việc ấy. Còn giờ đây, sau nhiều tháng trôi qua, Luxi nằm dài tắm nắng dưới ánh mặt trời ấm áp của bang Nevada. Một thanh niên mảnh khảnh tóc bạch kim nằm cạnh chân cô và lấy ngón tay gãi vào gót chân của cô. Họ nằm bên bể tắm của khách sạn, chiều nay đông đặc người, nhưng anh ta vẫn phớt tỉnh bàn tay dần lên đùi cô.

- Giulo, đừng quậy? - Luxi kêu lên. - Bác sĩ đâu có thứ bác sĩ quỳnh thế?

Giulo ngẩng mặt nhìn lên, nhe răng cười nhả nhở:

- Ô bác sĩ Las Vegas mà.

Anh ta chỉ vừa chạm khế vào mé trong đùi và ngạc nhiên, không hiểu sao mới sơ sơ như vậy mà cô ta đã vội bắn lên. Nhìn mặt là biết liền, giấu sao được. Nhưng mặt khác, trông cô nàng có vẻ chất phác, ngây thơ, mà mãi chưa ăn thua. Chắc phải có lí do chứ đâu phải vì chung tình với một gã đàn ông nào đó? Dưới mấy ngón tay này là thịt, là da, chứ phải gỗ đá gì. Nó cũng đòi hỏi thịt

da chứ. Bác sĩ Giulơ Xêgan định bụng phải khám phá cho ra cái bí mật kia ngay tối nay. Anh ta sẽ cho cô em biết mùi đời mà không cần thủ thuật trợ lực, nhưng nếu cần thì Xêgan này bực nhất? Dĩ nhiên là vì lợi ích của khoa học thôi. Vả lại, xem ra cô nàng đã nóng máy lắm rồi.

- Nay, có thôi đi không! - Luxi lại kêu lên, lần này thì thật sự nổi cáu. Giulơ phục tùng ngay tấp lự.

- Thôi đây, thôi đây, cô em.

Nói đoạn anh ta kê đầu lên cặp đùi mềm mại như cái gối của cô và định chợp mắt một lúc. Giulơ ngạc nhiên thấy cô ngo nguẩy không yên, hơi nóng từ người cô bốc lên ngùn ngụt, rồi lúc cô giơ tay lên vuốt tóc thì anh ta nửa đùa nửa thật nắm lấy cổ tay cô ra vẻ âu yếm, nhưng kì thực là để bắt mạch. Gớm, cứ như ngựa phi.

Thế nào đêm nay cô em cũng chết với tớ và tớ phải tra cho ra điều bí ẩn của cô nàng bằng được. Quyết định thế xong, đốc tờ Giulơ Xêgan ngủ thiếp đi.

Luxi vẫn ngồi bất động đưa mắt nhìn đám người nhộn nhạo quanh bể tắm. Có ngờ đâu mới chưa đầy hai năm mà cuộc đời mình đã đổi ngoặt đến như vậy. Không một lần nào cô hối tiếc về "cơn điên" trong bữa tiệc cưới của Côny Côrleône. Khoái lạc ấy cô chưa bao giờ được ném trong quăng đời trước đây. Sau bữa đó, cô đã bao nhiêu lần thăm lạp đi lạp lại nó trong ý nghĩ của mình.

Và rồi còn bao nhiêu lần được hưởng nó trong đời thực. Hồi đó Xôni đến với cô ít nhất một tuần một lần, không sót tuần nào, nhiều khi còn nặng hơn nữa. Những cơn đấm mê của hai người không can dự gì đến sự đồng điệu tâm hồn, đến chất thơ cao cả - giữa họ chỉ là một tình yêu xác thịt thô thiển, trần trụi nhất. Mỗi khi Xônni gọi điện báo sẽ đến, Luxi lại đi kiểm tra xem trong nhà đã có rượu chưa, còn đủ thức ăn cho bữa sáng hôm sau hay không, vì hần sẽ chẳng chịu rời cô cho đến khi trời trưa trập. Cả hai đều muốn hưởng nhau trọn vẹn.

Lần nào cũng vậy, hể Xônni vừa dùng chìa khóa riêng mở cửa bước vào là Luxi đã nhào tới ôm chặt lấy. Và hai người hạnh phúc bên nhau, hệt như hôm đám cưới.

Có gì đó hoang dại, thú vật trong cuộc tình không tiền khoáng hậu này.

Hồi bố của Xônni bị bắn gục ngoài phố, lần đầu tiên Luxi hiểu ra rằng có thể cả người tình của cô cũng đang bị một mối nguy hiểm chết người đe dọa. Ở nhà một mình trong căn hộ, Luxi không khóc, mà gào rú từng cơn ngắt quãng như một con thú. Bằng ba tuần sau đó Xônni không lộ mặt, ban đêm cô sống bằng thuốc ngủ, rượu mạnh để át đi những dần vật, kinh hoàng. Đó là một nỗi đau thể chất thật sự - cả người như bị đánh nát như, và khi cuối cùng Xônni lại đến, Luxi bám chặt lấy hắn, không dám rời hắn ra lấy một phút. Trong suốt thời gian tiếp theo đây hắn không bỏ qua một lần hẹn nào với cô cho đến tận hôm bị giết.

Luxi biết tin về cái chết của hắn qua báo, và ngay tối hôm đó cô uống một liều thuốc ngủ rất lớn. Nhưng chẳng hiểu vì sao Luxi lại không chết, mà bị ngộ độc nặng phải bò ra khỏi căn hộ, nhưng chỉ lê đến được cửa thang máy là đổ gục xuống. Người ta tìm thấy Luxi nằm bất tỉnh ở đó và đưa cô vào bệnh viện. Do ít ai đoán được mối quan hệ giữa Luxi với Xônni, nên các tờ báo lá cải trong thành phố chỉ dành cho sự việc của cô vắn vắn có vài dòng ngắn ngủi.

Ở đó tại bệnh viện, Tôm Haghen đã tìm đến thăm và an ủi Luxi. Chính y đã đề nghị cô vào làm ở khách sạn Las Vegas do Phrêdô Côrleône, em trai của Xônni, quản lí. Haghen thông báo cho Luxi biết rằng từ nay cô sẽ được hưởng một khoản trợ cấp do Xônni để lại. Và y lục vấn cô đủ chuyện. Nào có phải cô đã có thai và vì thế nên mới uống thuốc ngủ không? Nào tối hôm Xônni bị hạ sát, hắn có đến chỗ cô hay gọi điện hẹn đến không?

Luxi một mực lắc đầu - cô bảo hôm nào cũng vậy, cứ xong việc là về phòng chờ Xônni. Và Luxi thú nhận: Ngoài Xônni, cô chẳng thể yêu ai khác... Và sợ sau này cũng vậy.

Thấy Tôm Haghen mỉm cười có vẻ ngạc nhiên, Luxi tiếp:

- Sao, anh không tin? Đó là sự thật. Mà có phải hồi xưa chính Xônni đã đưa anh về nhà anh ấy không?

- Hồi đó anh ấy khác, - Tôm Haghen đáp. - Lớn lên, anh ấy trở thành một người khác hẳn.

- Khác với ai chứ.. còn tôi thì...

Đúng vậy, đối với Luxi, Xônni không hề độc ác, dữ dội, mà rất dịu dàng, âu yếm. Chưa một lần nào hấn cẩu gắt, bực bội với cô.

Tôm Haghen đã lo cho Luxi đi Vegas rất chu đáo. Yém sẵn cho cô một căn hộ ở nơi làm việc và đích thân chở cô ra sân bay. Dọc đường y còn buộc Luxi hứa là khi nào cảm thấy cô đơn hoặc gặp chuyện gì khó khăn, cô phải gọi điện cho y, và y sẽ làm mọi việc để giúp đỡ.

Trước khi lên máy bay, Luxi ngập ngừng hỏi:

- Thế ông già nhà anh Xônni có biết chuyện này không? Tất cả những gì anh làm ông cụ đều biết cả chứ?

Haghen mỉm cười:

- Ta cứ coi là tôi hành động bởi ý riêng của tôi, nhưng theo hướng chỉ đạo của ông cụ. Don Côrleone có một thái độ hơi cũ xưa đối với chuyện này, ông cụ sẽ không bao giờ có một hành động nào chống lại người vợ hợp pháp của con trai mình. Nhưng mặt khác, ông cụ cho rằng không thể bắt tội cô được - dù sao cô cũng là con gái mới lớn, Xônni phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình. Vả lại, việc cô uống thuốc ngủ suýt chết khiến mọi người đều sửng sốt.

Tôm Haghen không nói thêm là những người như don Côrleone không thể nào hiểu được việc một ai đó lại có thể nghĩ đến chuyện tự tử. Chỉ những người điên mới làm như vậy.

Bây giờ, sau gần một năm rưỡi sống ở Las Vegas, Luxi ngạc nhiên nhận thấy mình hầu như hạnh phúc.

Lắm đêm cô mơ thấy Xônni rồi cứ nằm chong chong mơ tiếp giấc mơ mà tự vuốt ve mình cho tới khi thiếp đi.

Từ đó cô chưa hề biết tới một người đàn ông nào nữa. Cuộc sống nơi đây đối với cô thật dễ chịu. Tha hồ vùng vẫy ở bể tắm, bơi thuyền buồm trên hồ Mit, những ngày nghỉ phóng xe đi chơi trên hoang mạc. Luxi gây đi nên trông càng đẹp hơn. Cô làm tiếp dẫn viên ở khách sạn và trong công việc hầu như không tiếp xúc với Phredô, mặc dù mỗi khi gặp Luxi hắn vẫn thường dừng lại nói chuyện tào lao. Cô ngạc nhiên trước những thay đổi của Phredô. Hắn ở đây chẳng khác gì cá gặp nước, dường như hắn sinh ra là để quản lý khu du hí này. Hắn đắm mê gái, chơi bời trác táng đến rạc cả người đi.

Khoảng nửa năm sau, Tôm Haghen lại xuống để tìm hiểu tình hình công việc của Luxi. Hàng tháng ngoài số tiền lương, Luxi còn được một tám ngàn phiếu sáu trăm đô la. Haghen hướng dẫn cô cách giải thích với thanh tra thuế quan về nguồn gốc của số tiền này, bảo cô viết giấy uỷ quyền cho y và y sẽ làm đủ mọi thủ tục chứng nhận nguồn thu nhập hợp pháp của cô. Về hình thức, Luxi là chủ năm cổ phần trong tổ hợp khách sạn nơi cô làm việc. Điều này không được nói ra với bất cứ một người ngoài nào. Nếu như có thanh tra đến hỏi, Luxi chỉ cần bảo họ đến gặp luật sư riêng của mình, và người ta sẽ để cho cô yên. Luxi đồng ý. Cô hiểu rõ những gì ẩn giấu đằng sau những chuyện này nhưng không phẫn nộ việc người ta sử dụng mình như một tấm màn che. Lí do: chịu ơn phải trả ơn. Nhưng khi Tôm Haghen bảo cô để ý quan sát mọi chuyện xảy ra xung quanh, theo dõi cả Phredô và chủ khách sạn Mau Grin, người có nhiều cổ phần nhất trong tổ hợp, thì Luxi buột miệng hỏi:

- Phải theo dõi Phredô? ôi, chẳng lẽ việc đó là cần thiết sao?

Haghen cười khẩy:

- Đúng vậy ông già lo lắng cho nó. Đạo này Phredô chơi quá thân với tay Mau Grin nên ông cụ muốn canh chừng kẻo có việc gì không hay xảy ra chẳng. - Haghen thấy là chẳng cần phải kể với Luxi rằng don Côreône bỏ tiền ra xây cái khách sạn này giữa sa mạc Las Vegas không chỉ để cho thằng con trai có chỗ nương thân,

mà cái chính là tạo ra một bàn đạp để chuẩn bị chiếm những vùng đất làm ăn mới.

Ít lâu sau cuộc nói chuyện giữa Haghen và Luxi, có một viên bác sĩ mới đến nhận việc ở khách sạn. Đó là Giulơ Xêgan, người mảnh khảnh, rất đẹp trai, có duyên.

Luxi có cảm tưởng là anh ta quá trẻ, chưa đủ tư cách đảm đương chức nhiệm bác sĩ. Một hôm cô đến để khám khối u nhỏ bỗng nhiên mọc lên phía trên cổ tay. Ba ngày liền. Luxi suy nghĩ, đấu tranh với sự sợ hãi, và ngày thứ tư ngay từ sáng cô đã đến phòng làm việc của bác sĩ. Giulơ Xêgan đón khách trong chiếc áo sơ mi hở cổ quần dài mùa hè. Đôi cặp kính gọng sừng và điệu bộ nghiêm trang, khoan thai ít nhiều đã làm cho Luxi yên tâm, nhưng dù sao anh ta cũng gây nên nơi cô một ấn tượng thiếu chắc chắn. Mà trong thâm tâm Luxi cho rằng vẻ ngoài thiếu chắc chắn và y học là hai thứ không thể kết hợp với nhau được.

Sau khi xem xét kĩ, anh ta căn kẽ giải thích rằng đây chỉ là một u xơ bình thường, một thứ u lành tính, và không có gì để phải lo lắng cả. Rồi anh ta cầm một cuốn sách tra cứu y học dày cộp trên mặt bàn, nói: "Phiền cô chìa tay ra trước mặt". Luxi rút rề chìa cả hai bàn tay ra. Đến lúc này Giulơ mới mỉm cười, nụ cười lần đầu tiên kể từ khi Luxi gặp anh ta.

- Bây giờ tôi sẽ tự mình tước bỏ tiền công giải phẫu của mình bằng cách đập cuốn sách này lên tay cô, và chỗ u sẽ biến mất. Thực ra tôi không dám hứa là nó sẽ không bao giờ mọc lại, nhưng nếu làm phẫu thuật thì cô sẽ mất tiền mà cánh tay lại phải băng bó nữa chứ. Thế nào, cô đồng ý nhé?

Luxi thở phào nhẹ nhõm. Không hiểu sao, sau những lời đó cô cảm thấy tin tưởng anh ta hoàn toàn. Chỉ vừa kịp nói "Anh cứ việc", cô đã phải kêu thét lên: viên bác sĩ lấy hết sức giáng mạnh quyển sách nặng trĩu trên tay cô. Cục u hầu như không để lại dấu vết.

- Đau lắm sao? - Giulơ hỏi.

-Ồ không... - Cô nhìn anh ta ghi bệnh án, rồi lên tiếng. - Xong rồi chứ ạ, tôi đã về được chưa?

Giulio gạt đầu, vẫn tiếp tục viết, không ngẩng đầu lên nhìn cô. Luxi bước ra ngoài phòng khám.

Một tuần sau họ lại gặp nhau ở quầy giải khát, Giulio đến ngồi bên cạnh cô.

- Thế nào, tay cô ra sao rồi?

Luxi tươi cười đáp:

- Tuyệt vời! Anh áp dụng những phương pháp lạ đời... mà kết quả hết ý.

Anh ta cười lớn:

- Còn phải nói, cô không thể ngờ được đâu. Mà tôi cũng không ngờ cô là người giàu sụ. Tờ lá cải "Mặt trời" của địa phương vừa đăng danh sách các chủ cổ phần của khách sạn chúng ta, trong đó bà Luxi Manchini có đến hàng chục cổ phần. Khá lắm! Giá tôi cũng có được một món bự như thế.

Luxi không đáp, sực nhớ tới những lời dặn trước của Haghen. Giulio lại phá ra cười:

- Nhưng cô đừng sợ, tôi biết hết, cô chỉ là tấm màn che thôi mà ở Las Vegas này những cổ phần ma như thế thiếu quái gì. Mà chiều nay tôi muốn mời cô cùng đi Câu lạc bộ ăn bữa tối, rồi sau đó mình cùng chơi rulet một lúc. Khoản mua phỉnh tôi chịu.

Cô lưỡng lự, anh ta nài nỉ tiếp. Cuối cùng, cô nói:

- Ăn cơm, chơi rulet thì rất sẵn lòng, chỉ có điều tôi sợ sẽ làm anh thất vọng nếu anh có ý tiến xa hơn. Tôi không được chịu chơi như gái ở Vegas này đâu.

- Chính vì vậy mà tôi mới mời cô,- Giulio sáng khoái đáp - Hôm nay tôi cho phép mình được nghỉ xả hơi cho đến sáng mai mà.

Luxi buồn bã cười khẩy.

- Thôi được, chúng ta sẽ đi ăn tối, nhưng tôi sẽ trả tiền mua phỉnh chơi rulet.

Trong khi ăn tối ở tiệm nhạc sống, Giulơ lợi dụng cảnh trực quan những bộ ngực và những cặp đùi trần phô bày trên sân khấu chọc cô cười thả cửa bằng những lời bàn khoa học, thật hóm hỉnh nhưng hiền lành về các kiểu ngực và đùi khác nhau. Ăn xong, họ cùng chơi rulet và trúng được một trăm đô la. Rồi họ phóng xe đi ra hồ, lên đập Boundơ. Hai người đứng hôn nhau dưới trăng. Nhưng khi Giulơ định tiến xa hơn nữa, thì bị Luxi gạt ra. Anh ta tiếp nhận sự thất bại của mình không hề có ý giận dỗi.

- Em đã nói trước với anh rồi kia mà, - Luxi nói vừa có vẻ trách móc, vừa có vẻ ái ngại.

- Nhưng anh không thể không thử ít ra là một cái, - Giulơ cãi lại, - nếu không thì em lại tự ái.

Luxi phá lên cười vì anh ta nói đúng.

Sau vài tháng, họ đã thật sự gắn bó với nhau, nhưng chuyện ân ái thì không có: Luxi không cho phép anh ta tiến xa hơn nữa. Cô biết rằng Gulơ rất ngạc nhiên trước sự bướng bỉnh của cô, nhưng anh ta không tỏ ra giận dỗi, cáu kỉnh như bất kì một người đàn ông nào khác trong hoàn cảnh tương tự và vì thế cô càng tin phục anh ta hơn. Một lần ngẫu nhiên cô được biết Giulơ là bác sĩ giải phẫu và trước đây đã từng làm việc ở một bệnh viện nổi tiếng ở Niu York. Lạ nhỉ, thế thì tại sao anh ta lại chịu làm một chân y sĩ trong khách sạn thế này?

Khi cô hỏi, Giulơ đáp:

- Cứ nói cái bí mật đen tối của em ra rồi anh mới nói bí mật của anh.

Cô đỏ bừng mặt, lảng đi. Giulơ cũng không nài và tình bạn của hai người lại tiếp tục, một tình bạn ấm áp mà cô trân trọng hơn là chính cô tự biết.

Giờ đây, ngồi bên bể bơi với cái đầu tóc vàng của Giulơ trên đùi, lòng cô tràn ngập yêu thương đối với anh ta. Người cô rấm rứt, những ngón tay cô tự nhiên mơn trớn cổ Giulơ. Anh ta vẫn ngủ,

dường như không nhận thấy gì, nhưng cô thấy rạo rực bởi sự đụng chạm ấy. Đột nhiên Giulơ lồm cồm bò dậy; nắm tay cô lôi qua thảm cỏ ra lối đi ximăng. Cô vẫn ngoan ngoãn đi theo, khi anh dắt cô vào một ngôi nhà nhỏ nơi anh ta thuê buồng. Vào đến nơi, Giulơ pha mỗi người một cốc rượu tương. Sau chầu tắm nắng và cơn dậm dật, cốc rượu bốc lên đầu khiến cô mê mê. Thế là Giulơ choàng tay ôm cô, hai thân thể trần trụi chỉ che độc bộ đồ tắm áp sát vào nhau. Luxi thì thào: "đừng anh" nhưng không có gì là cương quyết nên Giulơ cứ mặc kệ. Anh ta lột phăng áo tắm cô ra, hôn tới tấp lên cặp vú đồ sộ, lên khắp người cô. Đoạn anh ta bế cô lên giường, cả hai đều trần như nhộng...

Bây giờ Giulơ nhà ta mới khám phá ra bí mật của cô. Luxi xấu hổ chúi vào góc giường khóc tằm tức. Chợt cô ngạc nhiên nghe thấy tiếng Giulơ cười âu yếm.

Anh ta nói:

- Ái chà, cô bé Italia nhà quê khôn khéo, chỉ có thể mà bắt người ta nhịn suốt mấy tháng. Ngốc ơi là ngốc!

Mấy tiếng "ngốc ơi là ngốc! anh ta nói với đầy thương yêu khiến cô phải quay ra. Giulơ kéo sát thân hình lỏa lồ của cô lại một cách thân tình:

-Em cổ lỗ quá em ơi, cổ lỗ không chịu được.

Giọng nói êm ngọt, vỗ về vì cô vẫn tiếp tục khóc.

Giun đốt thuốc đặt lên môi cô để cô rít một hơi và thôi khóc.

- Giờ em nghe đây, - anh ta bảo, - nếu em được dạy dỗ đến nơi đến chốn về tình dục tân tiến thì vấn đề này đã giải quyết từ lâu rồi. Bây giờ để anh nói cho mà nghe.

Cái này đâu có ăn nhằm gì so với chuyện rỗ mặt hay lác mắt mà lo giải phẫu không làm được. Chẳng qua nó như hạt cơm hay nốt ruồi ở cằm hay cái tai hơi sứt thôi mà. Đừng có nghĩ nó là khuyết tật gì ghê gớm. Đừng có nghĩ em đeo cái cối giã cua không ai thương nổi. Trường hợp của em gọi là khuyết tật khung chậu và thầy thuốc bọn anh gọi là chùng đáy chậu. Thương thương người ta hay bị sau khi sinh đẻ chứ ít khi là do bẩm sinh. Đó là chuyện

thường tình, ấy thế nhưng lắm bà cứ ngậm ngùi chịu khổ trong khi chỉ cần may vá một tí là xong. Nhiều cô còn vì thế mà đâm đầu đi tự tử cơ đấy Nhưng anh không ngờ em cũng bị, trông em ngon thế cơ mà. Anh tưởng chỉ là chuyện tâm lí vì nghe người ta kể về em với Xôni mà. Nhưng phải để anh khám kĩ, rồi anh bảo cho phải làm thế nào. Bây giờ đi tắm đi đã.

Sau đó, bất chấp sự phản đối của Luxi, anh ta lôi túi đồ nghề ra xem xét cô thật kĩ. Giulo chăm chú làm việc.

Một lúc sau anh ta hôn vào rốn cô và nói tỉnh khô:

- Đây là lần đầu tiên anh thấy thú vị với công việc đấy...

Đoạn anh ta đỡ Luxi dậy và âu yếm hôn lên môi cô, nói:

- Em bé, anh sẽ làm cho em một cái mới rồi sau đó đích thân anh sẽ kiểm nghiệm. Đó là lần đầu tiên trong lịch sử ngành y đấy. Anh sẽ viết một bài gửi đăng các tạp chí y học cho mà xem.

Giulo làm mọi việc một cách vui vẻ, thực lòng chăm sóc cô khiến Luxi hết ngỡ ngàng lúng túng. Thậm chí anh ta còn lôi một cuốn khảo cứu y học trên giá xuống và chỉ cho cô xem trường hợp tương tự và phương pháp giải phẫu chỉnh hình. Luxi chăm chú nghe. Cái này còn là vấn đề sức khỏe nữa cơ đấy, - Giulo nói nếu không chữa ngay đi thì sau này tha hồ mà mệt với nó. Các cơ và dây chằng của cơ quan này càng ngày càng yếu đi nếu không được chữa trị bằng giải phẫu. Chỉ vì cái thói thẹn thò dờ dẫm hơi cổ lỗ mà lắm mẹ cứ giấu giấu giếm giếm làm thầy thuốc chẳng biết đâu mà chẩn bệnh và chữa bệnh, rồi sau đấy lại kêu ca.

- Thôi, - Luxi thốt lên - thôi không nói nữa.

Giulo thấy cô vẫn hơi có vẻ xấu hổ vì cái bí mật của mình - cái trục trặc ghê gớm kia. Mặc dù với một thầy thuốc có nghề thì chuyện đó hết sức ngớ ngẩn. Nhưng anh ta cũng đủ tế nhị mà nghe lời cô. Hơn nữa, phận sự của Giulo là phải làm cô thoải mái hơn mà.

- Tốt, anh đã biết bí mật của em. Em cứ thắc mắc tại sao một phẫu thuật gia trẻ xuất sắc nhất miền Đông, - anh ta nhại lại giọng điệu các báo viết về mình, - lại rúc vào xó xỉnh này. Số là anh

làm nghề phá thai, thực ra cũng chẳng xấu xa gì hơn một nửa số chuyên môn y tế khác. Khốn nỗi, anh lại bị tóm. Anh có một thằng bạn là bác sĩ Kennơđi, cùng học với nhau ở nội trú, một thằng cha đứng đắn ra trò, nó bảo sẽ giúp anh. Nghe nói Tôm Haghen hứa rằng hễ nó cần gì gia đình Côrleône sẽ giúp. Thế là nó mới kể sự tình cho Haghen nghe. Anh còn biết là anh được xóa tội nhưng Hiệp hội Y tế và Chi nhánh miền Đông cho anh vào sổ đen nên gia đình Côrleône mới dứt anh vào đây làm việc. Lương lậu cũng khá mà anh làm cũng ra làm: Bọn gái nhẩy này hơi tí lại mang bầu, mà phá cho chúng là việc dễ nhất trần đời nếu chúng đến gặp anh ngay. Ngoảnh một cái là xong, đại để như em cọ chảo ấy mà. Thằng Phrêđô đúng là thằng bợm số một. Riêng anh đã tính ra nó quát mười lăm cô mang bầu trong thời gian anh làm ở đây. Anh phải nói chuyện đàn ông đứng đắn với nó về khoản này mới được. Chẳng gì anh cũng ba lần chữa bệnh lậu và một lần tim la cho nó rồi đấy. Thằng chó này máu gái kinh khủng hiểm có.

Giulơ dừng lời. Anh ta ba hoa thê thôi - một việc không bao giờ anh ta làm - nhưng có ý cả đấy. Anh ta muốn Luxi hiểu rằng người khác, kể cả những người cô quen biết và nể sợ chút ít kiểu như Phrêđô Côrleône, cũng có những bí mật đáng xấu hổ chứ chẳng riêng gì cô.

- Cứ coi như đó là một miếng cao su trong người em không còn đàn hồi được ấy mà,- anh ta nói.- Cắt bớt đi một khúc thì sẽ chặt ngay thôi.

- Để em nghĩ xem đã.

Tuy nói vậy, nhưng Luxi đã quyết định rồi - cô hoàn toàn tin cậy Giulơ. Song cô lại thắc mắc chuyện khác.

- Làm thế có tổn lắm không?

Giulơ cau mày:

- Ở đây anh không có đồ nghề để làm việc đó, với lại chẳng phải chuyên môn của anh. Nhưng anh có thằng bạn ở Los Angeles là tay cự phách trong việc này và có đủ dụng cụ trong bệnh viện chúa nhất. Một mình nó may vá tất tật các cô đào xiên khi các mẹ

hiếu ra rằng nhan sắc hiện có chưa chắc đã ăn ai. Nó còn nợ anh mấy món. Anh đã giúp nó mấy ca phá thai nếu em không cho là bậy bạ thì để anh nói ra tên mấy bà hoàng holiút, làm vụ này cho biết.

Cô nổi máu tò mò:

- Nói đi, anh, - cô giục, - nói đi.

- Anh sẽ nói nếu em chịu đi ăn và ngủ đêm với anh, - Giulơ nói. - Cái thói dở hơi của em làm phí mất của anh bao nhiêu thời giờ.

Lần đầu tiên cô làm Giulơ ngạc nhiên thực sự. Cô quay lại nhìn anh ta, mỉm cười khiến anh ta sức nghĩ đến nụ cười của Mônida.

Hai tuần sau Giulơ Xêgan đứng ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện ở Los Angeles quan sát bác sĩ Phrêdêrik Kennơ mổ cho Luxi Manchini. Trước khi đánh thuốc mê, Giulơ cúi xuống và nói thầm vào tai cô:

- Anh đã báo trước với bác sĩ em là ca đặc biệt của anh, vì vậy công việc sửa chữa sẽ được tiến hành với chất lượng đảm bảo hạng nhất.

Nhưng thuốc mê đã ngấm, cô không cười được. Câu đùa của anh ta đã cuốn đi nốt chút ít sợ hãi cuối cùng.

Khi đã xong xuôi đầu đầy và Luxi được đưa đi trên xe đẩy, Giulơ nán lại trò chuyện với Kennơ. Tay này có vẻ hào hứng tợn, nghĩa là mọi việc đều ổn cả.

- Chuyện vật ấy mà, gã bảo Giulơ. - Ca này dễ không, có quái gì đâu. Con bé người ngợm ngon thật, chẳng như các mẹ vẫn đến đây. Bây giờ thì tha hồ vui thú nhé. Tất nhiên chú mày phải đợi ít lâu nữa mới làm việc được nhưng tớ bảo đảm là chú sẽ mê li quần quai cho mà xem.

- Ông anh đúng là thần y. Xin bái phục ông anh đây, - Giulơ cười.

Bác sĩ Kennơ nhăn nhó

- Trò trẻ ấy mà, cũng như chuyện phá thai của chú thôi. Nếu xã hội mà biết thực tế hơn thì tài ba như anh em mình còn làm được khối chuyện to tát chứ đâu phải chui rúc mãi thế này. À mà tuần tới tớ sẽ gửi cho chú một món xuy lăm. Các em càng xinh càng hay gặp nạn. Thế là có đi có lại nhé.

Giulơ bắt tay Kennơ:

- Cảm ơn ông anh. Hôm nào mời ông anh sang chỗ thằng em chơi, thằng em xin đáp lễ đến nơi đến chốn.

Kennơ nhăn nhó cười:

- Tớ hôm đếch nào chả chơi, cần cóc gì cái bàn rulet với hội bài tây của chú em. Thua mãi đang điên cả đầu đây. Ngồi đây chú mày đến tàn mất thôi, Giulơ. Vài năm nữa chú mày quên tiết món giải phẫu đây, giải phẫu đảng hoàng kia. Ở đây cóc ăn giải gì đâu.

Nói đoạn Kennơ quay đi.

Giulơ hiểu rằng không phải Kennơ mắng mình mà chẳng qua chỉ báo động thôi. Anh ta hơi buồn. Luxi còn phải nằm trong buồng hậu phẫu ít nhất là mười hai tiếng nữa nên anh ta bỏ ra phố uống rượu. Một phần là uống mừng Luxi.

Sáng hôm sau đến bệnh viện để thăm Luxi, Giulơ ngạc nhiên thấy phòng bệnh đầy hoa và có hai người đàn ông đang ngồi cạnh giường cô. Luxi nửa nằm nửa ngồi tựa lưng trên đồng gối, mặt mày tươi tỉnh hân hoan. Mới thoáng nhìn qua Giulơ đã nhận ra một người trong số họ mặc dù Luxi chưa kịp giới thiệu. Đại tài tử Giônni Phôn-têin! Người thứ hai, to con, chắc khỏe, một gã Italia nom dữ tướng, tên là Ninh Valenti. Hai người chìa tay ra bắt tay Giulơ - rồi quên phát anh ta luôn.

Họ tranh nhau chọc ghẹo Luxi, nhớ lại khu phố cũ ở Niu York, những câu chuyện ngộ nghĩnh thời nhỏ, những tên người quen xưa mà Giulơ chẳng biết mùi gì cả. Anh ta nói với Luxi:

- Anh qua đây gặp bác sĩ Kennơ một tí, chốc nữa quay lại.

Nhưng Giônni Phôntêin đã phô ra hết cỡ phép lịch sự đầy quyền rũ của mình:

- Xin bác sĩ một phút! Bác sĩ hãy ở lại đây, chúng tôi đi ngay bây giờ mà. Nhờ bác sĩ cố chữa giúp cô em tôi cho ngon nhé.

Chỉ cần nghe Giônni nói chừng ấy, đôi tai nghề nghiệp của Giulơ đã nhận ra nét khàn khàn khác lạ trong giọng nói của hắn. Anh ta chợt nhớ là Giônni Phôntêin thôi hát đã hơn một năm nay, giải Oscar hắn nhận được là dành cho vai diễn chứ không phải cho giọng hát. Chẳng lẽ đến tuổi này rồi mà Giônni lại gầy giọng, còn các báo thì chẳng thấy viết gì hết. Và tất cả mọi người xung quanh cùng im lặng, không thấy ai bàn tán gì? Giulơ rất khoái những chuyện bí ẩn sau hậu trường; anh ta lắng tai nghe giọng của Giônni Phôntêin một lúc, cố xác định vì sao mà nó lại thay đổi như vậy.

Có thể là do làm việc quá tải, hoặc có thể là vì uống quá nhiều; hút quá nhiều, chơi bời quá trác táng, bữa bãi. Giọng nói nghe rất khó chịu - với nó thì không thể nào lên sân khấu mà hát hỏng được.

Giulơ thận trọng hỏi:

- Cổ họng anh... hình như bị cảm thì phải?

Giônni lịch thiệp đáp:

- Đâu có, chẳng qua là làm việc quá nhiều thôi mà. Tôi qua thôi thử hát... Có lẽ tôi không thể chấp nhận được một chân lí đơn giản: cùng với tuổi tác, giọng của mình cũng tàn tạ đi. Già rồi, chẳng trốn đi đâu được.

Hắn nở một nụ cười hồn nhiên, Giulơ hỏi:

- Thế các bác sĩ đã khám cho anh chưa? Có lẽ cũng nên điều trị đi đấy.

Vẻ lịch thiệp của Giônni Phôntêin như giảm hẳn đi.

Hắn lạnh mặt nhìn Giulơ:

- Đó là việc đầu tiên của tôi đã làm cách đây hai năm. Toàn là các chuyên gia có cỡ cả. Trong số đó có ông bác sĩ riêng của tôi, mà ông ta được coi là đệ nhất hạng ở Cahphonia này. Họ khuyên tôi phải nghỉ ngơi, không cố gắng quá sức. Chẳng có gì đáng sợ cả. Đến tuổi này là phải thế vậy thôi.

Nói rồi Giônni quay đi, tiếp tục câu chuyện đang bỏ dở với Luxi, cố tìm cách làm vừa lòng cô, như vốn quen làm vừa lòng tất cả mọi phụ nữ trên đời. Giulo lắng nghe chăm chú hơn. Có lẽ là một khối u mới nẩy sinh ra trên các dây thanh quản. Nhưng tại sao, rõ của khi, mấy thằng cha "chuyên gia có cỡ" lại bỏ qua nhỉ? Nó sờ sờ ra đấy kia mà? Hay là u ác tính và không thể mổ được? Nhưng nếu thế thì phải chữa bằng các phương pháp khác chứ?

Giulo cắt ngang lời Giônni Phôn-tin:

- Anh khám lần cuối hồi nào?
- Cách đây chừng năm rưỡi.

Giulo thấy rõ là Giônni rất bức mình với những câu hỏi đó nhưng vì có mặt Luxi nên phải cố nén sự khó chịu của mình lại.

- Thế ông bác sĩ riêng của anh... thỉnh thoảng có kiểm tra cho anh chứ?

- Dĩ nhiên, - Giônni Phôn-tin đáp với vẻ ngán ngẩm. - Kiểm tra thường... xuyên. Bộ anh muốn nói rằng anh hiểu biết rõ hơn ông ta phải không?

- Ông ta tên là gì. - Giulo hỏi tiếp, giọng vẫn tỉnh bơ như không.

Phôn-tin đã bắt đầu câu:

- Tackơ, bác sĩ Giâm Tackơ. Chắc anh biết cái tên này chứ
- Ai mà chẳng biết tên đó - nó gắn liền với các minh tinh màn bạc sáng giá nhất Hô-liút, với một trại điều dưỡng chém đất khủng khiếp. Giulo cười khẩy, đáp - Chứ sao nữa. Bác này có tiếng là máy cửa đấy.

Giônni Phôn-tin lần này không giấu giếm sự bức bối của mình nữa:

- Anh cho là anh giỏi hơn ông ta chắc?

Giulơ cười:

- Thế anh hát hay hơn Carmen Lombardo chắc?

Anh ta ngạc nhiên thấy Ninh Valenti phá lên cười sằng sặc, đầu đập vào ghế côm cốp. Câu đùa chẳng lấy gì làm sắc sảo lắm. Mồm Ninô phả ra toàn mùi cô nhắc nên Giulơ thấy ngay rằng, tuy mới sớm sửa thể này nhưng mister Valenti đã chênh choáng lắm rồi.

Phôn-tê-in nhăn nhó nhìn bạn:

- Lúc nào tao nói đùa, mày hãy cười nhé.

Luxi thò tay ra và kéo Giulơ lại gần mình, lên tiếng:

- Giôn-ni, anh đừng qua bề ngoài mà xem thường anh ấy. Trước mặt anh là một bác sĩ giải phẫu đại tài đấy, và nếu như anh ấy bảo rằng anh ấy giỏi hơn bác sĩ Tackơ của anh thì có nghĩa đúng là như vậy. Anh hãy nghe lời anh ấy đi, Giôn-ni.

Cô y tá vào phòng báo giờ thăm bệnh nhân đã hết. Bác sĩ điều trị cần làm vài việc và mọi người phải ra ngoài. Giulơ khoái chí thấy Luxi quay ngoắt đầu đi lúc Giôn-ni Phôn-tê-in và Ninh Valenti định hôn vào môi cô. Cô chìa má ra cho hai người, nhưng cả hai có vẻ không lấy làm lạ. Cô để Giulơ hôn vào môi mình và thì thào:

- Chiều anh lại đến nhé.

Giulơ gật đầu. Ngoài hành lang Valenti hỏi anh ta:

- Luxi có gì nghiêm trọng không? Tại sao nó lại phải mổ?

Giulơ lắc đầu:

- Không có gì đâu. Chỉ là một vài khuyết tật bình thường của đàn bà thôi. Hoàn toàn vô hại. Nhưng tôi phải lo nhiều hơn các anh chứ, tôi định cưới cô ta mà.

Hai người nhìn Giulơ vẻ tò mò khi anh ta hỏi:

- Làm sao các anh biết Luxi nằm viện?

- Phrêđô nó gọi điện bảo bọn này đến thăm, - Phôntêin đáp.-
Chỗ quen biết ngày xưa ấy mà. Luxi là phù dâu hôm con em chồng
Phrêđô cưới.

- À - Giulo tỏ vẻ hiểu. Anh ta không để lộ là mình đã biết hết
chuyện đó rồi, có lẽ vì thấy bọn này xem chừng muốn giấu giếm
việc Luxi đi lại với Xônni.

Khi họ đi dọc theo hành lang, Giulo lại quay sang nói với
Giônni Phôntêin:

- Tôi là người quen của bệnh viện này. Anh để tôi thử xem
qua cổ họng anh một tí.

Giônni lắc đầu:

- Bây giờ tôi bận lắm.

Ninh Valenti cười khẩy:

- Cái họng này đáng giá bạc triệu đấy. Giônni đâu có chịu để
bọn lang vườn vớ vẩn sờ vào.

Giulo hiểu rằng Ninh chọc kháy Giônni, nên cười thân thiện
đáp lại:

- Nhưng tôi đâu phải lang vườn. Nói nghiêm túc, tôi được coi
là bác sĩ giải phẫu trẻ xuất sắc nhất và chuyên gia chuẩn bệnh giỏi
nhất vùng bờ Đông trước khi tôi bị dính vào vụ phá thai đấy.

Đúng như Giulo dự tính, việc anh ta công khai thú nhận vụ
phá thai đã làm cho hai người tin và nể hơn.

Điều đó có nghĩa là có thể tin vào lời huênh hoang về chuyên
môn của tay bác sĩ trẻ này. Valenti đánh tiếng trước:

- Thế anh cần bao lâu?

- Chỉ mất chừng mười phút, - Giulo đáp.

Hiển nhiên đây chỉ là nói dối, nhưng Giulo là người tán
thành việc nói dối nếu cần thiết. Chữa bệnh mà lại đi nói thật thì
chỉ là trong các trường hợp cùng cực, và kể cả những khi đó không
phải bao giờ cũng bắt buộc.

- Thôi được, tôi đồng ý, - vì quá lo lắng, giọng vốn đã khàn của Giônni lại nghe càng khàn hơn, lạc hẳn đi.

Giulơ nhờ cô y tá trực tìm hộ một phòng khám bỏ trống. Tuy ở đó không có đủ tất cả những dụng cụ cần thiết nhưng với lần khám đầu như thế cũng đủ. Sau mười phút, anh ta đã biết chắc chắn là có một khối u nhỏ mọc trên thanh quản - điều này xác định không khó. Giulơ quay số điện thoại nội bộ và mời một chuyên gia về thanh quản đến gặp mình. Rồi anh ta quay sang nói với Ninô:

- Việc này phải kéo dài dầy, anh chẳng nên đợi làm gì.

Giônni trừng trừng nhìn viên bác sĩ trẻ, như không tin ở tai mình nữa:

- Thế nào, ông mãnh, ông định bắt tôi ở lại đây à? Láo! Ông tưởng tôi sẽ cho ông sờ vào cổ họng của tôi đây chắc?

Với một vẻ khoái trá bất ngờ với cả chính mình, Giulơ nói thẳng ra như quát roi vào mặt Giônni:

- Anh muốn làm sao, tùy, đó là việc của anh. Trong họng anh trên dây thanh quản có một khối u. Nếu anh muốn, anh có thể ở lại đây và chúng tôi trong vài tiếng đồng hồ sẽ xác định xem nó là loại u gì, lành tính hay ác tính. Tất cả chỉ cần vài tiếng đồng hồ. Nếu anh không muốn thì thôi. Có thể anh còn những việc quan trọng hơn.

Ninh Valenti bèn nói chen vào:

- Ta ở lại đi, Giônni. Kệ mẹ chúng nó ở xưởng phim, chẳng việc quái gì đâu. Để tớ xuống gọi điện về cho chúng nó.

Cuộc khám nghiệm thực ra không phải vài tiếng đồng hồ mà mất cả buổi, nhưng mang lại kết quả tốt đẹp. Chẩn đoán bước đầu của viên chuyên gia thanh quản đã được khẳng định qua kết quả chiếu tia Ronghen và phân tích tiêu bản. Trong thời gian đi khám nghiệm quay lại phòng, Giônni Phôntêin, miệng bê bết i ốt, thở nặng nhọc, đã toan bỏ cuộc chạy trốn. Ninô Valenti phải túm lấy vai ấn hẳn ngời xuống ghế bành. Khi mọi việc đã xong xuôi, Giulơ quay sang nheo mắt nhìn Giônni, vui vẻ tuyên bố:

- Mụn cóc!

Giônni không hiểu. Giulơ nhắc lại.

- Chỉ là mấy cái mụn cóc thôi mà. Chúng tôi sẽ bóc ra bằng hết như người ta bóc vỏ chuối ấy. Chỉ vài tháng nữa là cổ họng anh lại y như mới.

Ninô khoái chí hét âm ỉ lên. Nhưng Giônni Phôntêin lại nhăn mặt hỏi:

- Thế giọng có sao không? Sao tôi có thể hát lại được chứ?

Giulơ nhún vai:

- Chẳng ai dám bảo đảm. Nhưng dù sao thì bây giờ anh cũng có hát được đâu, vậy khác gì nhau?

Phôntêin cau có nhìn viên bác sĩ trẻ với vẻ khó chịu ra mặt:

- Này, ông mãnh, ông có biết ông đang nói cái gì không, quỉ tha ma bắt ông đi! Anh làm như báo cho tôi một tin mừng lắm đấy? Mặc dù nó có nghĩa là tôi sẽ không hát được nữa. Có đúng thế không? Có đúng là tôi sẽ không hát được nữa không?

Giulơ phát cáu. Mình làm ơn cho hắn đến thế, mà hắn, đồ đểu giả, lại giở giọng trách móc gàn dở! Anh ta lạnh lùng nói:

- Nghe đây, mister Phôntêin? Thứ nhất, tôi không phải là "ông mãnh" của anh. Tôi là bác sĩ và phiền anh gọi tôi là "bác sĩ". Tiếp nữa: đúng, tôi đã báo cho anh một tin đặc biệt đáng mừng. Khi đưa anh đến đây, tôi đã nghĩ rằng khối u trong họng anh là ác tính và nói chung sẽ phải cắt bỏ toàn bộ thanh quản đi. Nếu như việc đó là chưa quá muộn. Tôi đã lo sẽ phải nói với anh rằng anh là một người chết rồi. Vậy anh có biết tại sao tôi lại mừng khi báo với anh rằng đấy chỉ là mấy cái mụn cóc không? Bởi tôi khoái nghe giọng hát của anh, nó giúp tôi tán gái khi tôi còn trẻ, hơn nữa anh là một nghệ sĩ thực thụ. Nhưng mà anh thôi lắm biết chưa? Anh nghĩ rằng một khi anh là Giônni Phôntêin thì có nghĩa anh sẽ không bị ung thư? Hay một khối u không thể giải phẫu được trong não? Hay chúng nhồi máu cơ tim? Anh nghĩ mình là bất tử sao? Anh tưởng trên đời này không gì bằng giọng hát họa mi chích chòe

của anh chắc? Anh chưa phải nếm mùi đau khổ đầy thôi. Anh thử dạo qua các phòng của bệnh viện này thì anh sẽ biết điều ngay. Rồi anh sẽ còn hát bài tụng ca mấy cái mụn cóc của mình. Vì vậy, xin anh đừng nói năng ngớ ngẩn nữa và làm ngay những việc phải làm đi. Còn tay thần y danh tiếng của anh: nếu như hấn dám thò mặt vào phòng mổ thì tôi khuyên anh nên báo gấp cảnh sát là hấn mưu sát anh.

Nói xong, Giulơ quay ngoắt người bước ra cửa. Ninô Valenti hét lớn sau lưng anh ta:

- Hoan hô bác sĩ. Với thằng Giônni này thì phải quạt vào mặt vậy mới được.

Giulơ quay lại nhìn Ninô, hỏi:

- Còn anh, sáng nào cũng nốc bí tử như thế này à?

- Có vậy thật - Ninô đáp với nụ cười thật dễ thương khiến Giulơ bất giác phải nói giọng nhẹ nhàng hơn là dự định:

- Anh hãy nhớ là nếu cứ đà này thì quá lắm anh chỉ kéo được năm năm nữa là châu ông vãi đấy.

Ninh Valenti ngẩng mặt lên trần, cười ha hả:

- Những năm năm kia à? - Y cười sặc sụa.- Cha mẹ ơi, sao mà lâu thế

Một tháng sau, Luxi Manchini ngồi bên bể bơi của khách sạn, một tay cầm cốc rượu, tay kia vuốt ve mớ tóc của Giulơ đang nằm gồi đầu lên đùi cô. Anh ta chọc:

- Thế nào, định nhờ rượu trợ hứng chắc? Trên phòng đã có hai chai sâm banh rồi, khỏi lo!

- Thực chứ anh? Mà... có chắc bữa này mọi chuyện sẽ ổn không đấy?

- Ổn là cái chắc! Đêm nay sẽ là một đêm tuyệt vời! Anh sẽ là nhà phẫu thuật đầu tiên trong lịch sử y học đích thân thử nghiệm công trình độc đáo của mình. Xem trước và sau có gì khác nhau, để

còn viết thành sách cho đời được biết. Anh sẽ viết là: "Trước khi mổ, bệnh nhân phải tìm cảm hứng nhờ nỗ lực tâm lý và thủ thuật tinh vi do phẫu thuật viên hướng dẫn, còn sau khi mổ thì việc ân ái thực sự là một phần thưởng cao quý nhờ... "

Anh ta chợt kêu toáng lên, vì đang vuốt ve mớ tóc anh ta, Luxi bỗng bất ngờ xoáy mạnh một cú đau điếng. Rồi cô còn nhìn xuống mặt người yêu, dọa dẫm:

- Nếu tôi nay không thấy gì... thì đừng có trách nhé?

- Tuyệt đối không thể có chuyện đó. Người ta đã làm ăn bảo đảm hết ý. "Không thấy gì" thế nào được! Có thấy hay không lát nữa sẽ biết liền.

Khi hai người dắt nhau lên phòng, Luxi ngạc nhiên thấy bàn ăn đã được dọn sẵn thật thịnh soạn, bên cạnh cốc sâm banh của cô còn có một hộp nhỏ rất đẹp. Mở ra, bên trong là chiếc nhẫn đính hôn với viên ngọc lớn.

Giulơ hào hứng:

- Thấy chưa... đủ biết anh chịu chơi đến mức nào. Giờ chỉ còn phải kiểm tra xem em có xứng đáng được hưởng hay không mà thôi.

Ôi, cái đêm hôm đó chàng bác sĩ Giulơ Xêgan mới tuyệt vời chiều chuộng làm sao?

Lát sau Giulơ thì thăm:

- Thấy anh làm búa bổ chưa?

- Búa bổ lắm, búa bổ lắm.

Hai người cười vang và lại yêu nhau.

CHƯƠNG 23

Qua năm tháng sống cuộc đời của kẻ vong tẩu trên đất Xixili cuối cùng Maicon Còrleone đã hiểu ra được nhiều điều trong số phận và tính cách của cha mình. Anh hiểu những người như Luca Bradi hay lão caporegime Clemexa là từ đâu ra, tại sao mẹ anh nhận nhục cam chịu cái vai trò dành cho bà trong gia đình. Ở Xixili, anh đã thấy họ không còn cách nào khác là phải đứng lên đấu tranh để thay đổi cái số kiếp đã dành sẵn cho họ. Maicon hiểu vì sao don Còrleone thích nhắc lại rằng mỗi con người có một số phận riêng. Anh đã lần đến được các nguyên nhân của cái thái độ coi thường chính quyền hợp pháp, coi thường chính phủ - những cội nguồn của sự căm thù đối với tất cả những ai vi phạm luật omerta.

Trong bộ áo quần xơ xác, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đã cũ sờn, Maicon xuống tàu ở Palermô; từ đó người ta đưa anh vào sâu trong đảo, đến tận trung tâm của một tỉnh hẻo lánh, nơi mafia nắm quyền thống trị tuyệt đối, và ông trùm địa phương, tức capo - mafiaso, là người chịu ơn sâu don Còrleone vì một sự trợ giúp nào đó rất quan trọng trước đây. Chính ở tỉnh lỵ có thị trấn Còrleone (mà cha anh khi chạy sang Mỹ đã lấy tên đặt làm họ mới cho mình để kỉ niệm quê hương) nhưng không còn một ai trong số thân thích họ hàng của Bố Già này còn sống ở đây nữa - những người phụ nữ đều đã sớm qua đời khi tuổi già chưa kịp đến, còn đám đàn ông thì hoặc đã bỏ mạng trong các cuộc trả nợ máu kinh hồn, hoặc buộc phải rời bỏ quê cha đất tổ đi lập nghiệp ở nơi khác. Sau này anh còn được biết thêm rằng cái thị trấn này đứng đầu thế giới về giết người.

Maicon được bố trí ở trong nhà người chú của capo - mafiaso, một ông già độc thân đã ngoài bảy mươi, là viên bác sĩ độc nhất của cả vùng. Còn chính capo - mafiaso, một người đàn ông năm mươi lăm tuổi tên là Tômmadinô, vốn là Gabbelletto, trông coi cái

lãnh địa khổng lồ của một trong những dòng họ có thế lực nhất Xixili. Nhiệm vụ của các gabbelletto như lão là chăm lo sao cho đám dân nghèo không xâm phạm đến đất đai bỏ không một cách vô ích của chủ đất, không để họ tự tiện khai khẩn gieo trồng hoặc lén lút săn bắn trộm.

Nói một cách ngắn gọn, là bảo vệ tài sản của các ông chủ giàu có khỏi những sự xâm phạm cho dù là cực kì nhỏ đi nữa, cho dù là hợp pháp đi nữa, của đám dân đen. Nếu như một người nông dân nào đó dám nghĩ đến chuyện dựa vào pháp luật để kiếm một mẩu đất hoang nho nhỏ trong lãnh địa, thì gabbelletto liền đe dọa sẽ trừng trị thẳng tay và kẻ khốn khổ đáng thương không còn nào khác là đành phải từ bỏ ý định của mình.

Ở trong tỉnh này, don Tômmadinô còn phụ trách việc phân phối nước và ngăn cản kế hoạch xây các con đập đã được chính phủ Rô-ma chuẩn y. Các con đập nếu được xây nên sẽ hạ giá nước ăn, gây nguy hại cho một ngành thương mại cực kì béo bở là nghề buôn nước giếng phun mà lão kiểm soát, phá vỡ toàn bộ các cơ sở cung cấp nước mà ở đây đã mất bao công sức gây dựng nên qua bao nhiêu thế kỉ nay. Tuy nhiên, cần phải nói rằng don Tômmadinô thuộc phái cổ, lão không dây dưa với việc buôn bán ma túy hoặc mại dâm. Chính vì vậy mới nảy sinh ra những mâu thuẫn với cánh trẻ vừa nổi lên ở Palermô - đám này chịu ảnh hưởng của dân gangxtơ vừa bị Hoa kì trục xuất và dám làm bất cứ việc gì miễn là kiếm được tiền. Don Tômmadinô, như hầu hết các capo - mafiaso, người cao lớn, dữ dằn, rất có uy tín đối với đám thủ hạ thuộc quyền. Dưới sự bảo vệ của một người như thế Maicon có thể sống yên ổn chẳng phải lo ngại gì hơn nữa tung tích của anh lại được giấu kín, phạm vi hoạt động của anh được giới hạn trong các hàng dậu của trang trại ông già bác sĩ Tada.

Bác sĩ Tada, có khở người quá cao so với dân gốc Xixili, da dẻ hồng hào, tóc bạc trắng, tuy đã ngoại thất thập nhưng tuần nào cũng mò ra Palermo chơi điểm, càng trẻ càng thích. Là một người rất say mê đọc sách, ông ta đọc tất cả những gì vớ được và đem các vấn đề đã đọc ra thảo luận với hàng xóm, với các nông dân mù chữ và với những người chăn súc vật trong vùng, điều đó khiến ông ta

nổi tiếng khắp nơi là một lão già cuồng chữ. Đám nông dân ở đây thì cần gì đến sách vở?

Chiều đến, bác sĩ Tada, don Tômmadinô và Maicon lại ra ngồi trong khu vườn rộng lớn rải rác những pho tượng bằng đá cẩm thạch mà trên hòn đảo này dường như tự mọc lên bằng phép màu trong các khu vườn bên cạnh những chùm nho chín đen mọng. Bác sĩ Tada rất khoái kể những câu chuyện không bao giờ dứt về mafia, về những hoạt động của tổ chức này trong suốt mấy thế kỉ qua. Maicon say sưa ngồi nghe. Thỉnh thoảng, cả don Tômmadinô, ngây ngất bởi mùi hương đêm tươi mát và cốc rượu nho thơm nồng, bởi vẻ đẹp và cảnh tĩnh mịch của khu vườn huyền ảo, cũng cao hứng kể góp thêm những câu chuyện có thật của đời mình. Bác sĩ Tada là hiện thân của huyền thoại, còn don Tômmadinô là hiện thực của ngày hôm nay.

Trong các khu vườn cổ đại này, trước mắt Maicon dần hiện lên cột rễ của những con người như cha anh. Maicon được biết rằng, khởi đầu từ mafia có nghĩa là "nơi ẩn náu". Về sau, nó biến thành tên gọi của cái tổ chức bí mật được lập nên để chống lại các lãnh chúa đã hàng mấy trăm năm nay đè đầu cưỡi cổ dân chúng Xixili.

Lịch sử loài người chưa hề biết một xứ sở nào từng phải gánh chịu áp bức tàn bạo như ở đây. tòa án của giáo hội, như một cơn lốc khủng khiếp đã tàn phá khắp đảo, hủy diệt tất cả không kể giàu nghèo. Các chúa đất dòng dõi và những người cầm đầu nhà thờ Thiên Chúa giáo đã dùng cánh tay sắt để bắt nông dân và những người chăn súc vật phải qui phục quyền lực của mình. Công cụ của cái quyền lực đó là cảnh sát. Dán chúng ở đây coi cảnh sát là đồng nhất với bè lũ thống trị, và họ căm thù bọn người này đến độ ở Xilxili không có gì nhục mạ hơn việc gọi một người nào đó "mày là đồ cớm".

Để tìm cách sống sót dưới gót giày tàn bạo của chính quyền chuyên chế, những con người bị áp bức nơi đây đã học được cách không bao giờ để lộ ra ngoài mặt sự giận dữ hay lòng căm thù của mình. Không bao giờ được buông ra lời đe dọa, bởi vì đáp lại nó, sự

trừng phạt sẽ đến ngay, trước khi lời đe dọa đó kịp thực hiện. Không được quên rằng xã hội là kẻ thù của anh: và nếu anh muốn tính sổ những bất công mà xã hội đã gây ra đối với anh, thì anh hãy đến với những tổ chức bí mật, đến với mafia. Để bảo toàn và phát triển lực lượng của mình, mafia đã đề ra luật omerta, luật im lặng. Tại các vùng quê của Xixili, khách lạ có hỏi thăm đường đến một làng, một thị trấn nào đó, thì sẽ chẳng bao giờ được trả lời. Đối với các thành viên của mafia, một trong những tội nặng nhất là nói với cảnh sát, chẳng hạn, tên người đã bắn hụt anh ta. Omerta đã trở thành tôn giáo. Người đàn bà có chồng bị giết sẽ không đi báo với cảnh sát tên kẻ giết chồng mình, hay tên của kẻ đã làm tàn tật con trai nhỏ, hãm hiếp con gái mình. Người ta biết rằng không thể chờ đợi lẽ công bằng nơi chính quyền được, vì vậy họ đến cầu xin nó ở mafia.

Trong một chừng mực nhất định, cho đến ngày nay mafia vẫn tiếp tục thực hiện cái vai trò đó. Hễ có chuyện gì là người ta lại chạy đến gặp capo- mafiaso của địa phương. Đối với dân chúng trong vùng, capo - mafiaso giống như một người bảo trợ - nào là giúp kiếm việc làm, nào là cung cấp bánh mì khi trong nhà không còn cái gì để ăn, v.v...

Thế nhưng có một sự thật mà bác sĩ Tada lại không hề hé ra một lời nào, nhưng Maicon đã dần dần tự mình hiểu được, đó là việc cùng với thời gian, mafia ở Xixili đã dần dần trở thành công cụ trong tay bọn người giàu có và trong ý nghĩa nhất định, nó là chỗ dựa bí mật của hệ thống chính trị hiện hành. Nó đã lột xác, biến thành một cơ quan phụ của chủ nghĩa tư bản, một tổ chức chống cộng sản, chống tự do, một hình thái kinh doanh bóc lột và ăn bám.

Lần đầu tiên Maicon Côrleone hiểu rằng tại sao những người như cha anh lại thà trở thành kẻ trộm cướp giết người còn hơn là làm những công dân thương ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật. Tình trạng nghèo khổ, vô quyền, nỗi sợ hãi thường xuyên là quá khủng khiếp.

Những tính cách độc lập không thể chấp nhận những gì mà xã hội đưa đến cho họ. Đối với họ, tính tàn bạo, vô nhân đạo của chính quyền hợp pháp là quá rõ ràng, hiển nhiên cho nên cả khi đã sống trong lòng nước Mỹ, phần lớn họ vẫn không thay đổi quan niệm đó.

Cuộc đào tẩu vội vàng khỏi Niu York đã không cho phép Maicon kịp chạy chữa cái hàm bị vỡ đến nơi đến chốn, và cho tới tận bây giờ anh vẫn mang trên má trái của mình dấu vết kỉ niệm về gã đại úy Mac Ciôxki. Chỗ xương vỡ được gắn lại không khớp, do đó khuôn mặt khi nhìn nghiêng - đặc biệt là phía bên trái - mang những đường nét hung tợn như của một tên cướp. Bác sĩ Tada đề nghị chữa cho anh, nhưng Maicon từ chối.

Qua mấy tháng sống ở đây, anh đã kịp khẳng định rằng có lẽ khắp cả xứ Xixili này không có một bác sĩ nào tồi hơn Tada. Sách gì ông ta cũng vô lấy đọc, chỉ trừ sách y học. Mà loại sách này có đọc thì chẳng chắc đã hiểu.

Chính ông ta cũng không phủ nhận điều đó. Thời trẻ may nhờ có sự giúp đỡ của một trong những thủ lĩnh mafia có thể lực nhứt Xixili, ông ta mới vượt qua nổi các kì thi và nhận tấm bằng bác sĩ. Đây lại thêm một thí dụ chứng minh cho mức độ tác hại của các cơ quan phụ sống ăn bám trên cơ thể xã hội. Chẳng cần biết đến anh có ích hay không - Tài năng, sự mẫn cán cũng vô nghĩa. Ở Xixili, ông trùm mafiaso có thể đem nghề nghiệp tặng anh như một món quà.

Sống ở đây, Maicon có thừa thời gian để nghiền ngẫm chuyện đời. Ban ngày, dưới sự bảo vệ thường xuyên của hai gã chặn cừu thuộc lãnh địa don Tômmađlô quản lí, anh lang thang dạo chơi quanh vùng. Mafia thường tuyển những người chặn súc vật địa phương làm lính đánh giết thuê, và họ sẵn sàng nhận làm việc đó chỉ bởi một lí do rất đơn giản là họ không còn con đường kiếm sống nào khác dễ hơn. Maicon không thể không suy nghĩ về cái tổ chức do bố anh lập ra ở Mỹ. Nếu như cái tổ chức đó tiếp tục phát lên như hiện nay, nó sẽ thành một khối ung thư, làm cho cả nước Mỹ

cũng phải kiệt quệ, như điều đã xảy ra với cái hòn đảo này. Xixili đã trở thành một mảnh đất chết: những người đàn ông trai tráng thì bỏ quê đi khắp bốn phương trời để mong kiếm được kế sinh nhai hay đơn giản là để trốn khỏi bị trừng phạt vì đã dám thử sử dụng các quyền tự do về kinh tế và chính trị mà pháp luật cho phép

Điều khiến Maicon ngạc nhiên nhất, là thiên nhiên của xứ sở này tươi đẹp tuyệt vời. Đã không biết bao nhiêu lần anh đi lang thang qua những khu vườn cam sum sê tỏa bóng mát rượi như trong lòng hang đá, những giếng phun có từ trước ngày Chúa ra đời, nước vọt ra từ các tảng đá lớn tạc hình đầu rắn. Rải rác đó đây là những tòa lâu đài với mặt tiền rất rộng bằng đá cẩm thạch, các hàng cột hiên cao ngất theo kiểu la Mã giờ bỏ hoang cho lũ cừu lạc bầy đến nấp. Và những khu vườn, những thửa ruộng xanh mơn mơn như ngọc bích.

Có những lần vui chân, anh cuốc bộ tới tận Còrleone, cái làng quê xưa của cha anh mà giờ đã trở thành một thị trấn mười tám ngàn dân, nhà cửa xây bằng đá tảng lấy từ ngọn núi gần đó. Năm vừa qua ở Còrleone đã xảy ra trên sáu mươi vụ án mạng, khắp nơi như lảng vảng mùi chết chóc. Khu vườn Phixada ở bên cạnh làm cho khung cảnh thêm ghê rợn dữ dằn.

Hai gã chẵn cừu vệ sĩ khi đi theo Maicon luôn luôn mang kè kè bên mình hai khẩu lupara - loại súng trường Xixili mà bọn mafia rất ưa dùng. Dưới thời Muxôlini, người đã cố tìm mọi cách để triệt trừ tận gốc mafia trên đảo ai mang theo người súng lupara sẽ bị bắt và tổng ngục ngay tức khắc. Sau khi quân đồng minh giải phóng Xixili các quan chức quân sự Hoa kì cho rằng bất cứ người nào là nạn nhân của chế độ phát xít thì đều là chiến sĩ đấu tranh cho nền dân chủ, nên thương cử những tên mafiaso vừa ngồi tù về giữ chức thị trưởng một thị trấn nào đấy, hoặc làm phiên dịch cho các uỷ ban quân quản. Các bước ngoặt lịch sử may mắn đó đã tạo ra cho mafia khả năng nhanh chóng khôi phục lại hàng ngũ của mình và biến nó thành một lực lượng hùng hậu còn đáng sợ hơn trước.

Sau những buổi dạo chơi lâu ngoài trời và bữa tối no căng một ổ bánh nhân thịt đầy ứ và chai rượu vang mạnh, - Maicon ngủ ngon lành mặc dù xương quai hàm về đêm vẫn nhức nhối. Bác sĩ Tada không ngừng bám riết lấy anh, lái nhải rằng cần phải tiến hành phẫu thuật, không thể cứ để bộ mặt méo mó như vậy mà đi khắp nơi được nhất là vết thương ngày càng đau hơn và anh cứ phải liên tục hỏi xin ông ta thuốc giảm đau. Maicon dứt khoát từ chối. Khi cuối cùng ông bác sĩ già hỏi tại sao, anh nhả nhó cười khẩy: "Dù sao thì đây cũng là một kỉ niệm về gia đình".

Cái cảnh điện viên êm đêm đó kéo dài được chừng bảy tháng. Rồi don Tømmadinô như có điều gì lo lắng, thường đi vắng rất lâu, hầu như không có mặt ở biệt thự của ông chú bác sĩ. Ở Palermô xuất hiện "mafia mới" - đám thanh niên kiếm được rất nhiều tiền trong cơn sốt xây dựng sau chiến tranh và càng ngày càng táo tợn dấn lên gót các thủ lĩnh địa phương đã trở nên lạc hậu. don Tømmadinô phải lo việc phòng thủ các trận địa của mình.

Vào một buổi sáng đẹp trời, Maicon theo lệ thường đi lang thang dạo chơi qua cánh đồng cùng hai vệ sĩ trung thành của mình. Một gã tên là Calô, trông có vẻ cục mịch, ít nói, mặt luôn cau có, lãnh đạm như dân da đỏ. Người thứ hai trẻ và cởi mở hơn, nhưng đã kịp ném trái nhiều trong đời. Thời gian chiến tranh gã trang phục vụ trong Hải quân, dấu tích của thời đó là những hình chạm trổ rồi rậm mà gã đã kịp lo trang điểm được cho mình trước khi quân Anh đánh chìm tàu và gã bị bắt làm tù binh. Không thể nói rằng Phabridio - tên của gã - đặc biệt tự hào trước dân làng về bức hình xăm trên ngực gã, mặc dù nó khá phù hợp với tinh thần các quan niệm của dân Xixili đương thời về "danh dự": đức ông chồng cắm ngập con dao găm vào người cô vợ trẻ trần truồng đang trong vòng tay ôm ấp của một gã đàn ông khác.

Trong khi đi dạo chơi, chỉ có Phabridiô là hay hiếu kì hỏi đủ thứ chuyện về nước Mỹ. Tất nhiên, họ biết Maicon từ Mỹ sang và vì một lí do nào đó đang phải ẩn trốn nơi đây, nhưng họ không có quyền biết anh là ai, và không dám tò mò hỏi han về chuyện đó.

Ba người bước trên con đường làng lảm bụi, vượt qua những con lừa kéo các cỗ xe sơn màu sặc sỡ. Bốn xung quanh cây cối tốt tươi - những vườn cam, hạnh đào, ôliu đang mùa nở hoa, những đồng cỏ mượt mà. Đây là điều bất ngờ đối với Maicon. Anh đã nghe quá nhiều về cảnh nghèo khổ cùng cực của dân Xilxili và nghĩ rằng sẽ trông thấy ở nơi này một hoang mạc khô cằn, thế mà giờ đây anh như đang rơi vào một vườn cảnh thiên đường. Con người đối với nhau phải khủng khiếp đáng sợ đến mức nào để đến nỗi hàng loạt người phải bỏ một xứ sở như thế này mà đi tha phương cầu thực.

Maicon tính đến chiều sẽ tới được làng ven biển Marđala và từ đó trở về Côrleône bằng Ô tô buýt. Để ăn dọc đường, hai người chặn cừu đã mang theo trong cái túi khoác vai bánh mì và phô mát. Thế nhưng ngày hôm đó anh đã không ra đến biển. Đi được mười lăm dặm, họ dừng lại nghỉ dưới bóng râm mát của một vườn cam.

Phabridiô, mồm vẫn không ngừng ba hoa về việc sẽ có một lúc nào đó tìm cách sang nước Mỹ để sống một cuộc đời sung sướng, lấy rượu và thức ăn từ trong các túi ra.

Ăn uống xong, họ nằm dài trên mặt đất dưới bóng cây, Phabridiô mở phanh áo sơ mi, khéo léo cử động các cơ bắp để làm sống lại bức hình xăm trên ngực. Chính trong cái khoảng khắc đó, Maicon đã bị dính, như người ta thường nói ở Xilxili, "một cú sét động trời".

Vốn là, ở phía trên kia khu vườn cam có con đường lớn dẫn đến một biệt thự trang trọng với tòa lâu đài nhỏ có hàng hiên rộng bằng đá cẩm thạch. Từ phía sau những cột tròn kiểu Hi Lạp của hàng hiên đó đột ngột ủa ra một đàn thôn nữ. Có lẽ là theo những tục lệ phong kiến có từ thời rất xa xưa vẫn giữ đến nay, họ vừa dọn dẹp xong nhà cửa để đón chủ lãnh địa đến, và giờ kéo nhau đi hái hoa về cắm vào các phòng. Không nhìn thấy ba người đàn ông nằm dưới bóng cây, họ đuổi nhau chạy đến mỗi lúc một gần hơn. Một cô gái chạy tách ra phía trước, tay trái cầm chùm nho đen nhánh, còn tay phải ngắt từng trái ném trả vào người ba cô đuổi theo sau.

Những vòng tóc quăn của cô cũng đen nhánh như những trái nho mọng chín.

Đến ngay sát mép vườn cam, cô gái sống lại như trời trồng vì đột ngột nhận thấy giữa đám cỏ xanh ba mảng màu áo sơ mi đàn ông, gót chân nhón lên trong dáng đứng bất động, như một chú hoẵng non sẵn sàng tung vó chạy trốn bất cứ lúc nào. Từ một khoảng cách gần họ có thể trông thấy rất rõ từng đường nét của khuôn mặt rất trẻ như được tạc bởi những hình ôvan: cặp mắt to màu nâu biếc dưới hai hàng lông mi dài và rậm, đôi má có màu da ngăm ngăm rám nắng, vành môi mềm mại mọng ướt vì nước quả nho vừa ăn. Cô xinh đẹp tuyệt trần, đến mức khó tin, khiến Phabridiô phải lẩm bẩm thốt lên: "Lạy đức Chúa Giêsu, hãy đón nhận lấy linh hồn của con, con chết mất". Vừa nghe tiếng nói đầu tiên cất lên, cô gái liền quay gót và chạy vút đến với các bạn của mình. Tới nơi, cô ngoảnh lại nhìn, giơ tay chỉ về phía vườn cam và cả đàn thôn nữ chạy biến mất cùng với tiếng cười trong trẻo.

Khi Maicon Côrleone bừng tỉnh lại được thì anh thấy mình đang đứng như ngây như dại, người khẽ lắc lư, tim đập điên loạn, máu chạy rần rạt trong các huyết quản, dồn tụ lại nặng trĩu đầu các ngón chân, ngón tay. Tất cả mọi mùi hương của hòn đảo như cùng một lúc dồn lên cùng cơn gió giật và đổ chập xuống đầu anh: hương hoa cam và chanh đang nở rộ, hương nho ngây ngất, nồng nàn. Anh thấy mình lâng lâng như đang bay bổng. Rồi anh nghe tiếng cười của hai gã chần chừ:

- Thế nào, dính sét rồi hả? - Phabridiô vỗ lên vai anh, hỏi. Cả đến gã Ca lô, thường ngày vốn lắm lì lãnh đạm, giờ cũng âu yếm cầm lấy khuỷu tay anh, nói: - không sao, anh bạn ạ. Điều đó không sao cả." Hệt như Maicon vừa bị ô tô húc phải không bằng.

- Các anh lảm nhảm cái gì thế, hờ lử quỷ đầu lừa? - Maicon cáu kỉnh vặc lại. Anh khó chịu thấy tình cảm của mình dễ bộc lộ ra ngoài như vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời với anh xảy ra một chuyện như thế này. Kể từ khi buộc phải sống trốn tránh xa nhà, anh luôn luôn nghĩ đến Kêi, mặc dù hiểu rằng mọi con đường đến với cô đều đã bị cắt đứt, rằng thậm chí họ không còn có

thể là bạn bè của nhau nữa. Nếu gọi các sự vật bằng đúng tên của mình, thì anh là kẻ giết người, một tên mafiaso. Nhưng kể từ giây phút này, mọi suy nghĩ về Kêi đã bay khỏi đầu anh.

Phabridiô bắn khoăn gãi gáy:

- Hay là chúng ta vào làng lòng cô nàng? Nhớ cô nàng dễ tính thì sao? Chỉ có cách ấy mới chữa được bệnh sét đánh thôi. Phải không Calô?

Bạn của gã, với vẻ mặt hết sức nghiêm túc liền gật đầu. Không nói một lời, Maicon bước đi sau họ theo con đường dẫn vào làng.

Ở giữa làng, cạnh bãi trống có đài phun nước mà ở xứ này nơi nào cũng gặp, là một quán ăn nhỏ. với ba chiếc bàn đứng cạnh nhau trên hàng hiên hẹp ở phía ngoài. Hai gã chần chừ ngồi xuống cạnh một bàn, Maicon cũng làm theo. Xung quanh vắng vẻ, một chú lừa thơ thẩn dạo quanh, mấy đứa trẻ đùa nghịch trong đám bụi cát mù mịt

Chủ quán từ phía sau cánh cửa bước ra. Đó là một người đàn ông vạm vỡ, đôi chân ngắn ngùn ông ta vồn vã chào hỏi khách:

- A, chào các chú ghé chơi? Các chú ném thử vài li rượu nho nhà tôi nhé? Mấy thằng con trai tôi cất theo phương thức gia truyền ngon nhất Italia đó.

Ba người cùng gật đầu. Chủ quán liền đặt lên mặt bàn một đĩa đậu Thổ Nhĩ kì, mang ra hũ rượu nho tự cất màu đỏ sẫm và nặng không kém gì cô nhắc.

Cabridiô bắt chuyện với ông ta:

- Chắc các ông ở đây đều quen nhau cả chứ, Chả là trên đường tới đây, chúng tôi có gặp một mĩ nhân và anh bạn đây bị dính một cú sét động trời, - gã hất về phía Maicon.

Maicon tiếp lời:

- Cô ta tóc quăn, da ngăm ngăm và mắt rất to màu nâu. Ông có biết người nào như vậy không?

Lão chủ quán cau có nhát gừng:

- Tôi không biết. Ở đây không có ai như vậy cả.

Rồi ông ta biến vào nhà trong.

Ba người chậm rãi uống rượu vang. Hết hũ thứ nhất, họ gọi thêm hũ nữa. Không thấy ai đáp lại, Phabndiô đi vào nhà trong tìm chủ quán. Một lát sau gã quay lại, lắc đầu với vẻ ngán ngẩm:

- Tôi đã biết ngay mà. Hóa ra cô nàng là con gái rượu của lão chủ quán. Lão ta đang sôi lên sùng sục. Theo tôi, ta cần mã hồi tấp lự về Côrleone thôi, kéo rách việc đây.

Maicon ngạc nhiên nhìn hai vệ sĩ của mình đang tính bài chuồn. Mới hỏi thăm một câu như vậy thì đã có gì ghê gớm? Anh đâu biết phong tục Xixili là tối kỵ những chuyện trắng hoa thiếu nghiêm túc... Mà hỏi thăm con gái nhà người ta với cái điệu xấu hổ như vậy trông sao được. Thấy Maicon vẫn ngồi lì, Phabriô nói tiếp:

- Lão già còn bảo rằng lão có hai thằng con trai lớn khỏe như trâu, chỉ cần huýt gió một tiếng là chúng chạy vào liền. Nào, ta cuốn gói thôi, anh em!

Maicon đáp lại lời gã bằng một ánh nhìn lạnh lùng.

Cho đến tận bây giờ trước mắt hai người, Maicon chỉ là một thanh niên lịch sự, mềm mỏng và vô hại, một anh chàng Huê kì điển hình - mặc dù có lẽ cũng đủ gan làm những việc xúng mặt đàn ông một khi đã phải đến ẩn mình ở xứ Xixili này. Hai gã chặn cừu đã gây thơ trong việc đánh giá cậu chủ của mình - và họ đã đoán sai. Bộ mặt tái nhợt, như hóa đá của anh phát ra và trùn lên người họ một luồng giận dữ hết như tảng băng khổng lồ tỏa ra luồng khí lạnh giá. Dưới ánh nhìn xoáy lạnh lùng của anh, nụ cười trên mặt hai gã chặn cừu tắt ngấm, vẻ suồng sã của họ lập tức biến mất. Maicon ra lệnh:

- Dẫn ông ta ra đây.

Hai người tuân theo ngay tức khắc. Hát khẩu lupara lên vai, họ bước vào phòng trong tối mờ và mát mẻ của quán ăn. Nửa phút

sau, họ dẫn chủ quán ra. Trông qua cũng biết ngay rằng lão già người Xixili thấp lùn này không hề tỏ ra sợ sệt chút nào, trên mặt ông ta chỉ có vẻ ác cảm và đề phòng.

Maicon ngả người tựa lên lưng ghế và chăm chú nghiên cứu ông chủ quán trong một thoáng, rồi anh nói hết sức bình thản:

- Theo như tôi hiểu được, tôi đã làm ông bức mình bằng câu hỏi về con gái ông. Tôi xin lỗi ông về điều đó. Tôi là người lạ ở đây, chưa biết rõ có luật lệ tập tục của xứ này. Tôi chỉ muốn nói một điều: Tôi không hề có ý định xúc phạm đến ông cũng như con gái ông.

Hai gã chặn cừu hết sức ngạc nhiên. Đi theo Maicon đã bao lâu nay mà đây là lần đầu tiên họ thấy Maicon ăn nói chững chạc như thế này. Và nhất là tuy nói xin lỗi nhưng cái giọng tỏ ra thật đĩnh đạc, oai vệ.

Lão chủ quán lại càng rõ ra cảnh giác hơn. Ông ta đã hiểu ra rằng ngồi trước mặt mình không phải là một khách qua đường tình cờ từ một làng xa nào đó.

- Anh từ đâu đến, và anh cần gì ở con gái tôi?

Maicon đáp không chút lưỡng lự:

- Tôi là người Mĩ, đến đây để trốn cảnh sát bên ấy. Tên tôi là Maicon. Ông có thể đi tố cáo tôi với cảnh sát - người ta sẽ trả ông rất hậu, chỉ có điều là con gái ông vì vậy sẽ mất cha, mà đáng lẽ ra biết đâu lại có thể được một người chồng. Bất luận như thế nào, tôi muốn được làm quen với con gái ông. Tất nhiên là với sự đồng ý của ông, và trước mặt gia đình ông. Tôi là người đứng đắn, tôi không hề có ý định làm nhục con gái ông. Tôi muốn gặp gỡ, nói chuyện. Và nếu sau này thấy hợp nhau thì có thể kết thúc bằng một cuộc hôn nhân. Còn nếu không, ông sẽ chẳng bao giờ phải nhìn thấy mặt tôi nữa. Con gái ông có quyền chê tôi mà chẳng ai làm gì cô ấy cả. Và đến lúc cần, tôi sẽ nói rõ tình cảnh và gia đình tôi, tất cả những gì một ông bố vợ cần biết.

Cả ba người lại ngơ ngác nhìn Maicon. Gã Phabridiô lầm bầm: "Đúng là dính sét thật rồi!" Gã chủ quán bối rối, muốn nổi giận cũng không còn cơ nữa. Cuối cùng lão hỏi:

- Anh có phải là bạn của người mình không?

Maicon hiểu ngay ông ta muốn hỏi gì. Không thể công khai gọi tên "mafia" ra trước mặt mọi người, nên ông ta phải nói bóng gió như vậy và điều đó có nghĩa là "Anh có phải là dân mafia không?". Maicon liền đáp:

- Không, ở đây tôi là người lạ.

Chủ quán lại đưa mắt nhìn Maicon: một vết sẹo lõm sâu trên má trái, đôi chân dài rất hiếm gặp ở dân xứ Xixili này. Rồi ông ta liếc sang phía hai gã chặn cừu - họ mang khẩu lupara của mình một cách công khai, thậm chí như cố ý phô ra. Hồi nãy hai người này chạy xộc vào nhà và nói như ra lệnh: "Mời ông ra gặp cậu chủ". Khi ông ta quát lại, rằng bảo thằng cha kia cuốn xéo khỏi quán ngay, thì một gã đáp: "Nếu ông muốn nói vậy, thì mời ông ra nói tiện hơn". Không hiểu sao ông ta ra. Giờ đây linh cảm như mách với ông ta rằng không nên gây sự với cái tay thanh niên lạ mặt này. Chủ quán miễn cưỡng nói:

- Mời anh đến vào chủ nhật này, buổi chiều. Tên tôi là Viteli, nhà tôi ở đằng kia, trên ngọn đồi phía sau làng. Nhưng anh cứ đến đây, tôi sẽ dẫn anh về nhà tôi.

Phabridiô toan nói một câu gì đó, nhưng Maicon lờ mắt nhìn và gã vội ngậm miệng lại, không dám cất tiếng.

Điều đó không qua được mắt lão chủ quán. Khi Maicon đứng dậy chìa tay ra bắt, chủ quán mỉm cười nắm lấy.

- Cứ để xem. Từ nay đến chủ nhật còn chán thời giờ để dò hỏi tình hình. Nếu có chuyện gì không ưng ý thì ông ta cũng sẽ đón tiếp Maicon, nhưng dĩ nhiên là với hai người con trai cùng hai khẩu lupara nạp sẵn đạn.

Đối với ông ta, việc dò hỏi ra tung tích của Maicon đâu có khó khăn gì, - ông ta quen biết rất nhiều "anh em mình". Nhưng không hiểu sao Viteli linh cảm đây là một chuyện lành, một vận may tốt

đẹp cho cả gia đình. Ông ta ước rằng cô con gái xinh đẹp của mình về sau phải là một bà lớn để cả nhà còn được nhờ vả. Biết đâu đây chính là dịp trời cho. Mấy gã trai làng đạo này thấy hay lượn lờ xung quanh, cứ để cho anh chàng mặt vá này cho các chú biết điều mà tránh cho xa.

Khi ba người đứng dậy ra về, đích thân chủ quán đem ra biếu một chai rượu vang loại đặc biệt. Ông ta còn nhận thấy là chỉ một gã mang súng móc túi ra trả tiền chung cho ba người. Thế kia đấy. Chỉ một việc này cũng chứng tỏ Maicon là cậu chủ thật sự của hai gã kia rồi.

Giờ thì Maicon không còn hứng ra biển để dạo chơi nữa. Ở trạm thuê xe, họ tìm được một chiếc ô tô con chở cả ba người về nhà. Đến trước bữa ăn tối, ông bác sĩ già Tada đã được hai gã chặn cừu báo cáo đầy đủ mọi chuyện.

Khi don Tômmadinô vừa về, Tada đã nói ngay:

- Bữa nay anh bạn của chúng ta bị một cú sét đấy!

Don Tômmadinô không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ lẩm bầm:

- Giá mà mấy thằng ranh ở Palermo bị thì phúc cho tôi quá - lão vẫn đang có chuyện tranh chấp với đám trẻ trên đó, Maicon nói:

- Ông bảo với mấy người của ông là chủ nhật tới hãy đi chặn cừu chứ đừng theo chân tôi nữa. Tôi sẽ đến thăm nhà một cô gái, họ chẳng có việc gì để làm ở đấy cả.

Don Tômmadidô lắc đầu:

- Đâu có được. Tôi đã lãnh trách nhiệm về cậu đối với ông già nhà cậu rồi. Mà tôi nghe nói rằng cậu còn định cưới vợ nữa kia đấy. Cho đến khi tôi chưa cử được người đi xin ý kiến của don Côrleone, tôi không thể đồng ý để cậu làm việc đó được.

Maicon đáp, chọn từng từ rất kĩ lưỡng - dù sao thì ngồi trước mặt anh cũng là một con người đáng kính trọng và đầy quyền uy:

- Don Tômmadinô ạ, ông cũng biết tính bố tôi đấy. Khi ông cụ muốn cái gì mà ai nói Không thì tai cụ sẽ điếc và không nghe

thấy gì cho đến khi người ta phải nói "có" mới thôi. Vậy mà ông cụ đã phải nhiều lần nghe tôi nói "không" rồi. Về chuyện hai người bảo vệ - thôi thì cũng được, cứ để cho họ đi theo, nếu như thế ông yên tâm hơn. Còn việc lấy vợ, tôi xin nói trước, nếu tôi muốn là tôi sẽ làm. Đến ông già của tôi, tôi cũng không cho phép can thiệp vào việc riêng của tôi, thì liệu tôi có thể cho phép ông làm điều đó không. Như vậy sẽ là thiếu tôn trọng đối với ông cụ.

Capo - mafiaso thở dài:

- Thôi được. Tùy cậu. Nhưng cậu nên nhớ rằng cô bé đó là con nhà tử tế. Nó rất ngoan, nếu cậu thật sự muốn cưới nó làm vợ thì được, chứ lăng nhăng là không xong. Ông bố nó sẽ không tha cho đâu, chắc chắn là sẽ có đổ máu. Vả lại nhà ấy tôi quen, tôi không thể để có chuyện như vậy được.

- Ông yên chí. Có thể cô ta sẽ chê tôi xấu trai và hơi già - anh thấy hai người tùm tùm cười.- Vì vậy, tôi cần ít tiền để mua quà và một chiếc xe hơi.

Don Tômmodinô gật đầu:

- Được rồi. Thành Phabridiô sẽ lo mọi việc lật vật cho cậu. Nó tháo vát, lại biết xe máy nữa. Tiền thì sáng mai tôi sẽ đưa. Nhưng dù sao tôi cũng phải thông báo việc này cho ông cụ nhà anh. Tôi có trách nhiệm phải làm việc đó.

Maicon quay sang nói với ông già Tada:

- Còn bác có thứ thuốc gì giúp cháu được không? Bên cạnh người đẹp mà cứ sụt sịt xỉ mũi hoài thật là bất tiện.

- Có ngay! Trước khi cậu đi, tôi sẽ nhỏ cho vài giọt. Mũi cứ gọi là khô rang, nhưng nó cũng sẽ làm vòng quanh đó kém nhạy cảm, hôn hít mất khoái. Nhưng chắc gì mới quen sơ sơ mà đã được hôn?

Trước ngày chủ nhật, Maicon đã đi ô tô buýt đến Palermo để sắm quà. Anh cũng dò hỏi được tên cô gái là Apôlônia, và đêm nào cũng thiếp đi với cái tên quyến rũ đó cùng gương mặt tuyệt vời của cô trong mơ. Người ta cũng đã kiếm cho anh được một chiếc xe hơi Anpha Rômêô bề ngoài đã cũ nhưng máy còn rất tốt, và vào sáng

chủ nhật khi tiếng chuông nhà thờ vang ngân khắp xứ Xixili thì Maicon lái xe đến đỗ trước quán ăn cạnh bãi trống trong làng. Anh ra lệnh Ca lô và Phabridiô đang ôm súng lupara ngồi ở ghế sau ở lại ngoài hiên đợi anh. Lão chủ quán Viteh thấp lùn đã đứng trên lan can đón khách trước cửa quán. Sau khi bắt tay chào hỏi nhau, Maicon ôm ba gói quà biếu đi theo chủ quán leo ngược dốc về nhà ông ta. Ngôi nhà trông rộng rãi và khang trang hơn những ngôi nhà nông dân khác trong vùng, chứng tỏ gia đình Viteli chưa bị cái nghèo đói của xứ này chạm đến. Bà chủ nhà, một phụ nữ nhanh nhẹn, cũng chắc lẳn như đức ông chồng, bận lễ phục ngày chủ nhật, đứng đón ở bên ngoài bậc cửa. Phía trong cửa là hai thanh niên lực lưỡng, con trai của họ, cũng bận lễ phục màu đen. Không thấy cô gái trong phòng.

Maicon trao quà biếu cho hai vợ chồng Viteln: ông chồng một hộp đựng thuốc lá mạ vàng, bà vợ một cuộn lớn thứ vải tốt nhất có thể kiếm được ở Palermo. Gói thứ ba là dành cho cô con gái vẫn đề nguyên. Chủ nhà dè dặt, lạnh lùng cảm ơn anh. Lệ ở đây phải đến thăm một hai lần rồi người ta mới tặng quà. - Không cần giữ ý tứ, Viteli nói thẳng với Maicon như cánh đàn ông vẫn thường nói với nhau:

- Anh đừng nghĩ rằng bất cứ người nào mới gặp chúng tôi cũng mời về nhà như thế này đâu. Dích thân don Tômmadillô đã có lời bảo đảm về anh, mà ở tỉnh này chúng tôi đều tin vào lời của ông ta. Anh thấy đấy, chúng tôi tiếp anh với cả một sự chân thành. Nhưng nếu như anh có những ý định nghiêm túc đối với con gái chúng tôi thì chúng tôi cũng cần biết rõ hơn về anh.

Maicon lịch sự nghiêng đầu, đáp:

- Tôi xin sẵn sàng, bất cứ điều gì, bất cứ lúc nào ông muốn...

Và anh bỗng im bật, Thật lạ lùng dù lỗ mũi vừa mới nhỏ thuốc làm mất cảm giác anh vẫn ngửi được sự xuất hiện của Apôllônia: mùi hoa tươi, mùi hương chanh ngây ngất. Anh quay phắt lại: cô gái đứng ở vòm cửa con dẫn vào nửa nhà trong, nhưng cả trên mái tóc quấn đen nhánh, cả trên bộ trang phục màu đen mặc trong ngày lễ không hề có hoa. Cô liếc nhìn Maicon thật

nhANH, thoáng mỉm cười, rồi e lệ cụp mắt xuống, đến ngồi cạnh bà mẹ.

Cũng như lần gặp trước đó, Maicon lại cảm thấy hơi thở bị nghẹn lại, tim đập điên loạn, trong lòng như cồn cào nổi khao khát kì lạ muốn chiếm ngay cô gái làm của riêng mình. Bây giờ anh mới hiểu ra thế nào là ghen tuông và tại sao người ta lại có thể có những cơn ghen khủng khiếp. Anh tưởng như mình sẵn sàng bóp cổ đến chết bất cứ ai dám chạm tay tới người cô, dám dẫn cô đi khỏi đây. Thậm chí anh không muốn để cho người khác nhìn cô. Khi Apôllônia quay sang mỉm cười với một người anh, thì Maicon, tự mình không nhận thấy đã ném cho anh ta một cái nhìn hằn học. Hình như cả nhà đều hiểu tâm trạng của anh, một kẻ bị "sét đánh" nên tỏ vẻ yên tâm hơn.

Hôm đi Palermô sắm quà, Maicon cũng đã mua cho mình một bộ đồ mới, nên giờ trông cũng khá ra dáng chứ không còn vẻ quê mùa bữa trước. Anh chỉ e vết sẹo lõm bên má làm xấu trai. Nhưng thật ra ở cái xứ sở đau khổ này mấy ai để ý đến một chút thương tật vật vãnh đó!

Anh đứng nhìn những đường nét hình ôvan tuyệt mỹ trên gương mặt cô, muốn nói với cô mà không dám nhắc đến tên cô. Mãi sau anh mới thốt lên được một câu:

- Hôm trước tôi có trông thấy cô ở chỗ vườn cam. Nhưng cô liền chạy mất. Chẳng lẽ tôi đã làm cho cô sợ?

Cô gái vụt ngược mắt lên nhìn thật nhanh và lắc đầu.

Bà mẹ khẽ hích vào sườn con, nói với vẻ hơi giễu cợt:

- Apôllônna, con nói một cái gì đi chứ. Người ta phải đi không biết bao nhiêu đường đất chỉ để đến gặp con thôi đây.

Cô gái vẫn ngồi yên, hai hàng mi dài rủ xuống trông thật dễ thương. Maicon chìa cho cô gái gói quà bọc giấy vàng óng. Apôllônia cầm lấy đặt lên đùi. Ông bố nói:

- Con mở ra xem đi, Apôllônna.

Nhưng hai bàn tay nhỏ nhắn rám nắng của cô vẫn nằm yên. Bà mẹ cúi xuống với tay cầm lấy gói quà, thận trọng mở ra. Bên trong là một chiếc hộp nhung đỏ. Bà mẹ loay hoay một lúc, không biết làm cách nào để mở.

Tình cờ, bà bấm vào một nút lò xo, và nắp hộp bật ra.

Trong hộp là một sợi dây chuyền lớn bằng vàng. Cả nhà sửng sờ. Nhưng không phải chỉ vì món quà quá lớn.

Ở đất nước này, một tặng phẩm bằng vàng còn có nghĩa là một lời tỏ tình chân thành, một xác định nghiêm túc về ý định tiến tới hôn nhân của người tặng mà không ai dám tỏ ý ngờ vực.

Apôllônia vẫn không động đến món quà. Bà mẹ lấy sợi dây chuyền ra, hai tay cầm hai đầu nâng lên trước mặt con gái, và cô lại ngược cặp mắt nâu như mắt hươu sao lên nhìn anh, chớp chớp hàng mi dài, cảm ơn anh:

"Grazia.

Đó là lần đầu tiên Maicon được nghe giọng của cô nói. Chỉ một từ "Grazia" mà dư âm của nó ngân mãi trong tai Maicon, vừa êm ái du dương, vừa e lệ thẹn thò.

Anh ngồi ngay trước mặt mà không dám nhìn thẳng vào mắt cô, bối rối trò chuyện với hai ông bà già. Nhưng anh không thể không nhìn thấy thân hình Apôllôma - mơn mớn, tràn trề sức sống trong bộ y phục trang nghiêm ngày chủ nhật.

Cuối cùng Maicon đứng dậy, cả nhà cũng đứng lên theo. Sau những cái bắt tay tạm biệt, ông bố tiễn Maicon xuống tận xe ngõ ý mời anh tới dùng cơm vào chủ nhật tới Maicon cảm ơn và nhận lời, tuy trong lòng anh biết là không thể nào đợi suốt cả một tuần lễ không trông thấy cô.

Và Maicon không đợi được thật. Mới sáng ngày hôm sau anh đã một mình lái xe đến ngôi bên ngoài hàng hiên nói chuyện với chủ quán, cho đến khi Viteli thấy thương tình sai người lên gọi vợ và con gái xuống. Cuộc gặp gỡ lần thứ hai này không ngỡ ngàng ngập như lần trước. Apôllônia tỏ vẻ dạn dĩ hơn, đã dám đáp lại vài ba

câu. Tấm áo hoa sắc sỡ mặc thường ngày càng khiến cô trông có vẻ ngây thơ, quyến rũ hơn.

Hôm sau nữa, sự việc lại tái diễn. Chỉ khác một điều là lần này trên cổ Apôllônia đã lấp lánh sợi dây chuyền vàng của Maicon tặng. Anh mỉm cười, hiểu rằng đó là một dấu hiệu tốt lành. Anh tiễn cô gái đi lên đồi, đến tận nhà, bà mẹ đi theo phía sau sát gót, không chịu tụt lại lấy một bước. Đến một khúc ngoặt dốc, cô bỗng trượt chân, và chắc là sẽ ngã nếu như Maicon không đỡ kịp.

Chỉ một sự đụng chạm ngắn ngủi như vậy đã làm cho anh nóng ran cả người. Anh không nhận thấy bà mẹ đi sau lưng cười thầm giễu cợt - con gái của bà vốn nhanh nhẹn chẳng khác gì một con dê núi và từ thuở mới học đi đến giờ chưa bao giờ trượt ngã ở chỗ dốc này. Bà cười thầm, biết rằng nếu không anh chàng này sẽ không có cách nào được chạm vào người con gái bà cho cho đến tận đêm tân hôn.

Cứ thế hai tuần liền, hôm nào Maicon cũng đến và mang theo quà tặng. Appôllônia đã hết e thẹn, ngượng ngùng, nhưng chẳng bao giờ hai người được ở riêng một mình với nhau để chuyện trò. Cô đúng là con gái thôn quê chữ nghĩa chỉ vừa đủ để biết đọc, biết viết nhưng ngây thơ, chất phác, chuyện gì cũng ham học hỏi. Rồi phần vì Maicon hỏi thúc, phần vì thấy anh giàu nên sau nửa tháng lễ cưới đã được tổ chức vào một ngày chủ nhật.

Don Tômmadinô phải đứng ra lo liệu mọi việc. Tin từ Mĩ sang cho biết: không thể cản trở ý định của Maicon, chỉ cần bố trí sao cho không xảy ra những chuyện đáng tiếc. Capo - mafioso cũng làm đại diện cho họ nhà trai để tiện cất đặt người bảo đảm an ninh. "Họ nhà trai từ Côrleône đều quá đủ - từ ông bác sĩ già đến hai gã chần cừ kiêm vệ sĩ. Capo và Phabridiô. Đây chỉ là một đám cưới nhà quê bình thường. Dân làng đổ ra đứng hai bên đường ném hoa lên người cô dâu chú rể, và họ ném trả lại vào đám đông những nắm hạnh nhân bọc đường. Bữa tiệc kéo dài tới tận nửa đêm, nhưng cô dâu chú rể không đợi đến khi kết thúc đã lên chiếc xe "An pha - Rômêô phóng về biệt thự có hàng rào bằng đá bao quanh của bác sĩ Tada gần thị trấn Côrleône.

Maicon ngạc nhiên khi thấy bà mẹ đẻ của cô dâu cũng lên xe để đi theo. Nhưng ông bố vợ Viteli đã giải thích ngay: cô dâu còn nhỏ quá, nên phải có bà mẹ đi theo để sáng hôm sau kịp thời sửa chữa ngay những “trục trặc” của đêm tân hôn. Nhiều khi chuyện rắc rối vặt mà lại trở thành quan trọng chưa biết chừng! Nhưng vừa về đến nhà, bà chỉ ghé tai dặn dò mấy người làm của bác sĩ Taga, ôm hôn vỗ về cô con gái cưng rồi biến mất. Trong gian phòng rộng thênh thang chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ Maicon Côrleone.

Maicon đứng nhìn cô dâu vẫn mặc nguyên bộ đồ cưới lại còn choàng thêm một chiếc áo khoác bên ngoài. Mấy chiếc hòm đựng quà cưới đã được khiêng từ xe xuống xếp ngay ngắn trong phòng. Trên mặt bàn con bày sẵn chai rượu vang và ổ bánh cưới, nhưng cả hai người chỉ mãi ngẩn nhìn chiếc giường tân hôn với bức màn che bên trên. Apôllônia đứng ngơ ngác giữa phòng, đợi anh Maicon khởi sự.

Thật lạ lùng, Maicon cứ ngỡ khi chỉ còn hai người trong phòng đã là vợ chồng không gì ngăn cách nữa thì anh sẽ chạy bỏ tới mà ôm ghì lấy khuôn mặt, tấm thân bao ngày đêm anh hằng tư tưởng. Thế nhưng thay vào điều đó, anh chỉ tần ngần đứng nhìn Apôllônia chậm chạp gỡ tấm khăn cưới từ trên đầu xuống vắt lên lưng ghế, tháo vòng hoa đặt lên mặt bàn trang điểm rồi đứng ngắm những hộp dầu thơm, son phấn xếp đầy trên mặt bàn.

Maicon tắt điện để cô cởi áo quần đỡ ngượng, nhưng ánh trăng vàng lộng lẫy vẫn chiếu vào phòng rục rở qua ô cửa mở rộng. Anh ra kéo tấm màn che bớt lại, nhưng không quá kín để đỡ nóng bức. Thấy Apôllômà vẫn đứng nguyên tại chỗ, anh mở cửa bước sang buồng tắm. Chẳng lẽ bà mẹ chưa chuẩn bị dặn dò gì cho cô dâu mới cả sao?

Chẳng lẽ một cô gái ngây thơ, nhút nhát như vậy lại chờ chồng đến cởi quần áo cho?

Nhưng khi từ buồng tắm quay lại, anh thấy phòng tân hôn tối đen, cả tấm màn che cửa sổ lúc nãy để mở hé cũng đã được kéo lại kín mít. Maicon mò mẫm bước đến bên giường, nhìn mãi mới nhận thấy Apôllônia đã chui vào trong chăn, cuộn tròn lại như con

tôm nép vào tận trong góc, quay lưng ra ngoài. Trong bóng tối, Maicon cởi áo quần, chui vào chăn, quờ tìm tay của Apôllônia. Cô nằm hoàn toàn khỏa thân, không mặc cả bộ đồ ngủ. Anh âu yếm vuốt ve cánh tay trần của cô rồi nắm vai lật người cô lại. Apôllônia từ từ quay mặt về phía anh; và bàn tay Maicon chạm vào bộ ngực đầy đặn, ấm nóng và mềm mại của cô. Như bị điện giật, Apôllônia giúi đầu vào ngực anh. Maicon xiết chặt người cô vào lòng, ngậy ngát hôn lên đôi môi căng mọng. Hai người như gắn chặt vào nhau tưởng như không bao giờ gỡ ra được nữa.

Đêm hôm đó và những đêm tiếp theo của cuộc sống vợ chồng đã khiến cho Maicon hiểu tại sao trong các tầng lớp bình dân, nơi vẫn giữ những tục lệ truyền thống cổ xưa người ta lại coi trọng vấn đề trinh tiết của con gái đến vậy. Đây là thời kì những cảm xúc đam mê đạt đến đỉnh cao trọn vẹn và hài hòa nhất: khi sự hiến dâng trinh tiết đi kèm với tình yêu và lòng tin cần, nó tuyệt vời, ngọt ngào như trái mọng được hái từ trên cây đúng vào độ chín.

Cùng với sự xuất hiện của Apôllôma, cái cảnh sinh hoạt đàn ông khá ảm đạm ở ngôi biệt trang của lão bác sĩ bỗng tươi mát hẳn lên. Bây giờ don Tômmadinô hôm nào cũng về ăn cơm ở nhà, bác sĩ Tada tối tối càng thêm hào hứng kể những sự tích ngày xưa bên cốc rượu vang trong khu vườn thấp thoáng những bức tường đá.

Còn đêm đến là hai vợ chồng trẻ lại quấn riết lấy nhau. Maicon càng ngày càng khao khát si mê cái thân hình tuyệt mỹ của Apôllônia, làn da ngăm ngăm dám sánh như mật ong, đôi mắt to màu nâu cháy rực của cô. Từ thịt da cô toát ra một mùi thơm ngọt ngào khêu gợi. Và sự đam mê ân ái của cô cũng không thua kém Maicon, đêm nào họ cũng mệt rã rời thiếp đi khi ngoài cửa sổ bình minh đã bắt đầu ửng đỏ. Maicon ra kéo màn che lại rồi ngồi lên bệ cửa sổ mãi mê ngắm vợ mình khỏa thân nằm xoài chân tay say sưa ngủ. Khuôn mặt cô trong giấc mơ yên lành thật đẹp - những đường nét tuyệt mỹ như vậy trước đây anh chỉ thấy ở Đức Mẹ đồng trinh trong những bức tranh của các họa sĩ Italia.

Vào tuần trăng mật đầu tiên, hai người thường dẫn nhau đi dạo chơi quanh vùng, mang theo thức ăn cho bữa trưa, hoặc làm

vài chuyến du lịch nhỏ trên chiếc "An pha Rômêô". Nhưng một hôm don Tômmadinô kéo riêng Maicon ra một chỗ và thông báo: nhờ đám cưới mà bây giờ tất cả mọi người quanh vùng đều đã biết anh là ai và từ đâu đến, vì vậy cần phải có những biện pháp đề phòng, kẻ thù của gia đình Côrleone có thể vươn cánh tay dài của mình đến tận cái xứ sở hẻo lánh này. Xung quanh biệt trang của bác sĩ Tada lão đặt người vũ trang canh gác cẩn mật, hai gã chặn cừu Capo và phabridiô được lệnh túc trực suốt ngày đêm ở trong nhà.

Từ đó Maicon và vợ không ra ngoài một bước nào nữa. Anh giết thời giờ bằng cách dạy cho Apôllônia học đọc và học viết tiếng Anh, lái xe đi dọc theo hàng rào phía trong của ngôi biệt thự. Lão capo - Mafiaso cũng đi biệt suốt ngày.

Một buổi sáng, Maicon hay tin don Tômmadinô vừa được gọi lên Palermô rất gấp. Đến chiều lão về và lại kéo riêng Maicon ra một chỗ, cho biết:

- Vừa có người từ Mĩ sang thông báo một tin dữ mà tôi không muốn cho cậu biết. Xantinô Côrleone vừa bị bắn chết.

CHƯƠNG 24

Mặt trời Xilili buổi sáng rót ánh nắng chan hoà màu vàng chanh vào căn buồng ngụ Maicon tỉnh dậy, cảm thấy bên bờ vai trần của mình làn da đàn bà nóng hổi vì giấc ngủ của Apôllônia. Chỉ cần một đụng chạm nhỏ là hai người lại quấn riết vào nhau. Sống liền bên nhau cả tháng mà ham muốn của anh vẫn không giảm - càng ngày Apôllônia càng tuyệt vời hơn, cô đáp lại anh bằng một niềm đam mê không kém phần cuồng nhiệt.

Sáng nay Apôllônia trở dậy trước, Maicon lắng nghe tiếng bàn chân trần của cô bước về phía phòng tắm ở cuối hành lang. Anh vẫn nằm trên giường, đón ánh nắng ấm ban mai dội lên tấm thân trần, châm thuốc hút. Hôm nay là buổi sáng cuối cùng của họ ở ngôi nhà này, trong khu biệt trang này. Don Tômmadinô đã bố trí cho Maicon một chỗ ẩn khác, chuyển anh đến một thị trấn ở bờ Nam hòn đảo Xixili. Apôllônia đang mang thai tháng thứ nhất, cô muốn về chơi nhà bố mẹ đẻ và tuần rồi sau đó mới đến với anh ở chỗ trú mới.

Tối hôm trước, khi Apôllônia đã đi về phòng ngủ, Don Tômmadinô còn ngồi lại với Maicon một lúc lâu trong vườn. Trông lão có vẻ lo lắng và mệt mỏi, nói rằng rất không yên tâm về sự an toàn của anh.

- Vì đám cưới mà cậu bị lộ tung tích - lão nói. - Và cũng lạ là làm sao ông cụ của cậu không nghĩ đến chuyện tìm cho cậu một chỗ ẩn khác. Dù sao thì tôi cũng ít nhiều ngại bọn ranh con ở đây. Tôi đã đề nghị chúng cùng làm mấy việc có ăn hơn nhưng chúng không nghe. Lạ thật, chẳng hiểu chúng muốn gì. Lũ oắt này đã thử thịt tôi mấy bận nhưng tôi đâu phải đứa trẻ dễ chơi. Chúng phải hiểu rằng những trò vớ vẩn ấy thì ăn thua gì với tôi. Nhưng bọn ranh con đứa nào cũng thế, chẳng biết lượng sức gì cả. Ngu quá, chúng chỉ muốn ăn cả cơ.

Lão nói thêm là hai gã chặn cừu Calô và Phabridiô sáng mai sẽ cùng đi xe với Maicon để bảo vệ anh dọc đường, còn bản thân lão không thể đến chia tay với anh được vì đã có lệnh gọi lão lên Palermô từ sáng sớm. Còn với bác sĩ Tada thì tốt nhất là không nên nói hớ chuyện về chuyến đi, vì tới nay ông già lắm lời này sẽ đến Palermô giải trí và có thể vô tình ba hoa, lộ ra điều gì đó thì không ổn.

Về việc Don Tômmadinô đang gặp phải những chuyện khó chịu thì chính Maicon cũng đã thấy - trong thời gian gần đây không khi nào lão rời vũ khí, đêm đêm có mấy toán vũ trang tuần tiễu quanh nhà, ban ngày thì thủ hạ xách lupara đứng gác trong biệt thự, mỗi khi lão đi ra khỏi nhà đều có vệ sĩ mang súng ống theo hộ tống...

Ánh nắng buổi sáng đã bắt đầu nóng rạt Maicon dập tắt điều thuốc đang hút, mặc bộ quần áo làm việc, chụp lên đầu chiếc mũ lưới trai đàn ông Xixili thường đội, chân vẫn để trần bước ra cửa sổ buồng ngủ và đưa mắt nhìn ra ngoài. Dưới sân, Phabridiô đang ngồi ngả người trên chiếc ghế bện và chải đầu, tay chậm chạp đưa chiếc lược theo từng lọn tóc quần đen và dày.

Maicon huýt gió, Phabridiô ngẩng đầu lên.

- Đánh xe ra đi, - Maicon hét xuống với gã. Năm phút nữa xuất phát.

- Calô ở đâu?

Phabridiô đứng dậy, áo sơ mi trước ngực mở phanh để lộ nhưng hình xăm xanh đỏ. Gã đáp:

- Đang uống cà phê trong bếp. Cô nhà có cùng đi không ạ?

Maicon nhíu mày. Cái thằng Phabridiô này mấy bữa nay thường có cái nhìn kỳ cục sau lưng Apôllônia. Chắc chắn là hắn không dám chàng màng vợ của bạn capo-mafioso rồi - ở đất Xixili này chỉ có những kẻ nào coi rẻ mạng sống mình mới dám nghĩ đến điều đó - nhưng dù sao thì... Maicon lạnh nhạt đáp:

- Không. Cô ấy về nhà chơi ít bữa rồi đi sau.

Anh đứng nhìn theo Phabridiô hấp tấp bước về phía ngôi nhà nhỏ tường đá dùng làm gara tạm thời cho chiếc xe "Anpha Rômêô" của anh.

Maicon sang phòng tắm để rửa mặt. Không thấy Apôllônia ở đó. Chắc cô đã xuống bếp để lo bữa sáng cho anh trước lúc đi. Nhưng ở bếp cũng không thấy cô. Calô bước vào, nói:

- Xe đã sẵn sàng. Tôi mang vali ra nhé?

- Không cần. Maicon đáp. - Apôllônia đâu?

Bộ mặt lầm lì của Calô rạng rỡ lên trong một nụ cười:

- Cô ấy đang ngồi sau tay lái trong xe. Có vẻ khoái chí lắm. Chưa biết nước Mỹ ở đâu mà đã ra vẻ một bà Mỹ lắm rồi.

Ở cái xứ Xixili này, phụ nữ lái xe là một chuyện chưa từng có bao giờ ! Maicon ra lệnh:

- Đi gọi Phabridiô và đợi tôi ở ngoài xe.

Anh bước ra khỏi bếp và chạy theo cầu thang lên gác. Chiếc vali đã được xếp đặt từ hôm qua để trong phòng ngủ. Trước khi xách nó lên tay, Maicon bước lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Xe đã được đưa ra khỏi gara, nhưng không đậu cạnh cửa phòng bếp, mà ở bậc thềm cửa chính.

Apôllônia ngồi đặt hai tay lên vô lăng, hết một cô bé leo lên xe hơi để nghịch chơi. Calô đang loay hoay đặt chiếc giỏ đựng thức ăn dùng dọc đường lên ghế sau. Vừa lúc đó Maicon chợt khó chịu nhận thấy Phabridiô đi vội ra ngoài cổng ngôi biệt thự, có lẽ là cần phải làm một việc gì đó vào ngày giây phút cuối cùng trước khi lên đường.

Tại sao trước đó hán không làm, quỉ tha ma bắt hán đi! Phabridiô vừa bước vào vội vã vừa ngoái lại nhìn có vẻ lén lút. Rồi sẽ phải cho hán một trận cho biết thân. - Maicon nghĩ.

Anh xách vali bước ra bậc thềm cửa bếp, và lập tức mùi hoa chanh cùng với làn không khí buổi sáng ấm áp trùm bọc lấy người anh. Apôllônia vẫy tay rồi rút. Anh hiểu rằng cô muốn tự mình lái xe đến cửa bếp - khoảng cách chừng mười bước chân - và bảo anh

cứ chờ nguyên tại chỗ. Calô đứng bên cạnh, toét miệng cười, súng lupara cầm trong tay. Vẫn chưa thấy Phabridiô trở lại. Đứng vào khoảnh khắc đó, từ những chi tiết nhỏ nhất tưởng như vô nghĩa vụn ghép vào trong đầu Maicon thành một bức tranh hết sức rõ ràng.

- Dừng ! Anh hét lên với Apôllônia - Dừng em !

Nhưng tiếng hét của anh chìm lấp trong một tiếng nổ rất lớn: Apôllônia đã mở công tắc xe. Tấm cửa dẫn vào nhà bếp nát vụn thành từng mảnh. Maicon bị bắn văng đến cạnh tường nhà. Những mảnh đá vụn từ trên mái nhà rơi xuống tấp vào vai anh. Một mảnh lớn rơi đúng đầu. Trước khi ngất đi, Maicon còn kịp nhận thấy chiếc xe Anpha Rômêô đã biến mất, thay vào đó là bốn bánh xe bám vào hai trục cầu thép trần trụi - và không có gì hơn.

Maicon tỉnh dậy trong một căn phòng tối. Anh nghe có tiếng người thì thầm nói chuyện, nhưng không phân biệt được từ nào. Theo bản năng, anh cố không tỏ ra rằng mình đã tỉnh, nhưng tiếng nói chuyện chợt im bặt, và một người nào đó ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường cúi xuống bên anh nói:

- Có thể chứ. Cuối cùng thì cũng tỉnh lại rồi!

Ánh đèn bật lên chói mắt, Maicon vội ngoảnh mặt đi. Đầu nặng như chì, trí óc mù mẫm. Một cái bóng trắng nhỏ nhỏ treo trước mặt anh, rồi dần hiện rõ thẳng nét khuôn mặt của bác sĩ Tada:

- Nào để bác xem qua cháu một chút rồi ta tắt đèn liền. - ông ta dịu dàng nói và chiếu ngọn đèn pin vào hai mắt Maicon: - Thế không sao, ổn cả rồi. - ông ta đứng thẳng người lên quay sang nói với một người nào đó bên cạnh:

- Có thể nói chuyện được rồi !

Lần này thì Maicon đã nhìn rõ Don Tômmadinô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường anh. Lão cúi xuống, gọi:

- Maicon, Maicon, cậu nghe tôi nói đấy không? Có thể hỏi cậu vài lời chứ?

Để đáp lại, đơn giản nhất là giơ tay ra hiệu. Và Maicon đã làm như thế. Don Tômmadinô liền hỏi khẽ:

- Ai đánh xe từ gara? Phabridiô phải không?

Thay cho câu trả lời, không hiểu sao Maicon lại mỉm cười, một nụ cười nhợt nhạt giá băng. Don Tômmadinô nói tiếp:

- Thằng Phabridiô đã biến mất. Maicon, cậu hãy nghe tôi nói đây. Cậu đã nằm bất tỉnh một tuần lễ nay, hiểu không. Tất cả mọi người đều nghĩ cậu đã chết, nên tạm thời mỗi nguy hiểm đe dọa cậu đã qua - bọn chúng không còn theo dõi cậu nữa. Tôi đã báo tin sang Nữ Ước và ông Trùm đã gửi chỉ thị sang cho tôi. Cậu sẽ trở về Mỹ, chỉ phải đợi ít lâu nữa thôi. Còn bây giờ cậu hãy nằm thật im ở đây. Tôi có một ngôi nhà nhỏ trên núi, ở đó thì chẳng có ai động đến cậu. Khi cái tin cậu bị chết vừa loang ra, đám đối địch của tôi ở Palêrmô đã liền đề nghị giải hoà với tôi - nghĩa là ngay từ đầu người mà bọn chúng cần là cậu chứ không phải tôi. Chúng chỉ làm ra vẻ chống tôi để đánh lạc hướng. Trong khi đó lại chuẩn bị vụ ám sát cậu. Cậu hãy nhớ kỹ điều đó. Còn tất cả những chuyện khác để tôi lo liệu, cậu chẳng cần phải lo nghĩ gì cả. Cứ yên tâm mà bình phục.

Bây giờ thì Maicon đã nhớ lại mọi chuyện. Anh biết rằng thế là Apôllônia đã chết, rằng Calô cũng không còn sống nữa. Anh nặng nhọc mấp máy môi:

- Phabridiô. Thông báo với tất cả những người chặn cừ. Ai báo cho tôi biết thằng Phabridiô ở đâu, người đó sẽ được thưởng những bãi chặn tốt nhất Xixili.

Hai chú cháu Don Tômmadinô nhìn nhau thở ra nhẹ nhõm - Maicon đã tỉnh táo hẳn. Ông bác sĩ già Tada bước sát bên giường, thốt lên với vẻ đăm chiêu.

- Thế là bây giờ cháu đã thành người goá bụa. Ở Xixili, đó là một điều hiếm gặp ở tuổi cháu - dường như ông ta muốn an ủi Maicon bằng cái điều đặc biệt đó.

Maicon ra hiệu bảo Don Tômmadinô ghé lại gần. Lão ngồi sang mép giường và cúi tai xuống sát miệng:

- Nhờ ông chuyển lời cho bố tôi là tôi muốn về nhà gấp - anh nói khẽ nhưng rành rọt - ông hãy nói rằng tôi muốn làm đứa con nối nghiệp của bố tôi.

Thế nhưng phải mất một tháng sau Maicon mới bình phục hẳn, và tiếp đây mất hai tháng nữa mới lo được đủ các thứ giấy tờ cần thiết để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho việc anh trở về nước Mỹ. Sau đó, anh đáp máy bay từ Palermô đến Rôma, rồi từ Rôma về Nữ ược. Trong suốt thời gian đó tung tích của Phabridiô vẫn biệt tăm.

CHƯƠNG 25

Sau khi tốt nghiệp Đại học tổng hợp, Kêi Adamx về dạy ở ngay trường trung học của thị trấn Niu Hemptơ. Trong suốt nửa năm đầu sau ngày Maicon bỗng nhiên biệt tích, tuần nào cô cũng gọi điện tới bà mẹ của anh ở Long Bich để hỏi thăm tin tức. Lần nào bà Corleone cũng trả lời hết sức thân mật, và lần nào cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại bằng một câu:

- Cháu là một cô gái tốt, rất tốt. Cháu hãy quên thằng Maicon đi và kiếm lấy một người chồng xứng đáng.

Kêi không giận bà vì những lời khuyên thẳng thắn đó, cô hiểu rằng mẹ Maicon chỉ muốn điều tốt cho cô mà thôi.

Đến khi nghỉ hè, cô quyết định xuống Niu York để mua sắm một ít quần áo, thăm mấy cô bạn gái cùng học ở trường đại học trước đây. Tiện thể cũng muốn tìm chỗ làm kha khá ở Niu York. Đã gần hai năm nay, cô sống cô đơn như một bà giáo già, ngoài giờ lên lớp ra là nằm nhà đọc sách, không giao thiệp chơi bời với ai. Thời gian gần đây, dù không còn liên lạc với Long Bich nữa, cô vẫn sống tách biệt như vậy. Nhưng Kêi biết rằng mình không thể kéo dài cuộc đời theo cách đó được. Cô đã trở nên cẩu kính, râu rĩ, nhưng Kêi vẫn tin rằng Maicon sẽ viết thư hoặc nhắn tin cho cô bằng cách nào đó. Anh không thể bạc bẽo, coi thường cô đến như vậy được.

Lần này Kêi đi theo chuyến tàu sớm, và gần ba giờ trưa, cô đã ở trong buồng khách sạn của mình. Các bạn gái của cô đều đã đi làm và Kêi không muốn quấy quá họ, dự định để đến tối sẽ gọi điện tới. Sau quãng đường dài mệt mỏi, cô không muốn đến các cửa hiệu ngay để may sắm. Mà ngồi một mình trong phòng cũng buồn - đầu óc lại chìm vào những kỷ niệm về những ngày xưa, khi cô cùng Maicon thỉnh thoảng đi thuê một phòng ở khách sạn nào đó để sống riêng với nhau vài ba ngày. Có lẽ chính những kỷ niệm

đó càng làm Kêi thấy lẻ loi và đã thôi thúc cô quay số điện thoại gọi về Long Bich. Đã lâu lắm rồi cô không liên lạc với gia đình Maicon.

Từ đầu dây đang kia, một giọng lơ lơ của người Ý hỏi ai gọi. Bất chợt cảm thấy lúng túng, Kêi phải cố lấy giọng bình tĩnh đáp:

- Cháu là Kêi Adamx đây ạ, thưa bác Corleone, bác còn nhớ cháu chứ ạ?

- Nhớ chứ, nhớ chứ - bà Corleone đáp – Sao lâu nay không thấy cháu gọi điện cho bác? Cháu lấy chồng rồi à?

- Ô, không ạ, Kêi nói - Tại cháu bận quá – cô ngạc nhiên thấy bà Corleone có vẻ phật ý vì cô không gọi điện nữa - Bác có tin gì về anh Maicon không ạ? Anh ấy hiện này ra sao?

Ông nghe im lặng một lúc, rồi Kêi nghe vang lên giọng nói rõ ràng, tự tin của bà Corleone:

- Maicon đang ở nhà đây. Nó không gọi điện cho cháu à? Cháu chưa gặp nó sao?

Ngực Kêi như có một cái gì đó đau nhói, những giọt nước mắt tủi nhục bất chợt trào lên cổ. Cô hỏi bằng giọng lạc hẳn đi:

- Thế anh ấy về đã lâu chưa ạ?

- Nửa năm nay.

- Thì ra thế, - Kêi thốt lên – Cháu hiểu rồi.

Đúng vậy, cô đã hiểu ra tất cả. Cô nóng rục người lên vì xấu hổ khi nghĩ rằng bà mẹ Maicon thấy cô chẳng là cái gì đối với con trai của bà cả. Về đã nửa năm nay mà anh ta đâu có thêm cho cô biết. Rồi sự xấu hổ được thay bằng một nỗi tức giận. Giận Maicon, giận bà Corleone, giận tất cả mọi người, nhất là những gã đàn ông người Ý, họ chẳng biết lấy một tí lịch sự tối thiểu nào. Chẳng lẽ không yêu nhau thì giữa hai người chẳng còn gì cả nữa sao, thậm chí là một tình bạn chân thành? Chẳng lẽ Maicon không biết rằng như một người bạn, cô vẫn quan tâm đến số phận của anh, kể cả khi anh không còn ăn nằm với cô, không muốn cưới cô làm vợ nữa?

Chẳng lẽ anh nghĩ cô cũng như đám con gái người Ý hễ bị lừa gạt, phản bội là vội tự sát hoặc phát điên lên sao?

Kêi cô nói bằng một giọng bình thản:

- Cháu hiểu rồi. Cảm ơn bác nhiều. Cháu rất vui là Maicon đã về và mọi chuyện của anh ấy đều ổn thoả. Cháu chỉ muốn biết có vậy thôi. Từ nay cháu sẽ không gọi điện thoại phiền bác nữa.

Bà Corleone hồi hã, có vẻ như không nghe những lời của Kêi, nói:

- Nếu cháu muốn gặp Maicon, cháu đến ngay đi. Chắc nó sẽ phải bất ngờ lắm đấy. Cháu gọi taxi mà đi, bác sẽ báo bọn gác cổng thanh toán cho. Cháu nói với tài xế là trả gấp đôi, nếu không họ chẳng chịu đi xa đến tận Long Bich này đâu.

- Cháu không đến được bác ạ, - Kêi lạnh nhạt đáp - Nếu như Maicon muốn gặp cháu, anh ấy đã phải gọi điện cho cháu từ lâu rồi. Rõ ràng là anh ấy không muốn nối lại quan hệ với cháu.

Giọng bà Corleone lại càng hồi hã thêm:

- Cháu là một cô gái dễ thương, có đôi chân thật xinh đẹp, nhưng lại chẳng thông minh chút nào, - bà cười hì hì trên cợt. Cháu đến đây là để chơi với bác chứ đâu phải với thằng Maicon? Bác có chuyện muốn nói với cháu. Cháu gọi taxi và đến đây nhanh lên. Nhớ đừng trả tiền xe. Bác đợi cháu đấy.

Dứt lời, bà Corleone cúp máy. Tất nhiên Kêi có thể gọi lại, nói rằng cô không thể đi được. Nhưng thực sự Kêi cũng thấy mình cần gặp Maicon, nói với nhau vài lời – dù đó chỉ là câu chuyện xã giao như giữa những người quen cũ. Một khi anh đã về nhà, không phải trốn tránh nữa, thì nghĩa là cái chuyện khủng khiếp kia đã được thu xếp ổn thoả, anh đã trở lại với cuộc sống bình thường như mọi người. Kêi hấp tấp nhảy ra khỏi giường, sửa soạn cho buổi gặp mặt. Cô trang điểm mặt mũi thật kỹ lưỡng, chọn đi chọn lại màu áo, soi gương một lúc lâu trước khi ra khỏi phòng. Cô nghĩ không biết người ngợm mình dạo này so với trước đây thế nào, hấp dẫn hơn hay xấu xí đi. Có vẻ như phồng phao tròn trịa ra và nhiều nữ tính hơn. Hợp gu đàn ông Ý là cái chắc. Nhưng Maicon lại thích

kiểu người thanh mảnh kia. Mà thật ra điều đó đâu có ý nghĩa gì, một khi về nhà đã sáu tháng ròng mà anh chẳng thèm gọi điện cho cô.

Ra đến đường, Kêi vẫy một chiếc taxi, nhưng quả nhiên như lời bà Côrleone nói, tay tài xế không chịu đi Long Bich. Kêi hứa sẽ trả gấp đôi tiền. Phải một giờ sau xe mới đến Long Bich. Cô nhìn quanh và ngạc nhiên trước những thay đổi diễn ra nơi đây. Một hàng rào gang bao quanh khu cư xá của gia đình Côrleone, những cánh cổng sắt lớn chặn ngang lối vào. Một gã đàn ông mặc áo vét trắng và sơ mi đỏ đã đứng chờ sẵn, thò đầu qua cửa xe nhìn đồng hồ tính tiền, đếm mấy tờ giấy bạc trao cho tài xế taxi. Đợi anh ta hoan hỉ nhận tiền xong, Kêi mới bước xuống xe, đi qua cổng vào khu cư xá.

Bà Côrleone thân ra mở cửa, ôm hôn cô thật âu yếm, khiến Kêi phải ngạc nhiên. Rồi chăm chú ngắm cô từ đầu đến chân, bà thốt lên:

- Cháu xinh quá. Mấy thằng con của bác đúng là một lũ ngọc.

Bà nắm tay kéo Kêi vào nhà, và lại như những lần trước đây, dẫn cô xuống phòng bếp, nơi trên bàn đã bày sẵn thức ăn và ấm cà phê đang sôi trên bếp lò.

- Cháu ngồi xuống đi, Maicon sắp về đây. Chắc nó phải ngạc nhiên lắm.

Cô nhìn thấy anh qua ô cửa sổ phòng bếp. Một chiếc xe dừng lại trước nhà, hai người đàn ông từ trên xe bước xuống, và tiếp đó là Maicon. Anh đứng lại nói một câu gì đấy với một trong hai người đàn ông. Phần bên trái của mặt anh hướng về ô cửa sổ của phòng bếp, phía dưới má hõm vào một vết sâu trông như mặt con búp bê nhựa bị một đứa bé nghịch ngợm dẫm lên. Và thật lạ lùng, Kêi không thấy điều đó làm mặt anh xấu đi, nhưng chẳng hiểu sao, những giọt nước mắt của cô lại ứa ra. Cô trông thấy anh đứng áp chiếc khăn tay trắng bong lên mũi một lúc rồi quay lưng vào nhà. Kêi nghe tiếng cửa ngoài mở, tiếng bước chân của Maicon vang lên trong hành lang dẫn vào bếp. Anh bước vào và nhìn thấy cô. Trong mấy giây đầu tiên, anh đứng hoàn toàn bất động, rồi một

bên mép anh nụ cười thoáng hiện - vết lõm nơi má trái không cho phép anh cười rộng miệng. Và Kêi, đã hàng trăm lần thầm nhắc đi nhắc lại với mình những lời lãnh đạm: “À! chào anh, thế nào, khỏe chứ?”. Nhưng vừa thấy Maicon cô đã nhảy chồm dậy khỏi ghế ôm lấy cổ anh, giấu khuôn mặt ướt đầm nước mắt vào ngực anh. Anh hôn lên má cô, đợi cho cô bình tĩnh lại rồi ôm lấy vai cô, dẫn cô ra xe. Anh khoát tay đuổi gã vệ sĩ không cho đi theo. Họ ngồi vào xe, anh lái ra cổng. Kêi ngồi bên cạnh anh, rút khăn mùi xoa ra lau sạch bộ mặt phấn son lem luốc.

- Em không muốn thế, tự nhiên nước mắt cứ chảy ra thôi, - cô nói, - Có ai bảo cho em biết anh bị chúng làm cho tàn tật đến mức này đâu.

Maicon bật cười lớn, đưa tay sờ vết lõm:

- Em nói cái này áy à? Chỉ vật vãnh thôi mà. Giờ đã về ở nhà rồi thì có lẽ anh cũng cần phải đại tu lại bộ mặt của mình... Anh đã không thể viết thư cho em... Anh không thể làm gì được. Trước nhất em phải hiểu cho anh điều đó.

- Em hiểu.

Xe chạy hướng Niu York. Hai người im lặng một lúc, rồi Maicon hỏi:

- Em đã tốt nghiệp rồi chứ?

- Rồi, bây giờ em dạy ở quê. Thế người ta đã tìm ra ai là kẻ giết chết tay đại úy cảnh sát rồi phải không anh? Có phải vì thế anh mới được về nhà không?

Maicon im lặng một lúc rồi đáp:

- Phải, tìm ra rồi. Chẳng lẽ em không đọc báo à? Tất cả các tờ báo Niu York đều đăng tin.

Nghĩa là Maicon không phải là kẻ giết người! Mặt Kêi vui mừng rạng rỡ lên:

- Nếu có đọc thì em đã gọi điện thoại cho mẹ anh từ lâu rồi...
- Cô chợt bối rối – Kể ra nghe thật kỳ, nhưng sau mấy lần nói chuyện với mẹ anh, em đã gần như tin rằng chính anh đã làm việc

đó thật. Mà vừa đây thôi, lúc uống cà phê, cụ còn bảo cái anh chàng tự thú tội là điên.

Maicon nói:

- Có thể lúc đầu mẹ anh cũng tin như thế.
- Sao? Mẹ đẻ ra anh mà cũng nghĩ như vậy sao?

Maicon cười khẩy:

- Mấy bà có khác gì đám côm. Bao giờ cũng tin vào những khả năng xấu nhất.

Đến đường Manhattan ở New York, Maicon cho xe vào gara. Lão chủ gara chào hỏi anh như một người quen. Maicon dẫn cô đi vòng ra góc phố, dùng chìa khoá riêng mở cánh cửa chính của một ngôi nhà trước đây rất bề thế, nhưng giờ đã tàn tạ nằm giữa một dãy nhà cũng hoang phế như thế. Nhưng bên trong nhà lại sạch sẽ và sang trọng đến đáng kinh ngạc - đồ đạc toàn loại chiến (de luxe), phải là người có bạc triệu mới sắm nổi. Maicon dẫn Kê đi theo cầu thang lên gác, vào một phòng khách sáng sủa rộng mênh mông, liền bên cạnh là giàn bếp lớn. Một cánh cửa khác được đóng kín, có lẽ là buồng ngủ. Trong góc phòng khách là một tủ rượu lớn. Maicon lấy xuống mấy chai, pha cho mỗi người một ly rượu. Họ ngồi im lặng lúc lâu trên đi văng. Rồi Maicon hát đầu về phía cánh cửa đóng kín, nói:

- Thế nào, ta vào chứ?

Kê mỉm cười, uống một ngụm rượu lớn, đáp:

- Thì vào.

Với Kê, tất cả vẫn hết như trước đây, chẳng có gì thay đổi. Chỉ có Maicon là thô bạo hơn, nhập cuộc thẳng ngay chớ không dè dặt, dịu dàng như trước đây. Có vẻ như anh sợ mất cô - Kê không muốn lý giải chuyện đó. Rồi sẽ qua đi thôi. Đàn ông thường nhạy cảm hơn trong những trường hợp kiểu này mà, kể cũng kỳ - Kê nghĩ. Đã hai năm trôi qua, nhưng cô vẫn cảm thấy không có gì tự nhiên hơn là việc cùng nằm và ân ái với Maicon trên giường. Hết như họ chưa hề xa nhau lấy một ngày nào.

- Lẽ ra anh nên viết thư cho em, nên tin em mới phải, - cô nép sát mình vào người Maicon hơn, nói – Em thừa sức thực hiện luật omerta ở cái đất Hoa kỳ này. Anh biết không, dân Yanki cũng biết im lặng chứ.

Maicon cười khẻ trong bóng tối:

- Nhưng anh... đâu có ngờ là em sẽ chờ anh. Anh đâu biết là em vẫn chờ anh sau chuyện đã xảy ra.

Kêi nói:

- Không một phút nào em tin là anh đã giết chết hai người ấy. Chỉ đôi lúc sau những lần nói chuyện với mẹ anh, em mới cảm thấy nghi ngờ. Nhưng thật trong lòng em vẫn không tin. Em đã biết anh quá rõ mà.

Cô nghe tiếng anh thở dài:

- Không quan trọng là ai đã giết họ, anh hay không phải anh. Em cần phải hiểu điều đó.

Kêi hơi sững sốt trước giọng nói lạnh lùng của Maicon. Cô hỏi:

- Thế thì anh cứ nói thẳng ra với em đi – có phải là anh hay không phải?

Maicon ngồi dậy trên giường, dựa lưng vào gối, bật diêm, châm lửa hút:

- Nếu anh hỏi cưới em, thì trước hết anh phải trả lời câu hỏi của em đã, phải không?

Kêi nói nhanh:

- Em thì sao cũng được, em yêu anh, và việc đó không có nghĩa gì hết. Đừng sợ em đi báo cảnh sát. Đúng thế không nào? Có đúng anh là găngxtơ không? Hỏi thế thôi chứ em cũng chẳng cần biết. Cái em muốn biết là hình như anh không yêu em. Thậm chí anh không gọi điện cho em khi anh đã trở về nhà.

Maicon ngồi rít thuốc. Một tia lửa nhỏ bỗng bắn vào tấm lưng trần của Kêi làm cô cong người lại xuýt xoa. Nhưng cô vẫn đùa:

- Sao, anh định tra tấn em đây à?

Nhưng Maicon không cười, anh nói bằng giọng hơi bối rối:

- Em biết không... khi về gặp lại những người thân, bố, mẹ, Cônni, Tôm - anh chẳng cảm thấy một sự vui mừng đặc biệt. Tất nhiên là dễ chịu khi được trở về nhà, nhưng nói thẳng ra điều đó không làm anh xúc động mạnh. Thế nhưng hôm nay khi nhìn thấy em trong phòng bếp, anh đã vui mừng thật sự. Em cho như thế có phải là tình yêu không?

- Với em thế cũng là quá đủ.

Và hai người lại yêu nhau. Lần này Maicon tỏ ra dè dặt, dịu dàng hơn. Rồi anh ra phòng khách pha rượu, bung vào và ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. Maicon hỏi, giọng nghiêm túc:

- Bây giờ ta nói chuyện đứng đắn. Em nghĩ sao nếu anh hỏi em làm vợ?

Kêi cười, vẫy tay gọi anh lại gần. Anh cũng cười lại:

- Không, anh nói nghiêm túc đây. Em đồng ý lấy anh nhé. Về những chuyện đã xảy ra, anh không thể nói với em biết điều gì hết. Bây giờ anh đang giúp việc ông già nhà anh. Người ta đang chuẩn bị cho anh nối nghiệp bố - gia đình anh, như em biết đấy, làm nghề nhập khẩu dầu ôliu. Nhưng gia đình anh, ông già nhà anh có nhiều kẻ thù. Nếu lấy anh, em có thể chịu goá chồng khi còn đang rất trẻ. Và còn một điều nữa. Tối tối anh sẽ không bàn luận, nói với em những gì thuộc về công việc của anh đâu. Em sẽ là vợ anh nhưng không phải là bạn của anh, như người ta thường nói. Em không thể sẽ là bạn với nghĩa bình đẳng với anh được.

Kêi ngồi nhồm dậy, vớ tay bật chiếc đèn đầu giường, châm một điếu thuốc. Dựa người vào gối, cô hỏi bằng giọng thản nhiên:

- Nói một cách khác, anh muốn bảo với em rằng anh là găngxtơ chứ gì? Rằng anh phải lo những vụ bắn giết nhau và em

đừng hỏi những việc anh làm, đừng nghĩ đến nữa phải không? Anh bảo là nói chuyện đứng đắn, thì em hỏi anh: nếu chúng mình lấy nhau, thì cuộc đời em sẽ như thế nào? Con cái, nhà cửa, bếp núc - tất cả chỉ có vậy thôi sao? Thế nếu như có chuyện gì xảy ra? Những chuyện đó có thể kết thúc bằng nhà tù lắm...

- Không, - Maicon đáp. - Chết thì có thể chứ nhà tù thì không.

Nghe vậy Kêi bật cười, vừa tự hào vừa thích thú.

- Nhưng làm sao anh nói chắc chắn thế? – Cô hỏi.

Maicon thở dài:

- Những chuyện đó anh không thể nói được. Anh không muốn nói cho em biết.

Kêi im lặng một lúc lâu.

- Nhưng sau bao nhiêu tháng trời không gọi điện cho em, tại sao giờ bỗng dưng anh lại muốn lấy em. Ngủ với em thích lắm à?

- Đúng vậy, - anh đáp. - Nhưng anh lấy em không phải vì thế. Anh chưa muốn trả lời em ngay bây giờ. Chúng mình sẽ còn tìm hiểu nhau thêm. Em có thể nói chuyện với ba mẹ em. Nghe nói ông cụ sắt đá lắm mà. Em thử hỏi cụ xem.

- Nhưng anh chưa trả lời vì sao anh muốn lấy em.

- Thôi được, - Maicon nói, - Anh sẽ trả lời em một lần này. Em là người duy nhất mà anh yêu quý, gắn bó. Còn anh không gọi điện cho em là vì, như anh đã nói lúc nãy, anh không thể ngờ rằng sau những chuyện xảy ra, em vẫn còn yêu anh. Phải, anh đã có thể tìm em, hỏi thăm về em, nhưng anh không muốn. Anh sẽ nói cho em biết một vài điều, nhưng với điều kiện là em không được nói lại với bất cứ một ai khác, kể cả ông già em. Sau năm năm nữa, nếu như mọi chuyện tiến triển bình thường, gia đình Côrleone sẽ ra làm ăn công khai hoàn toàn, không dính vào những vụ mang tính chất bất hợp pháp nữa. Để làm được việc đó, cần phải thu xếp một vài chuyện khá nguy hiểm – chính lúc đó em có khả năng trở thành một bà goá trẻ tuổi. Còn tại sao anh lại muốn

cưới em ư? Tại vì anh cần em. Và vì anh muốn có gia đình, con cái, đã đến lúc rồi. Nhưng anh muốn các con anh không phải chịu ảnh hưởng của anh như anh đã phải chịu ảnh hưởng của bố anh.

Anh phải nói ngay để em biết là bố anh không hề muốn anh chịu ảnh hưởng của mình, không muốn anh dính dáng gì đến việc nhà. Ông muốn cho anh ăn học nên người, thành một bác sĩ hay giáo sư gì đó. Nhưng một tình huống đặc biệt đã buộc anh phải hành động để cứu giúp gia đình. Anh phải làm điều đó vì lòng thương yêu và kính phục đối với bố anh. Theo anh, ông cụ là một người chồng tốt, một người cha hiền, một người bạn quý. Ông bao giờ cũng sẵn sàng giúp đỡ những ai không gặp may. Tất nhiên, cuộc đời của ông còn có những khía cạnh khác, nhưng là con, anh không có quyền hỏi đến, biết đến.

Anh không muốn các con anh phải lập lại hoàn cảnh của anh. Anh muốn chúng chịu ảnh hưởng của em, được em nuôi dạy, chăm sóc. Anh muốn chúng lớn lên thành người Mỹ chân chính, làm ăn đàng hoàng, không có lừa đảo. Biết đâu chính chúng... hay con cháu chúng lại sẽ lập thân bằng con đường chính trị, trở thành tổng thống? Biết đâu đấy. Đạo ở Dartmouth học lịch sử chúng mình chẳng biết mấy ông tổng thống có cha hay ông mà không bị treo cổ đấy là gì. Nhưng anh chỉ muốn các con mình thành bác sĩ, giáo viên hay nhạc công. Anh sẽ bắt chúng tránh thật xa cái nghề của gia đình anh hiện nay. Và lại, khi chúng lớn lên thì anh cũng đã giải nghệ rồi. Lúc đó anh và em sẽ về ở một nơi nào đó giữa lòng thiên nhiên, sẽ tham gia một câu lạc bộ địa phương – như thế cũng là sống chứ? Giản dị và an nhàn. Một viễn cảnh như vậy em thấy thế nào?

- Tuyệt vời - Kêi lắc đầu - Nhưng em chỉ không hiểu một điều, là anh lấy em để làm gì một khi không thể kể cho vợ nghe về cái điều quan trọng nhất của cuộc đời mình? Làm sao anh có thể chung sống với một người đàn bà mà anh không tin? Bố anh rất tin mẹ anh, em biết điều đó.

- Đúng thế, - Maicon nói, - Nhưng tin chưa có nghĩa là kể hết mọi chuyện. Mà ông tin là phải. Đâu chỉ vì tình vợ chồng. Mà còn

là lòng biết ơn nữa. Còn cả bốn đứa con vào cái thời chưa chắc gì đã nuôi nổi. Đã bao nhiêu lần bà chăm sóc bảo vệ ông trong những ngày đen tối. Bốn chục năm thủy chung với chồng. Em hãy làm được như mẹ anh đi, rồi anh sẽ nói cho em biết những chuyện mà chắc chắn là em sẽ không muốn nghe chút nào.

- Thế chúng mình sẽ cùng sống chung với bố mẹ à?

Maicon gật đầu:

- Chuyện đó không sao. Chúng mình sẽ có nhà riêng, một cuộc sống riêng. Bố mẹ anh không thích can thiệp vào chuyện của con cái. Nhưng cho đến khi mọi chuyện lắng xuống hẳn, anh cần phải sống trong cư xá của gia đình.

- Vì sống ở ngoài thì nguy hiểm chứ gì? – Kêi nói.

Lần đầu tiên kể từ khi quen anh, cô cảm thấy trên người mình hơi thở giá băng của cơn giận Maicon. Anh không biểu lộ nó ra ngoài bằng cử chỉ hay lời nói, mà từ người anh toát ra một sự lạnh lùng căm lạng phảng phất màu chết chóc, đến nỗi Kêi có cảm tưởng giá cô được quyền quyết định thì chưa chắc cô đã dám lấy anh. Maicon nói:

- Em có những suy nghĩ không đúng về bố anh và về gia đình Côrleône. Em đã nhét vào đầu mình đủ thứ vớ vẩn từ chó má trong mấy cuốn phim và mấy tờ báo. Anh sẽ giải thích cho em lần cuối cùng – em hãy nhớ là lần cuối cùng đấy nhé ! Bố anh là một người làm ăn tháo vát, muốn kiếm đủ tiền để bảo đảm cuộc sống cho vợ con mình. Và giúp đỡ những người mà vào lúc khó khăn ông có thể phải cần đến. Ông sống không theo các luật lệ thông thường, vì các luật lệ của cái xã hội mà ta đang sống là không chấp nhận được đối với một con người mạnh mẽ, xuất chúng tầm cỡ như ông. Em phải hiểu rằng ông cho mình chẳng thua kém gì những kẻ làm lớn, từ Thống đốc đến Tổng thống, hoặc Thủ tướng, hay luật lệ do kẻ khác định ra – các luật lệ sẽ mang đến thất bại cho ông trong mỗi bước đi. Tuy nhiên, mục đích cuối cùng của ông vẫn là hoà nhập vào các xã hội đó, nhưng phải với một sức mạnh cần thiết. Vì một kẻ yếu đuối bất lực thì đâu có được xã hội bảo vệ. Còn bây giờ ông sống theo những luật lệ riêng, tuân theo những

nguyên tắc riêng về đạo đức, và ông đặt chúng cao hơn những nguyên tắc được pháp luật của xã hội quy định.

Sửng sốt, Kêi cố nhìn rõ khuôn mặt anh:

- Nhưng như thế thì man rợ quá ! Nếu như mọi người đều suy nghĩ như vậy thì sẽ ra sao? Xã hội sẽ sụp đổ tan hoang và chúng ta sẽ quay về với thời kỳ ăn hang ở hốc. Maicon, bản thân anh cũng không tin vào điều đó phải không?

Maicon cười khẩy:

- Đây là anh trình bày các quan điểm của ông già nhà anh... Nhưng em nên nhớ rằng, dù có làm cái gì đi chăng nữa thì bố anh cũng phải là người vô trách nhiệm... ít nhất cũng không vô trách nhiệm ở trong cái “vương quốc” mà ông tạo lập nên với các luật lệ của mình. Ông không phải là loại tướng cướp bao giờ cũng lăm le bắn giết... như em vẫn tưởng lầm đâu. Ông là người thật sự có trách nhiệm, theo cách riêng của ông.

- Nhưng anh tin vào cái gì? – Kêi hỏi khẽ.

Maicon nhún vai:

- Anh tin ở em, anh tin ở gia đình của chúng mình sau này. Anh cũng không trông chờ vào xã hội sẽ bảo vệ chúng ta, không có ý định trao gửi số phận của mình vào tay những kẻ chỉ có một tài năng duy nhất là bằng mọi cách cố thu được thật nhiều lá phiếu trong các cuộc bầu cử. Ít ra thì tình hình hiện nay đúng là như thế. Nhưng thời đại của những người như bố anh đã qua rồi. Không thể hành động theo các phương sách của ông già được nữa, điều đó sẽ phải trả bằng những giá quá đắt. Muốn hay không muốn, gia đình nhà Côrleone sẽ buộc lòng phải chấp nhận xã hội và hoà nhập vào đó. Nhưng như anh đã nói, hoà nhập vào với một sức mạnh hùng hậu của bản thân, nói khác đi, nghĩa là phải có nhiều tiền và các thứ tài sản có giá trị khác. Anh muốn bảo đảm cho các con mình thật chắc chắn cho đến khi chúng chịu chung số phận như mọi người của xã hội.

- Nhưng chính anh đã tự nguyện đi chiến đấu để bảo vệ đất nước này, anh là cựu chiến binh, là anh hùng kia mà? – Kêi ngạc nhiên – Làm sao anh lại thay đổi hẳn đi như vậy?

- Mà có thể anh cũng như những đứa con của cái xứ sở này, thực chất là những kẻ bảo thủ, bám chằng chằng và các truyền thống cũ. Anh cho tự mình bảo vệ lấy mình là tốt nhất. Các chính phủ, nếu nhìn và ngẫm cho kỹ, có chăm lo cho dân được là bao nhiêu! Nhưng hiện nay vấn đề không phải ở đó. Hiện nay anh chỉ có thể nói một điều: anh phải giúp đỡ ông già nhà anh, phải đứng về phía ông. Còn em có đứng về phía anh không – đó là do em quyết định.- Anh cười, - Lấy chồng là khổ vậy đó.

Kêi vỗ vỗ tay xuống mặt nệm:

- Lấy chồng thì chưa biết thế nào, chứ thật sự hai năm trời xa anh, em không biết một người đàn ông nào khác. Bây giờ lại túm được anh... lẽ nào em lại để cho tuột khỏi tay. Lại đây mau nào, anh.

Tắt đèn, hai người nằm ôm ghì lấy nhau. Kêi thì thào vào tai anh:

- Anh à, anh có tin rằng từ khi chúng mình xa nhau đến giờ, em không hề biết đến một người đàn ông nào khác không?

Dĩ nhiên là Maicon phải tin. Anh gật đầu ngay. Nhưng Kêi lại hỏi tiếp:

- Còn anh... thì có ai không?

Khi Maicon đáp “có”, - thì trong vòng tay của anh, Kêi cứng người lại, khiến anh phải vội tiếp: “Trừ sáu tháng gần đây”.

Maicon không nói dối. Kể từ sau khi Appollonia chết đi, thì Kêi là người đàn bà đầu tiên anh gần gũi.

CHƯƠNG 26

Cửa sổ của căn phòng sang trọng nhìn xuống một quang cảnh đẹp như thiên đường do bàn tay con người tạo ra phía sau khách sạn: những cây cọ mang từ nơi khác tới được chiếu sáng bởi nhữn dây đèn da cam, hai bể bơi lớn ánh lên màu xanh đậm như hai tấm gương khổng lồ dưới những ngôi sao lẻ loi trong sa mạc. Thành phố Las Vegas chìm ngập trong biển đèn nêong sáng rực, chân trời bao quanh là những đụn cát và núi đá. Giônni Phôntein buông tay thả tấm rèm xám nặng nề thêu sặc sỡ xuống và quay vào phòng.

Ninô Valenti đang nửa nằm nửa ngồi trên divăng, tay cầm một cốc uytxki, nhìn đám bồi phòng của sòng bạc - ba gã đàn ông và một ả ăn mặc hở hang - tíu tít chuẩn bị chiếc bàn chơi hình móng ngựa, mang ra sáu chiếc ghế bành êm.

- Ê, Giônni... lại đây, - Ninô gọi, giọng lè nhè, - Thật tiếc là mày không cùng chơi với tao, lột sạch mấy thằng khốn nạn này đi. Mày không thấy là tao hên như thế nào à?

Giônni ngồi xuống chiếc ghế đối diện với divăng, đáp:

- Tớ có chơi cờ bạc bao giờ đâu, cậu biết đấy. Sức khoẻ cậu thế nào? ổn chứ?

- Tuyệt vời, - Ninô khịt mũi, - Nửa đêm sẽ có gái, chúng ta sẽ ăn tối rồi sau đó sẽ sát phạt chơi. Mày biết không, tao đã đớp của cái sòng này năm chục ngàn đô rồi đấy.

- Cha chả, - Giônni thốt lên, - Hay lắm. Nhưng khi cậu tịch thì tất cả những cái đó để cho ai?

Ninô nốc một hơi cạn cốc rượu.

- Mày chán bỏ mẹ. Giônni. Chỉ được cái tiếng hão, chẳng có biết ăn chơi đêch gì hết. Nào, xả láng đi.

Ninô đã "xả láng" hai tiếng rồi, và bây giờ bắt đầu có kết quả.

Trước hết, y từ từ gục mặt xuống bàn, rùng mình một cái rồi đột ngột đổ người ra phía trước, và có lẽ đã ngã đập đầu xuống sàn nếu không có hai tay bồi bàn, vốn đã quen với những triệu chứng báo trước của màn kịch, kịp thời đỡ lấy và khiêng Ninô sang buồng ngủ. Gã bồi phòng thứ ba ngồi lại trên bàn, Giônni hỏi:

- Anh ấy có hay bị như thế này không?

Gã bồi phòng nhún vai:

- Hôm nay ông ấy bị sớm đấy, mọi hôm thì còn lâu. Bữa đầu chúng tôi còn cho mời bác sĩ lên phòng chăm sóc, nhưng sau ông Ninô bảo đừng gọi làm gì mất công, chỉ việc quảng đại ông ấy lên giường là xong, sáng mai đâu sẽ vào đấy cả. Chúng tôi theo lời. Có cái lạ là say sưa như vậy mà hôm nào ông ấy cũng ăn bài... mà ăn lớn kia chứ. Hồi hôm đến giờ có ván sòng cũng đã mất khoảng ba ngàn đô. Không hiểu sao số ông ấy may lạ !

- Thế hả? - Giônni Phôntein nói - Anh đi gọi ngay bác sĩ lên đây. Nếu cần thì tìm khắp cả sòng bạc, nhưng phải gọi được bác sĩ đến.

Khoảng mười lăm phút sau, Guilơ Xêgan bước vào phòng. Giônni khó chịu nhận thấy cho đến nay anh ta vẫn không có dáng một ông thầy thuốc chút nào. Cái túi cứu thương chuyên dùng bằng da đen sì trong tay anh ta trông lại càng có vẻ kì cục đến phi lí. Guilơ bước vào buồng ngủ, nơi Ninô đang nằm như chết. Vừa mở túi thuốc, anh ta vừa nói với Giônni:

- Cảm ơn tấm séc anh gửi. Chỉ khám thôi mà thế là nhiều quá. Tôi chẳng đáng được ngàn ấy.

- Đáng cái con khỉ, - Giônni nói, - Nhưng thôi, quên đi, toàn chuyện ngày xưa. Anh xem Ninô làm sao thế này?

Bằng những động tác nhanh nhẹn và khéo léo, Guilơ khám cho Ninô: nghe nhịp tim, bắt mạch, đo huyết áp. Rồi anh ta rút từ trong túi cứu thương ra một bộ đồ tiêm, cắm phập đầu kim vào

bấp tay Ninô, bơm thuốc. Trên gương mặt vô cảm của kẻ say rượu, vẻ tái nhợt dần dần biến mất, hai bên má bắt đầy hồng hào trở lại.

- Căn bệnh đã rõ ràng rành, - Giulơ sáng khoái đáp.

- Khi Ninô gục xuống lần đầu tiên ở đây, tôi đã gửi anh ta vào bệnh viện, ở đó họ đã khám nghiệm kĩ. Bệnh đái đường. Còn nhẹ thôi - chỉ cần uống thuốc, ăn kiêng là có thể thọ đủ bách niên. Nhưng ông bạn quý của anh không thèm nghe. Cứ uống liên hồi kì trận. Gan gần như đã rã hết, bây giờ đến lượt não. Còn vừa rồi là một cơn kích ngất nhẹ. Tôi bảo thật nhé - phải nhốt anh ta vào...

Giônni thấy nhẹ cả người. Thế thì chưa có gì ghê gớm lắm, chỉ cần Ninô biết giữ một tí là ổn. Hắn hỏi:

- Nghĩa là cho nó vào bệnh viện chứ gì

Giulơ bước đến tủ rượu ở góc tường, rót một cốc uống cạn.

- Không, - anh ta nói, - Tôi bảo là nhốt anh ta vào. Giam anh ta vào nhà thương điên ấy, anh hiểu chưa?

- Anh đùa đấy chứ?

- Tôi không đùa, - Giulơ đáp, - Cái món thần kinh tôi không thạo lắm nhưng cũng biết ít nhiều, thầy thuốc mà. Anh bạn Ninô của anh còn có thể gượng được nếu như gan chưa bị hư nặng đến thế. Lúc nào mổ xác anh ta khác biết. Nhưng căn bệnh chính là ở trong đầu kia. Sự thực, sống chết anh ta có cần gì đâu, có khi còn muốn giết mình nữa là khác. Chưa chữa được bệnh đó thì chẳng nước non gì đâu. Vì thế nên tôi mới bảo nhốt anh ta lại, may ra anh ta mới chịu điều trị thần kinh...

Có tiếng gõ cửa, Giônni đi ra mở. Luxi Manchini bước vào.

- Ô, Giônni ! - Cô ôm chầm hôn hắn. - Tuyệt quá, được gặp anh.

- Chà, đã lâu ta không gặp nhau rồi đấy nhỉ. - Giônni nhận thấy Luxi đã thay đổi nhiều. Thân hình cân đối thon thả ra, đã biết cách ăn diện, để tóc xinh đẹp, hấp dẫn hơn - khác hẳn với cái cô gái mà hắn đã biết trước đây. Giônni thoáng nghĩ rằng giá mà cặp bồ với cô ở Las Vegas này thì thú lắm. Nhưng chưa kịp tán

tỉnh thì hắn đã chợt nhớ cô là người tình của tay bác sĩ đang đứng bên cạnh nên đành phải thôi ngay. Hắn tươi cười hỏi:

- Đêm hôm thế này em lên phòng Ninô làm gì đấy?

Luxi đâm vào vai hắn một phát:

- Nói bậy. Em nghe Ninô mệt và anh Giulơ lên thăm bệnh rồi em mới lên đây chứ. Xem có cần gì em giúp không? Ninô có làm sao không?

- Không sao, - Giônni đáp, - Anh ấy khỏe rồi.

Giulơ nằm dài ra đìvăng.

- Khỏe cái con khỉ, - anh ta văng tục, - Bây giờ bọn mình phải ngồi cả đây mà chờ anh ta dậy đã. Sau đó bàn việc nhốt anh ta lại. Luxi, anh ta khoái em, chắc em bảo anh ta chịu nghe đấy. Giônnni, nếu anh thực sự là bạn của Ninô, thì phải cố giúp anh ta với. Nếu không thì buồng gan của anh ta chỉ nay mai là được đem triển lãm trong phòng thí nghiệm của một trường y nào đó thôi.

Giônni bực mình với kiểu ăn nói của tay bác sĩ lắm. Cứ như bố người ta không bằng. Hắn định đáp lại thì bỗng nghe tiếng Ninô từ trong giường chõ ra:

- Ê, các tướng, cho tớ một cốc nào.

Ninô đã ngồi dậy lù lù trên giường. Nhìn thấy Luxi, y cười khoái chí:

- A, Luxi đấy hả? Lại đây với anh nào.

Y vừa nói vừa vung tay ra, nhưng Luxi chỉ ngồi ghé bên giường, hôn lướt qua má. Thật kì lạ, trông Ninô giờ đây không có vẻ ốm yếu tí nào, có thể nói là hoàn toàn mạnh khỏe. Y bật ngón tay, nói:

- Thế nào, Giônni? Tao muốn một cốc uytxki mà. Chà, chúng nó dọn mất bàn chơi rồi, tiếc quá.

Giulơ đưa cốc lên miệng làm một ngụm lớn, nói:

- Anh không uống được. Bác sĩ không cho phép.

Ninô sầm mặt:

- Tao đếch cần bác sĩ với bác siếc nào hết, - Nói xong, y giả vờ như vừa trông thấy Giulơ, - Ô kìa, Giulơ đây à? Cậu là bác sĩ của tớ phải không? Tớ không định nói cậu đâu. Nào, đưa đây, Giônni, không tao tự đứng dậy đi lấy đây.

Giônni nhún vai, bước về phía tủ. Giulơ thản nhiên buông lỏng một câu:

- Tôi đã nói rồi, không được...

Giọng Giulơ vẫn lạnh lùng bất cần. Giônni nổi cáu, rót một cốc rượu, dừng lại cạnh giường, hỏi:

- Một cốc thì liệu có thể chết được không?

- Không, một cốc thì chưa chết, - Giulơ đáp bằng giọng thản nhiên. Luxi lo lắng nhìn anh ta như định nói điều gì nhưng lại thôi. Ninô cầm cốc rượu, dốc nó vào miệng. Giônni đứng nhìn y mỉm cười. Bác sĩ không cho phép cơ đấy! Cứ để cho hắn biết chỗ đứng của mình. Nhưng Ninô đột nhiên nghẹt thở, há mồm ra đớp không khí, mặt tím nghét, toàn thân co giật, uốn cong lại như con cá bị cần câu giật lên khỏi mặt nước, tròng mắt lồi ra trắng dã. Giulơ bước vòng ra phía sau, một tay giữ lấy người y, tay kia cầm một mũi tiêm vào vai, sát ngay cổ. Thân thể Ninô lập tức mềm nhũn ra, không co giật nữa. Một phút sau y đã tuột xuống, nằm thượt ra trên gối, mắt nhắm nghiền.

Giônni, Luxi và Giulơ lặng lẽ bước ra phòng khách, ngồi quanh bộ xa lông. Luxi nhắc ông nói điện thoại màu ngọc lam và gọi cà phê cùng vài món lót dạ. Giônni đến quầy rượu pha một cốc và hỏi Giulơ:

- Anh có biết là Ninô sẽ phản ứng như vậy sau khi uống cốc ụytxki không?

Giulơ nhún vai:

- Nói chung, có thể đoán được.
- Thế sao không báo trước cho tôi?
- Tôi đã báo rồi.

- Người ta không ai báo như vậy cả, - Giônni cúi kính nói, - Bác sĩ chớ gì lại thế. Anh bảo tôi tổng Ninô vào nhà thương điên, không tìm được từ nào dễ nghe hơn mà nói sao? Có lẽ anh khoái trêu gan người ta lắm nhỉ?

Luxi cúi gằm mặt. Giulơ vẫn thản nhiên mỉm cười nhìn Giônni.

- Anh đã muốn cho Ninô uống thì có cái quái gì ngăn anh nổi. Anh vênh váo không coi lời khuyên hay lệnh cấm của tôi vào đâu. Thử nhớ lần anh đề nghị tôi làm bác sĩ riêng cho anh sau cái vụ mổ họng ấy. Tôi đã gạt phắt đi vì biết tôi với anh không chịu được nhau. Thầy thuốc ai chẳng coi mình là chúa trời, là vị thánh tối cao trong xã hội hiện đại - đó là một trong những niềm vui của họ. Nhưng anh có chịu coi tôi như vậy đâu. Đối với anh tôi chỉ là thằng đầy tớ. Như cái bọn lang băm ở Hôlít của các anh ấy mà, chẳng hiểu bọn đó ấy chui từ đâu ra? Hoặc là dốt đặc cán mai, hoặc là chẳng thèm biết đến cái đéch gì cả... Chẳng lẽ bọn họ không hiểu bệnh tình của Ninô à? Cứ nhét cho anh ta đủ thứ thuốc vớ vẩn - được thêm ngày nào hay ngày ấy. Sống hay chết, họ đâu thèm quan tâm! Còn tôi, tôi có một cái thói kỳ quặc, không thể tha thứ được - tôi biết vậy - là cố giữ lấy mạng sống cho con người! Tôi không cản việc anh cho Ninô uống thêm một ngụm uytxki là vì muốn để cho tất cả thấy cái gì đang đợi anh ta trong những ngày sắp tới. Giulơ cúi người ra phía trước và nói tiếp vẫn bằng cái giọng lạnh lùng đều đều: Bạn anh gần như không còn hy vọng gì nữa. Anh có khả năng hiểu được điều đó không? Áp huyết cao, đái đường, ăn nhậu bữa bãi... có thể gây xuất huyết não bất cứ lúc nào. Đầu nó có ngày sẽ tự vỡ tung ra đấy. Chắc anh đã hiểu ra rồi chứ? Đúng, tôi đã nói là phải vào nhà thương điên! Bởi vì nếu không có chế độ điều trị bắt buộc và nghiêm khắc thì toi. Tôi nói thẳng ra như vậy đấy. Hoặc là anh cho thằng bạn gần của anh vào bệnh viện tâm thần và cứu được anh ta, hoặc là vĩnh biệt anh ta được rồi.

Luxi lâm bầm:

- Giulơ, đừng nói ác thế anh. Anh cứ giải thích từ từ cho anh ấy hiểu.

Giulơ đứng lên. Giônni Phôntein không phải không thích thú nhận thấy tay bác sĩ này không còn giữ được vẻ thản nhiên bất cần thường ngày nữa. Giulơ tiếp:

- Anh tưởng đây là lần đầu tiên tôi phải nói những chuyện tương tự trong hoàn cảnh tương tự sao? Hết ngày này sang ngày khác, tôi phải nhai đi nhai lại với đủ loại người: "Đừng ăn nhiều như vậy - sẽ chết đấy, đừng hút thuốc nhiều như vậy, đừng uống rượu nhiều, đừng làm việc nhiều như vậy sẽ chết đấy!..." Chẳng ai chịu nghe cả. Mà tại sao, anh có biết không? Tại tôi không nói thêm vào đó từ "ngày mai". Thế cho nên bây giờ tôi hoàn toàn có cơ sở để nói với anh là: rất có thể ngày mai Ninô sẽ chết.

Giulơ bỏ ra quầy rượu tự pha cho mình một cốc nữa.

- Thế nào, Giônni, anh có định giam Ninô lại không? - anh ta hỏi.

- Tôi cũng không biết nữa, - Giônni đáp.

- Anh biết đấy, bảo rằng hút thuốc nhiều đến chết đi, uống rượu đến chết, làm việc đến chết và thậm chí ăn đến chết - nghe có vẻ buồn cười. Nhưng tất cả mọi cái đều có thể lắm. Về mặt y học chỉ có một việc không làm đến chết được là đàn ông đàn bà yêu nhau, hơn nữa người ta còn đặt ra bao nhiêu thứ để ngăn cản, - anh ta dừng lại uống nốt cốc rượu, - Dù vậy vẫn chưa phải không còn lo gì, ít ra là đối với đàn bà. Tôi thường phải thăm bệnh cho các bà, trong đó lắm bà không nên đẻ thêm nữa. Tôi bảo họ: "Đừng đẻ mà chết đấy". Thế mà mới hết tháng họ đã lại mò vào, mặt mũi đỏ bừng, bảo: "Thưa bác sĩ, hình như tôi có thai thì phải" - đành phải nạo thôi. Tôi bảo: "Nhưng mà nguy hiểm đấy!" Dạo đó giọng tôi gây được ấn tượng cơ. Thế là các bà mới cười bên lên mà rằng: "Nhưng vợ chồng chúng em đều là người có đạo tử tế cả đấy ạ".

Có tiếng gõ cửa và hai cô chạy bàn đẩy một cái xe xếp đồ ăn và cốc tách vào. Họ lôi dưới gầm xe ra một cái bàn xếp và mở ra. Xong xuôi, Giônni bảo hai cô lui.

Cả bọn ngồi vào bàn ăn xăngυχ nóng và uống cà phê. Giônni ngả người trên ghế đót thuốc lá, hỏi:

- Anh cứu người, nhưng tại sao lại làm nghề phá thai?

Mãi đến giờ Luxi mới lên tiếng:

- Anh ấy muốn giúp bọn con gái lúc khó khăn nếu không thì người ta tự tử hay làm gì đó để tống thai ra, nguy hiểm đến tính mạng.

Giulơ mỉm cười với cô và thở dài:

- Không đơn giản thế thôi đâu. Nói cho cùng thì tôi là bác sĩ giải phẫu. Người ta bảo tôi có bàn tay vàng. Nhưng tôi rửa mình ghê lắm - tôi còn tử tế đấy. Tôi mổ bụng thằng cha nào đó và biết rằng hắn sắp chết. Tôi rạch chỗ này, cắt chỗ kia, biết rằng cái hạch hay khối u thế nào cũng lại tòi ra lại nhưng tôi cứ tươi cười tiễn họ ra về, cho thêm một đồng thuốc. Có mục đến tôi, tôi xẻo phăng một bên vú. Năm sau mục đến nữa, tôi lại xẻo tiếp bên kia. Năm nữa tôi nạo hết ruột gan mục như nạo hột dưa. Rớt cuộc rồi mục cũng chết. Trong khi đó thì các ông chồng cứ hỏi đi hỏi lại: "Kết quả xét nghiệm thế nào? Kết quả xét nghiệm thế nào?" Tôi đã phải mượn một thư ký chuyên để nghe những cú điện thoại kiểu ấy. Tôi chỉ gặp người bệnh khi đã được chuẩn bị xong xuôi để xét nghiệm hoặc để mổ thôi. Tôi giành càng ít thời gian càng tốt cho nạn nhân vì dù sao tôi cũng là một người bận bịu mà. Mãi lúc ấy tôi mới cho ông chồng gặp tôi trong hai phút. "Hết hi vọng rồi". Tôi bảo họ. Còn họ thì không bao giờ nghe ra mấy chữ ấy cả. Không phải họ không hiểu mà họ không nghe ra. Thoạt đầu tôi tưởng tôi nói không rõ nên cố gân cổ lên mà nói cho rành rọt. Nhưng người ta vẫn không chịu nghe ra. Một tay còn bảo tôi: "Anh nói cái chết tiệt gì thế, hết khí lỏng à?" Giulơ cười, - Hết hi vọng, hết khí lỏng cái con khỉ. Thế là tôi xoay sang phá thai. Vừa đẹp vừa nhàn, ai cũng hài lòng, đại khái như rửa bát đĩa xong để chậu lại cho sạch sẽ gọn gàng ấy mà. Đó là chuyên môn của tôi. Tôi thích nó, thích thành thạo phá thai. Tôi không tin cái bào thai hai tháng là một nhân mạng cho nên ở đây chả có vấn đề gì hết. Tôi giúp các cô gái trẻ và những bà có chồng đang gặp khó khăn, tôi kiếm được nhiều tiền. Tôi khỏi phải

ra trận. Khi bị tóm, tôi có cảm tưởng như mình đào ngũ bị bắt. Nhưng tôi vẫn còn may, thằng bạn đã nhờ được đúng cửa và kéo được tôi ra nhưng bây giờ các bệnh viện lớn không cho tôi cầm dao mổ nữa. Thế là tôi mới ở đây. Tôi lại khuyên người ta những câu hay ho và lại bị người ta bỏ ngoài tai hết như ngày xưa.

- Tôi đâu có bỏ ngoài tai, Giônni nói, - Tôi đang suy nghĩ.

Lợi dụng lúc hai người im lặng, Luxi chuyển đề tài câu chuyện:

- Giônni, anh xuống Las Vegas làm gì thế? Có việc hay đi du hí một châu để trốn tránh trách nhiệm ông chủ hãng phim Hôliut?

Giônni lắc đầu:

- Đâu phải. Chẳng hiểu Maicon Côleoone có việc gì cần gặp anh. Hôm nay anh ấy cùng Tôm Haghen sẽ bay đến đây. Tôm nói hai người sẽ gặp cả em nữa. Luxi, em có biết chuyện gì không?

- Em chỉ biết đại khái thôi. Tối mai tất cả chúng ta sẽ dùng bữa cùng Maicon và Tôm, có cả Phrêđô nữa. Theo em, chắc có việc liên quan đến chuyện khách sạn. Nghe nói thời gian gần đây thu nhập của sòng bạc bị giảm xuống, mặc dù hình như chẳng có nguyên nhân nào dẫn đến chuyện đó cả. Có thể don côleoone phái Maicon xuống xem xét.

- Nghe nói Maicon đã sửa lại mặt rồi, phải không? Giônni hỏi.

Luxi cười:

- Chắc là do Kêi nài nỉ rồi. Đạo đám cưới anh ấy không chịu làm, em cứ lấy làm lạ. Nom sợ chết đi được, lại còn chảy nước mũi nữa. Nhẽ ra anh ấy phải làm sớm mới phải. Hôm tiến hành cuộc phẫu thuật tạo hình, Maicon đã mời Giulơ đến làm cố vấn và theo dõi đấy.

Giulơ trầm ngâm nói:

- Thật là kì lạ, Maicon chẳng tin tưởng ai hết. Anh ta bắt tôi phải theo dõi thật sát sao xem mấy tay bác sĩ làm có đảm bảo

không. Mà ca mô này thật ra rất đơn giản, bất kì tay phẫu thuật hạng trung nào cũng có thể làm được.

Có tiếng động trong phòng ngủ. Cả ba người quay đầu nhìn vào: Ninô đã tỉnh lại. Giônni chạy tới ngồi xuống bên cạnh, Giulơ và Luxi đến đứng ở phía cuối giường. Ninô mỉm cười yếu ớt:

- Thôi, giờ thì tôi sẽ không giấu các bạn nữa. Đời tôi sắp đi tong rồi. Giônni, mày còn nhớ chuyện hai co bé năm ngoái ở Palm Springs không? Tao thề là tao không ghen với mày đâu. Tao mừng cho mày, Giônni ạ, mày có tin tao không?

- Tất nhiên là tớ tin chứ. Cậu kì lắm.

Luxi và Giulơ nhìn nhau. Không đời nào lại có chuyện Giônni Phôntein tranh mất bồ của anh bạn nói khổ Ninô. Thế thì tại sao Ninô lại bảo rằng y không ghen chuyện năm ngoái? Hay là Ninô uống rượu để tự giết mình một cách thơ mộng chỉ vì bồ của y chạy theo Giônni Phôntein?

- Tôi sẽ cho y tá đến đây với anh đêm nay. Phải nằm mất một vài hôm. Tôi nói nghiêm túc đấy.

Ninô nháy mắt với Giulơ:

- Tuân lệnh, ông đốc ạ, nhưng đừng cử cô em nào quá xinh đấy nhé!

Giulơ quay điện thoại gọi y tá đến, rồi cùng Luxi bỏ đi, để Giônni ở lại đợi. Ninô nằm im với vẻ mặt nhợt nhạt, chờ đợi, dường như lại mê man đi. Giônni ngồi trên chiếc ghế cạnh giường và ngẫm nghĩ về những lời Ninô vừa nói. Chưa bao giờ hắn lại có ý nghĩ rằng Ninô lại có thể ghen với hắn.

Một năm trước đây, Giônni Phôntein ngồi trong văn phòng trang hoàng lộng lẫy của hãng phim do hắn đứng đầu và cảm thấy buồn bực tuyệt vọng. Chưa bao giờ hắn buồn như vậy, và điều này có vẻ lạ lùng khó hiểu, nếu như lưu ý rằng bộ phim thứ nhất do hắn sản xuất đã thành công lớn và mang lại những khoản tiền khổng lồ. Trong bộ phim này, Giônni thủ vai chính và Ninô đóng một vai cũng kha khá. Mọi việc đều diễn ra đúng như kế hoạch, toàn bộ chi phí gói trọn trong bản dự trù ít ỏi lúc đầu. Đến lúc này

đã rõ ràng tất cả những ai tham gia vào việc làm bộ phim này đều kiếm được một khoản thu nhập đáng giá cả gia tài. Người duy nhất đau khổ trong chuyện đó là Giéc Uônt, lão bỗng chốc như già đi đến hàng chục tuổi.

Cuốn phim đầu vừa xong, Giônni liền quay tiếp hai phim một lúc, hấn và Ninô mỗi người thủ một vai chính. Ninô đúng là phát hiện lớn của điện ảnh: một tay chơi bạt mạng mà lại thật dễ thương. Thế là y phát, đụng vào đâu cũng ra tiền. Thông qua nhà băng, Bố Già cũng nhận được phần lãi khá lớn, và chính điều này làm cho Giônni hoan hỉ nhất. Hấn đã không phụ lòng tin của ông Trùm. Các em xinh xẻo lại xô hấn như điên, tuy lần này là buôn bán nhiều hơn. Hấn có máy bay riêng, sống hoang tàng hơn, lại được chiếu cố về khoản thuế má. Vậy thì lý do gì bắt Giônni phải dằn vặt và buồn phiền?

Lý do thì Giônni biết rõ: cổ họng buồn buốt, vòm miệng ngứa, mũi ngứa. Chỉ có hát mới làm đỡ đi cơn ngứa không chịu nổi. Nhưng hấn không dám hát. Sau khi mở lấy hạt cờm ra khỏi thanh quản, Giônni gọi điện cho Giulơ Xêgan hỏi bao giờ có thể hát thử? Tay bác sĩ đáp: vào bất cứ lúc nào, ngay bây giờ cũng được. Giônni thử liền, nhưng sau đó lại hồi tiếc - giọng vang lên khàn khàn, khó nghe. Ngày hôm sau cổ họng lại đau - nhưng lần này khác so với trước khi mổ. Tồi tệ hơn. Như có cái gì cọ xát, đốt lửa trong đó. Từ đây hấn không dám thử nữa.

Nhưng nếu như từ nay Giônni không thể hát được nữa thì tất cả những cái khác hấn cần để làm gì? Hát ca là sự nghiệp, là công việc của đời hấn. Là cái nghề duy nhất mà Giônni biết làm thật sự, cho đến hôm nay không có ai sánh kịp. Chỉ tới giờ hấn mới hiểu ra điều đó. Sau bao nhiêu năm qua, hấn đã trở thành một ca sĩ nhà nghề. Thế mà bỗng dưng tất cả thành vô nghĩa.

Hôm đó là ngày thứ Sáu. Hấn gọi điện cho cô vợ cũ như mọi bận nhưng trong lòng vẫn thầm mong cô từ chối. Cô không bao giờ từ chối trong suốt những năm hai đứa bỏ nhau. Bởi lẽ không bao giờ cô từ chối để bố con hấn có dịp gặp gỡ. Cô ả gớm thật, Giônni nghĩ thầm. Trước đây hấn đã từng hạnh phúc với Virginia. Tuy

hắn quan tâm đến cô nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào khác, nhưng hắn thừa biết rằng hai người không thể quan hệ xác thịt với nhau được nữa. Có thì cũng phải đợi đến năm sáu mươi lăm tuổi, đại để cũng như cả hai đều cùng về hưu, bỏ lại hết mọi thứ trên đời.

Nhưng thực tế đã đánh tan những ý nghĩ ấy. Khi đến nơi, hắn thấy Virginia đang hơi bực mình và bọn trẻ con không mừng hắn lắm. Số là hai đứa đã hẹn đi nghỉ với các bạn tại một trang trại ở California và sẽ cưới ngựa chơi.

Hắn bảo Virginia cho bọn trẻ đi và tươi cười hôn từ biệt chúng. Ai chứ bọn nhóc này thì hắn biết quá rồi. Đứa trẻ nào lại chả thích cưới ngựa hơn là quanh quẩn bên ông bố cau có cứ mở mồm ra là dạy dỗ? Hắn bảo Virginia:

- Anh uống vài chén rồi cũng chuồn thôi.

- Cũng được, - cô đáp.

Hôm nay là một ngày buồn của cô, tuy hiếm hoi, nhưng rõ ràng là thế. Sống cái kiểu như cô đây đâu có dễ. Cô thấy hắn làm một cóc tướng.

- Hôm nay làm sao mà anh phải lấy hứng ghê thế? - cô hỏi, - công việc của anh tốt đẹp cả mà. Em không bao giờ nghĩ rằng anh lại làm ăn giỏi vậy.

Giônni cười.

- Khó quá gì, - hắn nói.

Nhưng trong bụng hắn đang nghĩ xem có gì không ổn. Hắn hiểu đàn bà và hắn biết lúc này Virginia đang bực vì thấy hắn đã có những gì hắn muốn. Đàn bà bao giờ chả ganh ghét những người đàn ông của mình ăn nên làm ra. Cái đó làm họ tức tối. Nó làm họ bớt lòng tin vào sức kìm nén mà họ dùng để chống lại sự lôi cuốn những thú vui xác thịt và những ràng buộc hôn nhân. Giônni đành phải giải thích để làm cô vui. Hắn nói:

- Anh mà không hát được thì tốt đẹp mà làm quái gì.

Giọng Virginia vẫn khó chịu:

- Ô, Giônni, anh có còn là trẻ con nữa đâu! Chả gì cũng ba năm tuổi rồi chứ ít à? Anh cứ phiền não về chuyện hát hỏng mãi làm gì? Dù sao làm phim cũng lăm tiền hơn cơ mà.

Giônni nhìn cô dò hỏi, sau đó hần nói:

- Anh là ca sĩ. Anh muốn hát. Chuyện tuổi tác thì có can hệ gì?

Virginia nóng nảy:

- Tôi không bao giờ thích anh hát cả. Bây giờ anh đã chứng tỏ là anh biết làm phim rồi. Tôi rất mừng thấy anh không hát được nữa.

Cả hai người cùng ngăn người ra khi Giônni nổi cáu:

- Mày ăn nói cái kiểu gì bà bạc bẽo thế, hả?

Người hần run lên. Sao Virginia lại thế, sao cô ta ghét hần đến thế?

Virginia khoái chí cười thấy hần bị ăn một cú đau đến nỗi hần phải phát cáu lên với cô, cô nói:

- Thế anh bảo tôi cảm thấy thế nào khi cái bọn mèo mả gà đồng cứ lượn quanh anh, mê mẩn nghe anh hát? Anh sẽ nghĩ thế nào nếu tôi vừa ra đường là có trăm thằng chạy theo? Đó là vì chuyện hát hỏng của anh đấy. Bao lâu nay tôi đã cầu cho anh mất giọng không hát được nữa. Nhưng đó là chuyện trước khi ta ai đi đường này kia.

Giônni uống nốt cốc rượu.

- Cô chẳng hiểu cái cóc khô gì hết.

Hần xuống bếp quay điện gọi Ninô. Hần quyết định hai đứa sẽ đi Palm Springs chơi và đưa cho Ninô số điện của một em cực xinh mà hần muốn gọi đến du dương.

- Nó sẽ gọi bạn nó cho cậu, - Giônni bảo, - Một giờ nữa tới sẽ đến.

Virginia lạnh nhạt chào hần. Hần thấy kệ. Hần cứ xả láng một trận cho sướng thân cái đã.

Ở Palm Springs mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. Với hai cô bé, còn rất trẻ, chưa kịp biến thành tham lam, lọc lõi - cuộc vui thật thú vị. Một vài người quen cũng đánh xe tới, và cả bọn tập trung lại bên bể bơi vui chơi cho đến tối. Rồi Ninô kéo một em lên phòng và hai người yêu nhau khi da thịt còn chưa kịp nguội nắng. Nhưng Giônni thì lại chẳng cảm thấy ham muốn chút nào - từ lâu nay y nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện gây gổ với cô vợ cũ Virginia là y như lại mất hứng! Giônni bảo cô gái thứ hai là Tina vào buồng tắm một mình, còn hấn đi lên căn phòng lộ thiên ở phía sau bốn bề lắp kính, nơi đặt một cây đàn dương cầm. Hấn ngồi xuống, rồi vừa tự đệm đàn vừa cất tiếng khe khẽ hát một bài quen thuộc ngày xưa của mình.

Những nốt nhạc đầu tiên vang lên tuy hơi khàn nhưng thật chuẩn xác và rõ ràng. Giônni nhìn quanh. Tina đang tha thẩn ngoài ban công ngắm bể bơi, không thể nghe thấy. Cánh cửa kính vẫn đóng kín. Không hiểu sao hấn không muốn để cho người khác nghe mình hát lúc này. Giônni lại cất giọng - lần này là một bản tình ca. Hấn lên hết giọng, như đang biểu diễn trước công chúng, lo lắng chờ một cú nhói rất trong cổ họng nhưng không có gì xảy ra cả. Giônni lắng nghe kỹ - giọng hát hơi lạ, dường như không phải của mình, nhưng hấn lại thích như vậy. Trầm lắng, hào hùng hơn - Giônni nghĩ. Hấn hạ giọng hát hết bài, rồi ngồi lặng yên bên chiếc đàn dương cầm, ngẫm nghĩ về điều vừa xảy ra.

Một giọng nói sau lưng khiến Giônni giật bản mình: "Chà, khá lắm, khá lắm!" Quay phắt lại trên chiếc ghế quay, Giônni nhìn thấy Ninô đứng cạnh cửa ra vào, một mình, không có cô bồ. Hấn thở ra nhẹ nhõm. Một mình Ninô thì được.

- Thế cậu nghĩ sao? - Giônni nói, - Mà này, cậu tổng khứ hộ hai con bé cho tớ với. Bảo chúng về nhà đi.

- Mà đi mà bảo, - Ninô đáp - Hai con nhỏ ngon đến vậy, tại sao tao phải đuổi đi kia chứ? Vả lại tao vừa xơi cô nàng của tao hai phát liền, nỡ nào để nó nhịn đói mà về?

"Thôi được, mặc chúng, - Giônni nghĩ, - Cứ để chúng ở lại. Hai con nhỏ chẳng phiền gì đến ai". Rồi hắn gọi điện cho tay bầu ban nhạc quen ở Palm Springs mượn một cây đàn mandolin.

Ăn tối xong, Giônni bắt tay vào việc ghi âm sau khi đưa cho Ninô một cây mandolin nhờ đệm nhạc, hướng dẫn hai cô gái cách điều khiển máy ghi, Giônni bắt đầu hát. Hắn hát tất cả những bài mình biết. Hát thật tự nhiên, thật khoẻ, chẳng cần giữ giọng. Cô hòng không hề hấn gì. Như vậy là tha hồ mà hát, hát mãi, hát đến vô tận. Đã bao nhiêu lần trong những tháng phải im lặng vừa qua, hắn thầm biểu diễn những bài hát này, nghĩ cách thể hiện từng lời, từng câu sao cho diễn cảm, tinh tế hơn. Và thế là bây giờ hắn hát thật. HÁT THẬT SỰ, Giônni nghĩ. Hắn không còn kiểm tra xem giọng nghe có chuẩn không, mà chỉ tập trung vào cách thức thể hiện. Với nhịp điệu cũng không thật ổn lắm, nhưng đó chỉ là tại chưa quen, nghĩ hát quá lâu mà thôi. Luyện tập ít lâu là đâu lại vào đấy cả.

Cuối cùng, Giônni ngừng hát. Tina, với cặp mắt long lanh, chạy đến ôm hôn hắn thật lâu, thật chặt, nói:

- Bây giờ thì em mới hiểu là tại sao bà già nhà em ngày xưa không chịu bỏ qua buổi nào có Giônni Phôntêin hát.

Gặp lúc khác thì ăn nói kiểu ấy là bỏ mẹ ngay, nhưng lần này cả Giônni lẫn Ninô chỉ cười.

Rồi họ quay lại băng. Bây giờ Giônnni có thể đánh giá mình một cách khách quan. Giọng hát có thay đổi, thay đổi nhiều, nhưng rõ ràng vẫn là giọng của Giônni Phôntêin. Nhưng giờ đã trở lên nhiều sắc thái, đa dạng hơn. Còn nói về kỹ thuật, nghệ thuật thể hiện âm thanh, thì ở đây Giônni đã lên đến đỉnh cao mà trước đây chưa từng bao giờ đạt được. Mà đó là sau một khoảng thời gian nghỉ dài. Chắc sẽ còn tiến xa hơn nữa. Hắn cười hết cỡ miệng, nhìn Ninô, hỏi:

- Thật sự là khá chứ, hay là tở ngỡ như vậy?

Ninô đắm chiêu nhìn bộ mặt hí hửng của Giônni:

- Khá... từ đó chưa đúng. Nhưng đợi ngày mai xem thế nào đi.

Giônni như bị dội một gáo nước lạnh:

- Hừm, đồ chó đẻ, - hần cẩu kinh nói, - cậu có thể không phải lo về chuyện ngày mai.

Tối hôm đó Giônni không hát thêm nữa. Cả bốn người rủ nhau đi dạo chơi, rồi khuya về Giônni vui thú ôm ấp em bé Tina. Về mặt hát phải công nhận là Giônni cừ thật, nhưng khoản làm tình thì hần biết Tina hơi cụt hứng. Nhưng biết làm sao được. Chẳng nhẽ trong một ngày làm chuyện gì cũng ngon lành?

Sáng ra Giônni tỉnh dậy trong nỗi lo lắng - hần sợ rằng chuyện xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ. Khi đã chắc chắn đây không phải là mơ, hần sợ giọng mình lại bị mất. Vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ, Giônni chạy xuống phòng đặt đàn dương cầm, thử cất giọng ca khe khẽ. Cổ không đau, họng không rát. Hần hát to hơn. Âm thanh tuôn chảy nhẹ nhàng, tự nhiên. Hần hát rất thoải mái. Thời đen tối đã qua rồi - cuộc sống lại bắt đầu! Bây giờ nếu có thất bại với tư cách là chủ hãng phim thì cũng đếch cần, cô em Tina mất hứng cũng chẳng sao. Virginia có cảm hần đến đâu cũng mặc. Tất cả đều không quan trọng. Chỉ hơi tiếc một điều - là hai đứa con gái không có mặt lúc hần lấy lại được giọng hát, là hần không phải cho hai đứa con của mình nghe. Giá được thế thì khoái biết mấy!

Cô y tá đẩy chiếc xe nhỏ bước vào phòng. Giônni đứng dậy và cúi xuống nhìn Ninô đang nằm ngủ - hay đã chết rồi, chẳng biết nữa. Không, Ninô không ghen tị với việc bạn của mình đã lấy lại được giọng hát. Ninô ghen tị với chuyện khác - giờ thì Giônni đã hiểu ra. Ninô ghen tị với việc bạn mình quá hạnh phúc vì đã hát lại được. Điều đó có nghĩa là Giônni còn rất tha thiết với tiếng hát của mình. Trong khi đó, Ninô Valenti không còn tha thiết đến cái gì nữa hết, không còn cái gì có thể giúp y muốn sống trên cõi đời này.

CHƯƠNG 27

Mãi tận tối hôm đó Maicon Côrleone mới bay đến Las Vegas. Đã được lệnh trước, nên không ai ra sân bay đón anh. Đi theo Maicon chỉ có hai người: Tôm Haghen và gã vệ sĩ mới tên là Anbert Nêri.

Maicon và hai người cùng đến đã được dành sẵn mấy buồng tốt nhất trong khách sạn. Những người anh cần gặp đã đứng đợi đầy đủ nơi phòng khách.

Phrêđô thân mật ôm hôn người em út. Hồi này trông cậu hai nhà Côrleone béo mập ra, trên mặt lộ vẻ mãn nguyện, ăn diện thật bảnh bao, mày râu nhẵn nhụi, tóc tai và móng tay tía tốt cẩn thận. Một con người khác hẳn, không còn dấu vết gì của cái kẻ ngơ ngác bốn năm trước được đưa từ Niu York xuống đây lánh nạn.

Lùi lại một bước, Phrêđô âu yếm ngắm nghía Maicon:

- Bảnh trai lắm. Vết thương trước không còn tí dấu vết nào nữa. Kêi thế nào? Bao giờ thì cô ấy xuống đây chơi được?

Maicon mỉm cười:

- Anh mới đúng là bảnh trai, hết như được lột xác ấy. Đáng ra Kêi cũng xuống thăm anh, nhưng vì đang có bầu, lại phải trông đứa nhỏ. Vả lại, tôi xuống đây là có việc gấp, tôi mai hoặc cùng lắm sáng ngày kia phải bay về rồi.

- Nhưng trước hết chú phải ăn cái gì đã. Thằng bếp trưởng ở khách sạn này cực kỳ. Nó mà nấu thì cứ là nuốt cả lưỡi. Chú đi tắm rửa, thay quần áo, để tôi cho dọn bàn ra ở đây. Những ai chú cần gặp đã đợi sẵn ngoài kia cả rồi, khi nào chú gọi là có ngay.

Maicon cười:

- Tốt lắm. Nhưng nhớ để Mau Grin lại sau chót nhé. Còn bây giờ anh nói giùm Giônni Phôntêin đến ăn tối với chúng ta. Cả Luxi

cùng anh chàng bác sĩ của cô ấy nữa. Nhân thể nói chuyện luôn. Nay Tôm, ngoài mấy người đó ra, ta có cần gặp ai nữa không nhỉ?

Tôm Haghen lắc đầu. Từ lúc xuống đến giờ, Tôm thấy Phrêđô có vẻ lạnh nhạt với y. Phrêđô bị ông Trùm ghét, tức mọi thứ ân huệ, nên cứ nhằm người cố vấn (consiglieri) mà oán. Thật ra Tôm cũng muốn giúp Phrêđô ít nhiều, nhưng Bố Già đâu có chịu. Không hiểu sao don Côrleone ghét nó đến thế, mặc dầu không thấy ông nói ra miệng bao giờ.

Khi cả bọn ngồi vào bàn ăn thì đã quá nửa đêm. Trong suốt bữa ăn, Maicơn là trung tâm chú ý chung của mọi người. Trông anh giống hệt như ông Trùm, từ cử chỉ đáng điệu đến lời ăn tiếng nói. Cũng đáng nể và đáng sợ như Bố Già, nhưng anh hành động tự nhiên, ăn uống chuyện trò thân mật vui vẻ với mọi người. Tôm Haghen, như thường lệ, vẫn kín đáo nấp sau hậu trường. Còn tay vệ sĩ mới Anbert Nêri chưa ai gặp bao giờ, gã cũng tỏ vẻ rất khiêm nhường, lặng lẽ. Viện cố không muốn ăn, gã đến ngồi trong chiếc ghế bành đặt cạnh cửa ra vào và cúi đầu vào đọc một tờ báo địa phương.

Một lúc sau đám hầu bàn được lệnh ra khỏi phòng, Maicơn quay sang nói với Giônni Phôn-têin:

- Tôi nghe nói anh đã lấy lại được giọng và giờ hát còn hay hơn trước đây nữa phải không? Người ta bảo những người hăm mộ lại quây lấy anh đông nghịt. Xin chúc mừng anh.

- Cảm ơn chú, - Giônni đáp, cố đoán xem Maicơn gọi mình đến đây để làm gì. Người ta cần gì ở hần?

Maicơn nói tiếp, lần này thì với tất cả mọi người ngồi quanh bàn:

- Gia đình Côrleone quyết dời địa bàn hoạt động đến chỗ mới, xuống Las Vegas. Sẽ bán các cơ sở làm ăn ở Niu York và chuyển tất cả xuống đây. Ông già đã thảo luận vấn đề này với tôi và Tôm Haghen, và chúng tôi đi đến kết luận rằng tương lai của gia đình Côrleone là ở Nêvađa. Tất nhiên, đây không phải việc hôm nay hay ngày mai là xong. Để chuẩn bị, thu xếp mọi việc có thể phải

mất đến hai, ba hoặc bốn năm. Nhưng đây là kế hoạch có tính chiến lược. Trong khách sạn và sòng bạc này bạn bè của chúng ta chiếm một số cổ phần khá lớn, vì vậy chúng ta chọn đây làm bạn đập xuất phát. Mau Grin sẽ bán số cổ phần của hắn cho chúng ta, và lúc đó bạn bè gia đình chúng ta sẽ nắm hết quyền điều hành ở đây.

Bộ mặt sung mãn của Phrêđô lộ vẻ lo lắng:

- Maicon, nhưng chú có chắc là sẽ như vậy không? Tôi không thấy Mau Grin nói gì cả. Hắn mê cái khách sạn này lắm, tôi nghĩ là hắn không chịu bán đâu.

Maicon thần nhiên:

- Tôi sẽ đưa ra với hắn một đề nghị mà hắn không thể từ chối.

Nghe những lời được nói ra bằng một giọng thần nhiên này, những người ngồi sau bàn cảm thấy lạnh gáy. Có thể vì đây là câu nói quen thuộc của Bố Già. Maicon lại quay sang nói với Giônni:

- Anh Giônni, bố tôi muốn rằng anh sẽ giúp đỡ chúng tôi trong thời kỳ khởi sự làm ăn này. Người ta nói biện pháp tốt nhất để thu hút khách của khách sạn, sòng bạc là ca nhạc thật xôm. Chúng tôi tính sẽ ký hợp đồng với anh một năm về đây biểu diễn chừng năm lần, mỗi lần một tuần lễ. Hy vọng rằng các bạn bè của anh trong giới điện ảnh cũng sẽ sẵn lòng giúp chúng tôi. Anh đã làm rất nhiều cho họ, bây giờ đến lượt họ...

- Cái đó thì chú cứ yên tâm, - Giônni đáp, - Vì Bố Già, tôi sẵn sàng làm tất cả mọi việc trên đời. - Tuy nhiên, trong giọng nói của hắn vẫn lộ vẻ nghi ngờ. - Nhưng chú biết không, hiện nay ở Las Vegas người ta đang xây thêm hàng chục khách sạn và sòng bạc mới. Chỉ sợ khi chúng ta đang rục rịch chuẩn bị thì họ đã chiếm mất thị trường rồi. Với một sự cạnh tranh như vậy chúng ta dễ bị chậm chân lắm đấy.

Tôm Haghen lần đầu tiên cất tiếng:

- Cái đó khỏi lo. Ít nhất ba trong số các khách sạn đó thuộc về bạn bè của gia đình chúng ta.

Giônni hiểu ra ngay. Như vậy có nghĩa là ba khách sạn cùng hệ thống kinh doanh cờ bạc mới cũng là của nhà Côrleone. Cộng với một hiện có là bốn. Giônni gật đầu:

- Được, tôi sẽ vào cuộc ngay.

Maicon quay sang phía Luxi và Giulơ:

- Tôi còn mang ơn anh một việc, - anh nói với Giulơ. - Nghe bảo anh muốn trở lại với nghề giải phẫu, nhưng các bệnh viện lớn không chấp nhận vì cái vụ phá thai đạo nọ. Tôi muốn được nghe chính anh nói ra: anh vẫn còn muốn như vậy chứ?

Giulơ cười khẩy:

- Có lẽ thế. Nhưng anh biết quá ít về các luật lệ trong ngành y đấy. Dù anh có thể lực bao nhiêu thì điều đó cũng không có tác dụng gì đối với y học. Tôi e là anh không thể giúp gì được tôi.

Maicon lơ đãng gật đầu:

- Đúng, anh nói phải. Nhưng anh biết không, hiện nay có một số người quen có thể lực của tôi định xây dựng một bệnh viện lớn ở Las Vegas này. Thành phố đang phát triển, cần phải có một cơ sở y tế lớn. Nếu như ta khôn khéo một tí, họ có thể cho phép anh trở lại bàn mổ. Thật ra đâu có dễ kiếm được các bác sĩ lành nghề ở cái xó sa mạc này. Cho nên anh cứ làm tạm ở đây đợi dịp. Tôi nghe nói anh và chị Luxi định làm đám cưới phải không?

Giulơ nhún vai:

- Còn phải xem tương lai có khá hơn không đã...

Luxi chen vào một câu:

- Maicon, nếu anh không xây cái bệnh viện đó thì chắc tôi trở thành gái già mất.

Mọi người phá ra cười, nhưng Giulơ vẫn ngồi im thín thít. Anh ta quay sang Maicon:

- Nếu tôi nhận thì cũng không có điều kiện điều kiếc gì đâu đấy.

Maicon lạnh giọng đáp:

- Không điều kiện gì đâu. Chẳng qua ơn anh tôi trả mà thôi.

Luxi nhẹ nhàng ngăn:

- Đừng cái nào, Maicon.

Maicon mỉm cười với cô:

- Tôi không cái đâu.

Anh lại quay sang Giulơ:

- Anh nói dở lắm. Gia đình Côrleone tạo điều kiện cho anh thì có. Anh tưởng tôi ngu mà đi nhờ anh làm những việc anh không thích làm hay sao? Nhưng nếu tôi cứ nhờ thì thế nào? Lúc anh kẹt có thằng nào chịu động ngón tay giúp anh chưa? Khi nghe nói anh muốn trở lại làm phẫu thuật gia thực sự tôi đã phải nghĩ mãi xem có giúp được gì anh không? Tôi giúp được. Tôi không đòi hỏi gì ở anh hết. Nhưng ít ra anh có thể gìn giữ mối thâm tình của chúng ta nên tôi mới nghĩ rằng có những việc anh có thể làm cho tôi như bất kỳ người bạn nào khác chứ. Đó là điều kiện của tôi đấy. Nếu anh không thích thì cứ từ chối.

Tôm Haghen cúi đầu cười thâm. Ngay cả ông Trùm chắc gì đã nói ác hơn.

Giulơ đỏ bừng mặt:

- Maicon, tôi không định nói thế đâu. Tôi rất biết ơn anh và ông cụ nhà. Xin anh bỏ qua lời tôi vừa nói đi.

Maicon gật đầu, nói tiếp:

- Thế là chúng ta đã thoả thuận với nhau. Trong khi bệnh viện chưa xây dựng xong, anh cứ phụ trách khoản y tế trong bốn khách sạn ở đây. Anh cứ chọn thêm người đi. Dĩ nhiên, lương anh cũng sẽ được tăng thêm, chuyện đó Tôm Haghen sẽ nói với anh sau. Luxi, tôi muốn giao cho chị một việc gì đó quan trọng hơn. Chẳng hạn, chị phụ trách về tài chính tất cả các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại sẽ mở ra ở tầng một các khách sạn. Hoặc là tuyển thêm các cô gái vào làm ở sòng chơi. Cho nên nếu như Giulơ không cười chị, thì chị cũng vẫn là một bà gái già giàu có.

Từ nãy đến giờ Phrêđô ngồi rít xì gà một cách nôn nóng. Mãi số phận của nó vẫn chưa được đả động tới. Cuối cùng, Maicon quay đầu về phía nó, ôn tồn nói:

- Tôi chỉ là thằng chạy việc của bố thôi, anh Phrêđô ạ. Bố sai làm gì, tôi làm nấy. Bố sẽ đích thân báo cho anh biết anh sẽ làm gì. Tôi không được biết cụ thể, nhưng chắc anh sẽ hài lòng. Ở nhà mọi người nghe nói anh làm ăn dưới này khá lắm.

- Thế thì bố còn giận tao nỗi gì nữa? - Phrêđô hỏi bằng giọng âm ức, như sắp khóc. - Chỉ vì chuyện sòng bạc bị lỗ ư? Nhưng tao đâu có phụ trách chuyện này. Đây là việc của thằng Mau Grin. Bố còn muốn cái khỉ gì ở tao nữa?

- Thôi, anh đừng nghĩ quẩn thế, - Maicon trấn an ông anh ruột, rồi lại quay sang Giônni Phôn-tê-ni: - Thế còn Ninô đâu? Tôi muốn gặp anh ấy.

Giônni đáp:

- Nó đang nằm liệt giường trong phòng, phải có y tá trông chừng. Chú biết không, bác sĩ bảo phải đưa nó vào nhà thương tâm thần, dường như nó chán sống lắm. Nó không còn thiết một cái gì nữa hết. Tiền bạc không thiếu, công việc cũng không thiếu, muốn hát thì hát, muốn đóng phim thì đóng phim. Một phim giờ cũng được năm mươi ngàn chữ ít ỏi gì. Thế mà nó đâu có thèm. Vinh quang cũng không thiết nữa Chơi với nhau cả đời tôi chẳng thấy nó làm một việc gì bậy bạ. Thế mà giờ thằng chết dẫm ấy lại đi mượn rượu để tự sát !

Giulơ vừa muốn nói một điều gì đó thì có tiếng gõ cửa. Anh ta ngạc nhiên thấy gã vệ sĩ trong ghế bành cạnh cửa vẫn ngồi yên tiếp tục đọc báo. Tô-m Hagh-en ra mở cửa. Và ngay lập tức Mau Grin chạy xô vào, gạt Tô-m sang một bên. Theo sau hắn là hai gã vệ sĩ.

Mau Grin to con, đẹp trai, nhưng có một quá khứ thật bất hảo - hắn bắt đầu lập nghiệp bằng nghề giết thuê ở Bruclin. Chính hắn là người đầu tiên đã nhận thấy những khả năng to lớn của một vùng đất như Las Vegas, và là một trong những người

đầu tiên xây khách sạn kiêm sòng bạc ở đây. Cho đến tận bây giờ ai đụng phải hắn lúc đang lên cơn thịnh nộ cũng thật nguy hiểm, tất cả mọi người trong khách sạn đều sợ hắn, tìm cách tránh xa, kể cả Phrêđô, Luxi và Giulơ Xêgan. Giờ đây hắn bước vào phòng với bộ mặt tối sầm như mây giông. Maicon chưa kịp mở mồm, hắn đã hầm hè:

- Maicon, tôi còn phải đợi anh bao nhiêu lâu nữa? Mai tôi bận nhiều việc, nên phải gặp anh ngay hôm nay. Chúng ta nói chuyện với nhau chứ?

Maicon làm bộ mặt ngạc nhiên thân thiện:

- Rất sẵn lòng. – Anh quay sang ra hiệu cho Tôm Haghen. - Tôm, rót mời quý ngài Grin một chén rượu đi chứ.

Giulơ nhận thấy anh chàng có tên là Anbert Nêri chẳng coi hai gã vệ sĩ của Mau Grin ra gì, cứ thản nhiên ngắm ngó ông chủ của chúng một cách chăm chú. Mau Grin ngoảnh lại ra lệnh cho hai thủ hạ của mình:

- Tụi bây đưa các bạn này xuống sòng, biếu ít phỉnh cho họ chơi, bao nhiêu tao bao hết.

“Các bạn” ở đây là tất cả những người không cần có mặt trong phòng – Giulơ, Luxi, Giônni Phôn-têin và gã vệ sĩ Anbert Nêri của Maicon. Tuy nhiên, Nêri vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích cho đến khi Maicon gạt đầu tán thành:

- Phải, ý kiến hay lắm !

Bấy giờ Anbert Nêri mới đứng dậy, theo mấy người khác đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Phrêđô, Tôm Haghen, Mau Grin và Maicon.

Grin dần mạnh ly rượu lên mặt bàn, cố kìm cơn điên cuồng lại, nói ngay:

- Từ đâu ra cái tin đồn rằng gia đình của Côrleône định mua số cổ phần của tôi ở khách sạn này? Người mua phải là tôi, tôi sẽ mua cổ phần của các anh, chứ không phải các anh mua của tôi !

Maicon đáp với vẻ ôn tồn:

- Sòng bạc của anh đang lỗ vốn một cách rất vô lý. Trong công việc làm ăn của anh hẳn phải có một cái gì đó không ổn. Biết đâu vào tay chúng tôi việc làm ăn sẽ khá hơn.

Grin cười hô hô:

- Các người nói cái gì lạ thế, hở lỗ ngòm Xixili? Khi các người gặp nạn, ta đã ra ơn với các người, cho thằng Phrêđô đến đây trú, còn bây giờ các người lại tính chuyện đá đít ta à? Nhưng các người làm rồi. Ta đâu phải thằng dễ bị đá đít - bạn bè thiếu gì đưa giúp ta !

Với vẻ ôn tồn như cũ, Maicơn nói:

- Nhưng anh đâu có lo không cho Phrêđô. Anh để Phrêđô trú ở đây là vì gia đình Côrleône đã chi tiền cho anh mua sắm trang thiết bị khách sạn. Và để mở sòng bạc. Một khoản tiền lớn. Còn gia đình Môliari ở Duyên Hải thì bảo đảm an ninh cho Phrêđô và sòng bạc của anh. Như vậy nghĩa là gia đình chúng tôi với anh coi như đã sòng phẳng với nhau. Tôi không hiểu anh còn kêu ca trách oán cái gì nữa? Anh sẽ bán cho chúng tôi với bất cứ giá phải chăng nào do anh đề nghị - như vậy có gì là xấu? Có gì là không công bằng? Có thể nói là chúng tôi giúp anh nữa ấy chứ, vì sòng của anh đang thua lỗ mà.

Grin lắc đầu:

- Đừng vội, hãy nghe ta nói đây. Gia đình Côrleône đâu còn sức lực như trước nữa. Bố Già thì đang ốm. Bị Ngũ Đại Gia chèn ép bật ra khỏi Niu York, các người tưởng rằng xuống đây ăn cướp dễ dàng lắm sao? Ta có một lời khuyên, Maicơn, chớ có nhắm mắt làm liều !

- Ra thế. Có phải vì vậy nên anh mới bạt tai hạ nhục Phrêđô trước mặt mọi người không?

Nghe Maicơn hỏi câu đó vẫn bằng một giọng nhẹ nhàng, Phrêđô đỏ như mặt, ấp úng:

- Maicơn, chẳng có chuyện gì đâu. Grin có những lúc quá nóng, nhưng nói chung mọi việc giữa chúng tôi đều ổn thoả. Phải vậy không, Grin?

Trong giọng nói của Mau Grin lộ vẻ cảnh giác:

- Đúng thế. Tôi là người cai quản khách sạn này, phải cứng rắn chứ không thì loạn. Lần ấy tôi điên lên vì Phrêđô chơi loạn bậy... con chiêu đãi viên nào nó cũng quất bữa hết. Có chuyện rồi tụi nó nghỉ ngay, lấy đâu ra người làm. Như vậy sao không điên lên được, phải sửa não cho Phrêđô một trận...

Maicon ngoảnh bộ mặt lầm lì về phía anh trai:

- Thế nào, não của anh giờ đã được sửa tốt rồi chứ, anh Phrêđô?

Phrêđô lăm lét nhìn em, không dám trả lời.

Grin cười hô hô, nói:

- Thằng chó dái này mỗi lần quất là quất hai con một lúc, gọi là kiểu bánh mì kẹp ấy mà. Phrêđô, tớ phục chú mày thật đấy, hề đã qua tay mày là các em cảm có thêm ai nữa.

Lời tố cáo bất ngờ của Mau Grin về Phrêđô làm cho Maicon sửng sốt. Anh nhìn sang phía Tôm Haghen. Y cũng nhìn lại anh, không nói gì. Đúng, có lẽ chính vì thế mà ông Trùm mới không ưa Phrêđô. Vốn là một người thủ cựu, rất ghét các chuyện tình ái lãng nhãng, nên những trò của Phrêđô là không thể chấp nhận được đối với ông. Việc nó động cốn nhảy hai con một lúc ông còn coi là chuyện hư hỏng, chứ để một thằng như Mau Grin hạ nhục trước đám đông thì quá lắm. Hỏi còn đâu danh dự của gia đình Côrleone nữa? Như vậy là đã rõ tại sao ông Trùm lại ghét Phrêđô thậm tệ đến vậy.

Maicon đứng dậy, lên tiếng với vẻ rõ ràng là cố ý tổng khách:

- Mai tôi phải về Niu York sớm. Vậy anh nên suy nghĩ về chuyện giá cả...

Mau Grin gầm lên:

- Đồ chó đẻ, các người tưởng dễ xỏ mũi tao như vậy sao? Tao có bị tùng xẻo thì cũng phải khối đưa đi theo. Tao sẽ lên Niu York, đích thân nói chuyện thẳng với ông Trùm.

Phrêđô lo lắng nói với Tôm Haghen:

- Tôm, anh là cố vấn (consiglieri), anh về nói với bố tôi, giải thích cho ông rõ...

Ngay tức khắc, dường như với một luồng gió lạnh buốt thổi qua, Maicon Côrleone để lộ bộ mặt thật của mình:

- Ông Trùm hiện nay coi như đã nghỉ hưu. Mọi công việc của gia đình chủ yếu do tôi quyết định. Tôi đã cho Tôm thôi giữ chức cố vấn (consiglieri). Từ nay Tôm chỉ phụ trách các vấn đề liên quan đến pháp lý ; vài tháng nữa Tôm sẽ đưa vợ con xuống Las Vegas, và bắt đầu làm việc ở đây với tư cách cố vấn pháp luật riêng của tôi. Vì vậy, ai có việc gì cần, cứ nói thẳng với tôi.

Không ai lên tiếng đáp lại. Maicon lạnh lùng nói tiếp:

- Phrêđô, tôi quý mến anh vì anh là anh ruột tôi. Anh đừng có dại dột theo người ngoài để đi ngược lại quyền lợi gia đình một lần nữa. Tôi sẽ bỏ qua chuyện trước đây, không nói lại với bố... Còn anh, Mau Grin, anh không nên đối xử như vậy với những người đã giúp đỡ anh. Thật sự tôi xuống đây không phải để hiếp đáp gì anh, mà chỉ muốn giúp anh một lối thoát. Nếu anh không thèm nhờ đến sự giúp đỡ của tôi thì tùy anh. Tôi không còn gì để nói thêm nữa.

Haghen đứng lên, bước đến bên cửa, mở ra. Không bắt tay chào hỏi, Phrêđô và Mau Grin bước ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, Phrêđô thông báo cho Maicon biết quyết định của Mau Grin: hẳn nhất định không bán số cổ phần của mình với bất cứ giá nào. Maicon nhún vai, rồi nói với Phrêđô:

- Trước khi về, tôi muốn gặp Ninô.

Trong phòng của Ninô, Maicon gặp Giônni Phôntêin đang ngồi ăn sáng trên chiếc đi văng có gối đầu. Tấm màn che dẫn vào buồng ngủ khép kín: bác sĩ đang khám bệnh trong đó. Một lát sau Giulơ Xêgan bước ra. Maicon sững sốt trước vẻ ngoài của Ninô - cả người y như sắp tan vữa ra. Hai con mắt đờ đẫn, miệng chảy xệ, dường như các cơ bắp trên mặt đã bị nhào ra hết. Maicon ngồi xuống cạnh giường, nói chuyện thăm hỏi khoảng năm phút. Khi chuẩn bị ra về, Maicon hỏi:

- Anh có gì muốn nhắn với bố tôi không, Ninô? Ông cụ cứ hỏi thăm anh luôn đấy.

Ninô mỉm cười, trong một thoáng trở lại con người thừa trước:

- Nói với ông cụ rằng tôi sắp chết. Rằng cái nghề ca kịch này là một nghề nguy hiểm. Nguy hiểm hơn cả nghề nhập khẩu dầu ôliu...

- Rồi anh sẽ khỏi thôi, - Maicon nói. - Gia đình có gì giúp được anh cứ cho tôi biết.

Ninô lắc đầu:

- Chẳng có quái gì đâu.

Maicon từ biệt rồi ra về. Phrêđô đưa em trai và đoàn hộ tống ra sân bay. Khi đã cùng Tôm Haghen ngồi vào chỗ bay, Maicon quay sang hỏi gã vệ sĩ:

- Thế nào, Anbert, anh đã chụp xong hình Mau Grin chưa?

Anhbert Nêri gõ gõ tay lên trán mình:

- Đã chụp, in, tráng và đánh số hân hoi trong này rồi.

CHƯƠNG 28

Ngồi trong ghế máy bay trên đường về NewYork, Maicon Côrleoone cố chớp mắt để thư giãn đầu óc một lát, nhưng không thể. Anh đang sắp bước vào một quãng đời khủng khiếp nhất, có thể quyết định cả mạng sống của anh. Giờ thì không còn có thể ngăn chặn hoặc lẩn tránh nó được nữa. Toàn bộ công việc chuẩn bị đã hoàn thành, tất cả đã được tính toán, mọi biện pháp phòng bị đã được tiến hành. Để làm những cái đó mất hai năm. Không thể kéo dài hơn nữa. Tuần trước, khi ông Trùm triệu tập các caporegimes cùng một số thành viên thân tín của gia đình và tuyên bố mình nghỉ việc, Maicon đã hiểu ý Bố Già muốn gì. Giờ quyết định đã điểm.

Kể từ ngày anh về nước đến nay đã gần ba năm và lập gia đình với Kêi cũng đã hơn hai năm. Ba năm anh tiến hành chuẩn bị, chăm chỉ tìm hiểu nghề nhà, ngồi hàng buổi hàng giờ liền với Tôm Haghen, với ông Trùm. Anh kinh ngạc rằng gia đình mình giàu có và hùng mạnh đến vậy. Riêng bất động sản cũng đã có một loạt nhà chọc trời ở trung tâm New York, chiếm cả nửa khu phố rộng. Đứng tên người khác nắm cổ phần của hai văn phòng chuyển nhượng chứng khoán ở phố Uôn, các hiệp hội nhà băng ở Long Island, các hãng may mặc thời trang. Đó là chưa kể một mạng lưới rộng lớn các sòng bạc hoạt động bất hợp pháp khắp nơi.

Trong khi tìm hiểu lịch sử các hoạt động kinh doanh của gia đình mình, Maicon phát hiện ra một điều thú vị. Có một thời, khi thế chiến vừa chấm dứt, gia đình Côrleoone đã thu được khoản tiền khá lớn nhờ việc bảo trợ một nhóm những kẻ láu cá chuyên sản xuất và tiêu thụ đĩa hát lậu. Bọn này in lại những đĩa hát của những ca sĩ nổi tiếng, bỏ bao dán nhãn các hãng thứ thiệt và bán chạy như tôm tươi. Họ làm ăn rất kín miệng và lại được dân Côrleoone bảo vệ che chở, nên chẳng bao giờ bị tóm gáy. Tất nhiên, là các tác giả, nhạc công chẳng được xờ mũi gì trong kiểu

"kinh doanh" đĩa hát này. Maicon nhận thấy rằng các mảnh khoe đó đã làm cho Giônni Phontêin thiệt một khoản đáng kể, bởi vì vào thời kỳ này - thời kỳ trước khi hắn bị mất giọng không lâu - các đĩa hát của hắn được chuộng nhất trong số các danh ca cùng thời.

Nhưng làm sao Bố Già có thể cho phép bọn đàn em gian lận này ăn chặn đĩa con đỡ đầu của mình? Maicon hỏi Tôm Haghen điều đó. Tôm nhún vai. Thứ nhất, đây là chuyện làm ăn. Thứ hai, hồi đó Giônni đang bị Bố Già ghét vì tội bỏ con vợ cũ vốn là bạn với nhau từ ngày bé để lấy Margô Estôn.

- Thế tại sao về sau lại ngừng? Bọn nó bị cảnh sát khui ra à?

Haghen lắc đầu:

- Không, tại ông Trùm không bảo trợ cho chúng nữa. Ngay sau đám cưới của Cônni.

Về sau Maicon còn gặp không chỉ một lần những trường hợp tương tự: nhiều người được Bố Già làm phúc cứu giúp ra khỏi những tai nạn, rắc rối do chính tay ông góp phần, hoặc nhiều hoặc ít, tạo nên. Chắc chẳng phải ông cố tình làm như vậy, đặt bẫy để rồi gỡ dùm, mà chỉ vì ông có nhiều quyền lợi ở nhiều lĩnh vực khác nhau. Mà cũng có thể cuộc đời là thế, cái tốt cái xấu tồn tại bên nhau, đụng chạm nhau là chuyện tự nhiên.

Một năm sau khi Maicon về nước, đám cưới của anh được tổ chức ở nhà Kêi, ngoài gia đình ra chỉ có một vài bạn thân được mời tới dự. Rồi hai vợ chồng về sống trong một căn nhà ở Long Bich. Kêi rất mau chóng trở nên thân thiết với bố mẹ chồng và những người xung quanh. Rồi đưa con đầu lòng của họ ra đời đúng ngày đúng tháng, thoả mãn sự mong muốn của bất kỳ một gia đình Italia nào. Và bây giờ, mới gần hai năm sau khi cưới, cô đã lại sắp sửa sinh đứa thứ hai.

Mỗi lần Maicon đi xa về, Kêi lại ra tận sân bay đón anh. Cô rất vui được gặp lại chồng. Và Maicon cũng vậy. Nhưng riêng lần này thì anh không thể nào vui nổi. Bởi vì chuyến đi kết thúc là mở đầu cho những hành động mà anh đã kỳ công kỹ lưỡng chuẩn bị ba năm ròng. Bố Già đang đợi anh. Các caporegimé cũng đang đợi

anh. Và anh, Maicon Côrleoone, sẽ phải chỉ huy, phải đưa ra những mệnh lệnh, những giải pháp quyết định toàn bộ vận mạng của anh và của cả gia đình.

Mỗi buổi sáng, dậy cho con ăn lần đầu, hôm nào Kêi Adamx Côrleoone cũng thấy bà mẹ chồng đi ra khỏi nhà, ngồi vào xe và được một tên tài xế kiêm vệ sĩ chở đi đâu đó một giờ sau mới về. Hỏi ra, cô mới biết là sáng nào bà cũng đến nhà thờ. Thỉnh thoảng đi lễ về, bà ghé vào nhà cô uống tách cà phê, chơi với đứa cháu nội. Một lần, gặp lúc thuận tiện, Kêi hỏi bà có phải nhà thờ công giáo bắt buộc tất cả các con chiên sáng nào cũng phải đi lễ không. Nghĩ rằng điều đó làm Kêi ngại không muốn cải đạo, bà Trùm đáp:

- Không. Để làm gì kia chứ? Có những người theo công giáo mà suốt năm chẳng lộ mặt đến nhà thờ ngoài hai buổi lễ Phục sinh và Giáng sinh.

Kêi mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế tại sao sáng nào mẹ cũng đi, không bỏ sót một ngày nào?

Bà mẹ chồng giải thích một cách vô cùng giản dị:

- Mẹ đi là vì bố, - bà chỉ tay xuống sàn nhà, - để cho ông ấy khỏi sa xuống địa ngục. Ngày nào mẹ cũng cầu nguyện để cứu rỗi linh hồn ông ấy, để ông ấy được lên thiên đường, - bà chỉ tay lên trần nhà. Bà vừa nói vừa mỉm một nụ cười tinh quái, dường như bằng cách đó bà có thể chống lại được ý chí của ông chồng vậy. Và hẳn không có ông ở đó thế nào bà cũng buông ra vài câu chế giễu ông.

- Thế bố nghĩ sao về việc ấy hở mẹ? - Kêi lễ phép hỏi.

- Từ ngày bị bắn đến nay ông ấy đổi khác nhiều rồi. Giao hết việc cho thằng Maicon để rảnh rang làm vườn, trồng mấy cây cà chua, ớt, tiêu. Cứ hết như một ông nông dân nguyên gốc vậy. Mà coi bộ đàn ông ai cũng như thế hết!

Muộn hơn một chút, Cônni dẫn hai đứa con nhỏ sang chơi. Kêi thích cô em chồng vì tính tình sôi nổi và Cônni tỏ ra rất quý

anh trai Maicon của mình. Hôm nay, theo thói quen, cô ta lại tìm cách hỏi dò Kêi về thái độ của Maicon đối với chồng mình là Carlô.

Đã từ lâu Kêi nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện nói về quan hệ của gia đình Còrleone đối với Carlô, là y như Cònni lại nôn nả mong được nghe những lời khen về chồng mình. Cô ta lo lắng, gần như là sợ hãi, tìm cách thăm dò xem Maicon có ưa Carlô không. Một tối, Kêi đem chuyện đó hỏi chồng, cô còn nói thêm là không hiểu tại sao mà không thấy ai nhắc đến, ít ra là trước mặt cô, về cái chết của Xònni. Maicon miễn cưỡng kể cho vợ nghe về chuyện xảy ra vào buổi tối Xònni bị bắn chết. Hôm đó Cònni bị chồng đánh đã gọi điện về cho bố mẹ, Xònni nghe điện đã nổi khùng lên phóng xe đi để bênh em gái và bị hạ sát. Vì vậy cho đến nay Carlô và Cònni thường xuyên lo sợ: không biết trong gia đình mọi người có coi họ là những kẻ đã gián tiếp gây nên cái chết của Xònni không. Nhưng sự thật không phải như vậy. Không ai buộc tội họ cả. Chứng cứ là hai vợ chồng Cònni đã được chuyển về đây ở cùng khu cư xá với ông Trùm, Carlô lại được giao một chức vụ quan trọng trong nghiệp đoàn. Gia đình Còrleone hài lòng với công việc và tư cách của hân trong hai năm gần đây. Không ai trách móc gì hân cả.

- Nếu đã thế thì tại sao anh không mời hai vợ chồng cô ấy qua đây chơi và nói rõ cho họ yên tâm? Thật tội nghiệp, cô ấy có vẻ lo lắng không biết anh nghĩ thế nào về Carlô, - Kêi nói với chồng, - Hay là anh muốn để em kể lại với Cònni những lời anh vừa nói?

Thật lạ lùng, một câu trả lời có vẻ hiển nhiên như vậy mà Maicon suy nghĩ lúc lâu. Cuối cùng anh nói:

- Theo anh, không cần. Vô ích thôi. Dù em có làm gì, có nói gì thì con bé vẫn cứ lo sợ.

Kêi ngạc nhiên quá. Cô nhận ra rằng Maicon luôn luôn lạnh nhạt với em gái mình hơn bất cứ ai khác, mặc dù Cònni đã hết sức lấy lòng.

- Nhưng anh thật không nghĩ cô ấy có lỗi trong cái chết của anh Xònni chứ?

Maicon thở dài:

- Tất nhiên là không. Nó là em gái út, anh rất thương nó. Và buồn cho nó nữa. Carlô, mặc dù gần đây có khá hơn, nhưng vẫn không phải là thằng chồng mà nó cần. Thôi, ta không nói về chuyện này nữa.

Tính Kêi không thích kèo nhèo - cô cho qua luôn. Vả lại cô biết Maicon không phải hạng người chịu để người ta co kéo, không chừng anh mà phật ý thì ớn lắm. Cô biết cô là người duy nhất trên đời buộc được anh phải chiều mình, nhưng cô cũng biết không nên lạm dụng để khỏi làm suy chuyển sức mạnh đó của mình. Qua hai năm chung sống với anh, cô lại càng yêu anh hơn, đâu dễ liều lĩnh thế được.

Cô yêu anh vì anh luôn luôn tốt với cô. Cái đó khỏi phải nói. Nhưng anh cũng luôn luôn tốt với những người khác, không bao giờ độc đoán với ai trong bất cứ chuyện gì dù nhỏ nhất. Cô để ý thấy dạo này anh có vẻ là một người rất quyền thế, ai cũng đều hỏi ý kiến hoặc nhờ vả, ai cũng kính nể. Nhưng có một việc làm cô sung sướng hơn hết.

Ngay từ dạo Maicon mới từ Xixilli về với bộ mặt vá vúi, cả nhà ai cũng xui anh đến bác sĩ làm lại mặt. Bà mẹ cứ bám theo anh chằng chằng. Trong một bữa tối chủ nhật lúc cả nhà xum họp đông đủ, bà mắng Maicon té tát:

- Mày cứ như thằng kẻ cướp trong phim chớp bóng ấy thôi, Maicon. Mày có mau mau đi nặn lại cái mặt cho vợ mày nó mừng không thì bảo. Với lại mũi dài suốt ngày lòng thòng như thằng Irland say rượu ấy, chướng lắm.

Ông Trùm ngồi đằng đầu bàn theo dõi mọi việc, lúc ấy mới hỏi Kêi:

- Thế con thấy có chướng không?

Kêi lắc đầu. Ông Trùm quay sang bảo bà vợ:

- Bà có còn cai quản nó đâu nào. Việc của nó bận gì đến bà?

Bà già lập tức làm lành. Chẳng phải bà sợ gì ông, chẳng qua cãi nhau với chồng trước mặt mọi người thì không hay ho gì thôi.

Nhưng Cônni lúc ấy đang nấu nướng dưới bếp, mặt mũi đỏ phừng phừng, chạy lên nói góp:

- Con nghĩ anh Maicon phải đi mà sửa cái mặt đi mới được. Trước kia anh ấy đẹp trai nhất nhà đấy. Maicon, anh hứa là anh sẽ đi sửa đi nào.

Cônni là con cưng của ông Trùm nên cô chẳng nể ai cả. Maicon lơ đãng nhìn em như thể không nghe thấy gì. Anh ngồi im, không đáp.

Cônni chạy lại bên bố, nhõng nhẽo:

- Bố bảo anh ấy làm đi, bố.

Cô quàng hai tay lên vai ông, cọ đầu vào cổ ông. Chỉ có cô mới dám làm nũng ông Trùm như thế thôi. Từ bé đến giờ cái gì ông Trùm cũng chiều con gái. Ông vỗ nhẹ vào tay cô, bảo:

- Cả nhà đói cả rồi, mày xuống đem spaghetti lên rồi hăng hót.

Cônni bèn quay sang nói với chồng:

- Carlô, anh bảo anh Maicon sửa lại cái mặt đi. Biết đâu anh ấy nghe anh đấy.

Nghe cô nói cứ tưởng Maicon với Carlô Ritdi thân nhau nhất trên đời không bằng.

Carlô, da dẻ rám nắng đẹp trai, tóc vàng cắt gọn chải chuốt, hớp một ngụm rượu nhà cất, rồi thông thả lên tiếng:

- Anh Maicon thì đồ ai ép anh ấy làm gì được.

Từ ngày về cư xá này, Carlô đã thành người khác hẳn. Hắn biết thân biết phận của mình lắm, đâu dám chơi trêu.

Có chuyện gì đó ở đây mà Kêi không hiểu nổi, một chuyện gì cô không sao thấy được. Là đàn bà, cô thấy Cônni cố ý lấy lòng ông già mặc dù cô ta làm việc đó rất khéo và thậm chí rất thành thật.

Tuy vậy không phải là không có thâm ý. Câu trả lời của Carlô nghe có vẻ vừa âm ức, vừa cam chịu. Maicon bỏ ngoài tai hết.

Kêi không ngại chồng mình xấu xí, nhưng chỉ lo cho xoang mũi của anh bị ảnh hưởng thôi. Giải phẫu chỉnh hình chỗ mặt bị vỡ có thể chữa luôn được khoản này. Chính vì thế mà cô muốn Maicon vào viện để chữa bệnh cho hẳn hoi. Tuy vậy, cô biết chồng cô lại khoái để cái mặt như vậy - dở hơi thật. Cô tin là ông Trùm cũng hiểu điều đó.

Nhưng sau khi Kêi sinh đứa con đầu lòng, cô rất ngạc nhiên khi một hôm Maicon hỏi cô:

- Em có muốn anh làm lại mặt không?

Kêi gật.

- Anh biết đấy, con nó mà trông thấy mặt anh thế này, lúc lớn lên một tí để hiểu rằng như vậy là không bình thường thì nó sợ đấy. Em không muốn con nó trông thấy, chứ em thì thế nào cũng được, anh yêu ạ.

- Tốt, - anh mỉm cười - Anh sẽ đi sửa.

Anh chờ cô sinh nở xong rồi mới sửa soạn vào viện. Ca mổ đã thành công. Chỗ gò trên má anh đã không còn nữa.

Cả nhà ai cũng mừng, nhưng Cônni mừng nhất. Hôm nào cô cũng ra nhà thương thăm anh Maicon, lôi cả Carlô đi theo nữa. Lúc Maicon về, cô ôm anh thật chặt, hôn thật kêu, rồi nhìn anh trầm trồ:

- Ông anh em lại đẹp trai như xưa rồi.

Chỉ duy có ông Trùm không lộ vẻ gì. Ông nhún vai, buông một câu:

- Có khác gì đâu?

Nhưng Kêi thì mát ruột lắm. Cô biết rằng Maicon tuy rất không thích, nhưng vẫn làm thế để chiều ý cô. Cô biết rằng cô là người duy nhất trên đời có thể buộc anh làm trái ý mình.

Vào ngày Maicon từ Las Vegas trở về, Rocco Lampone đánh xe đến công cư xá để đưa Kêi ra sân bay đón chồng. Mỗi lần anh đi xa về, cô đều ra đón, chủ yếu là vì sống trong pháo đài Long Bich cô thấy lẻ loi mỗi khi vắng anh.

Cô nhìn thấy anh từ trên máy bay bước xuống cùng với Tôm Haghen và gã vệ sĩ mới Anbert Nêri. Kêi không ưa con người này vì ở gã có một cái gì đó nhắc cô nhớ lại Luca Bardi. Gã trông thấy Kêi trước nhất và chạm khẽ vào vai Maicon, chỉ cho anh thấy phải nhìn đi đâu.

Kêi chạy đến bên chồng, ôm choàng lấy anh. Maicon hôn nhanh vợ rồi đẩy ra ngay. Cùng với Tôm Haghen, hai người ngồi vào xe. Kêi không nhận thấy Nêri đã chui vào chiếc xe đi sau, trong đó có hai gã vệ sĩ khác ngồi chờ sẵn, và chạy bám sát xe của Maicon cho đến công cư xá ở Long Bich.

Không bao giờ Kêi hỏi chồng là chuyến đi của anh có thành công không. Họ ngầm thoả thuận với nhau rằng cái câu hỏi sáo rỗng đó cũng không đúng chỗ như một vi phạm vào vùng cấm kị, như một việc nhắc lại những chuyện họ không được biết trong cuộc sống chung với nhau. Mặc dù nếu như Kêi có hỏi, thì cô cũng sẽ nhận ngay một câu trả lời lịch sự nhưng cũng sáo rỗng. Kêi không còn để tâm đến điều đó nữa, cô đã quen rồi. Nhưng khi Maicon nói rằng tối nay anh phải đến gặp bố để báo cáo về kết quả chuyến đi, Kêi bắt giấc cau mặt lại.

- Em đừng buồn, - anh nói thêm, - Để đến mai chúng mình sẽ đi chơi, lên New York, vào nhà, đến tiệm ăn. Anh xoa nhẹ tay lên bụng Kêi, - cô có thai tháng thứ bảy - không thì em sinh rồi lại bận bịu việc nhà. Không ngờ em sản xuất mẩn đến thế. Đúng là dân Italia dứt đuôi rồi, sồn sồn năm một thế mà cũng gọi là Yanki!

Kêi châm chọc cự lại:

- Còn anh đúng là một ông chồng mỹ đặc. Chưa kịp về đến nhà đã chúi đầu vào công việc. Thế mà cũng gọi là dân Italia - cô nhìn anh, cười, - Nhưng anh không về quá muộn chứ?

- Trước mười hai giờ. Em đừng đợi anh, nếu buồn ngủ, cứ ngủ trước đi.

- Em sẽ đợi anh, - Kêi đáp.

Cuộc họp tối hôm đó diễn ra trong văn phòng của don Còrleone ở đầu nhà, những người tham dự gồm có: ông Trùm, Maicơn, Tôm Haghen, Carlô Ritdi và hai lão caporegimes Clemenxa và Texio. Không khí lần này không có vẻ nhất trí thanh thản kiểu gia đình như thời Bố Già còn cầm cương. Kể từ ngày ông Trùm tuyên bố nghỉ hưu, chuyển giao công việc lại cho Maicơn, người ta cảm thấy một sự căng thẳng kéo dài. Trên nguyên tắc, chức vụ ông Trùm không phải cha truyền con nối. Ở các gia đình khác, một caporegime cỡ như Clemenxa hoặc Texio đều có thể trở thành người kế vị ông Trùm. Hoặc ít ra là họ cũng có quyền tách ra để thành lập một cách riêng.

Thêm vào đó còn một thay đổi nữa cũng ảnh hưởng đến tình hình chung: kể từ ngày ký hiệp ước hoà bình với Ngũ Đại Gia theo đề nghị của Bố Già, thế lực cánh Còrleone đã giảm sút trông thấy. Hùng mạnh nhất hiện nay trong giới giang hồ New York rõ ràng là gia đình Bardini: liên minh của họ với cánh Tataglia hiện đang giữ cái địa vị giống như địa vị trước đây của gia đình Còrleone. Hơn thế nữa, họ tiếp tục ngấm ngầm phá hoại lực lượng của cánh Còrleone, từng bước từng bước lấn đất của Bố Già: lúc đầu cho một tay chân đến thử mở rộng sòng bạc làm ăn trên lãnh thổ của ông, và khi thấy không gặp phản ứng gì đặc biệt, liền phái thêm quân mới tới.

Việc don Còrleone nghỉ hưu đối với Bardini và Tataglia là một ngày hội lớn. Maicơn sẽ còn phải chứng minh mình có thể làm được gì, nhưng dù sao thì trong vòng năm mười năm tới vẫn chưa thể so sánh được với ông bố về tầm nhìn xa mưu lược và phạm vi ảnh hưởng thần thế. Gia đình Còrleone đang gặp vận suy, điều đó đã rõ như ban ngày.

Mà quả thật cánh Còrleone đã phải chịu những thất bại nghiêm trọng. Qua thử thách, rốt cuộc mới vỡ lẽ ra là Phrêđô khá lắm cũng chỉ làm được một chân quản lý khách sạn. Cái chết của

Xônni là thảm họa thật sự đối với cả gia đình. Xônni là một sức mạnh đáng sợ buộc kẻ đối địch phải tính đến, phải gồm nể. Tuy nhiên hắn đã phạm một sai lầm khi phái thằng em Maicon đi khử Sôlôdô và viên đại úy cảnh sát Mac Clôxki. Mặc dù về mặt chiến thuật, việc đó là cần thiết, nhưng xét về chiến lược lâu dài thì đây là một sai lầm nghiêm trọng. Kết quả là Bố Già đang nằm trên giường bệnh phải gượng dậy điều hành công việc, còn Maicon thì phải trốn đi biệt xứ hai năm không được ông Trùm rèn cặp bảo ban. Cả việc ông Trùm lấy một gã người Irlend giữ chức consiglieri cũng là một sai lầm không thể chấp nhận.

Một thằng Irlend làm sao có thể ranh ma tinh khôn bằng dân gốc Xixili được?... Các phe nhóm khác đại khái nghĩ như vậy và do đó họ coi trọng, đánh giá liên minh Bardini - Tataglia cao hơn gia đình Côrleone. Về Maicon thì tất cả mọi người đều thống nhất nhận định rằng nói chung ảnh hưởng không thể bằng Xônni được, mặc dù Maicon có thể thông minh hơn các anh trai của mình, nhưng vẫn còn kém xa ông bố. Tóm lại, Maicon chỉ là một thủ lĩnh trung bình, không có gì đáng để phải gồm.

Thêm vào đó, mặc dù tất cả mọi người đều khâm phục cái tài ngoại giao mà Bố Già đã thực hiện để đạt được một thoả thuận hoà bình, nhưng việc ông không trả thù cho Xônni bị giết chết đã khiến uy tín của ông bị giảm sút. Theo ý kiến chung, trong trường hợp này chẳng qua vì yếu thế mà Bố Già buộc phải dùng đến thủ thuật ngoại giao mà thôi.

Tất cả những người có mặt trong văn phòng của don Côrleone tối nay đều biết các dư luận kể trên, thậm chí có người còn đồng tình với những quan điểm đó. Carlô thực lòng quý mến Maicon, nhưng không phục, run rẩy trước mặt anh như trước mặt Xônni trước đây. Và cả Clememxa tuy đánh giá cao Maicon qua vụ hạ tên Thổ và gã đại úy cảnh sát, nhưng trong thâm tâm vẫn cho rằng anh chưa đủ sức đảm nhận chức trách ông Trùm. Clememxa hy vọng được phép tách ra khỏi gia đình Côrleone để thành lập một vương quốc riêng của mình, nhưng Bố Già đã tỏ ý cho lão biết đừng hy vọng hão, và Clemenxa, vì lòng kính trọng đối với don

Côrleone, đã ngoan ngoãn tuân theo. Nhưng cũng chỉ đến một thời điểm nào đó mà thôi. Tạm thời vậy.

Người đánh giá Maicon cao hơn cả là Texxio. Dường như lão đã đánh hơi thấy ở chàng thanh niên trẻ tuổi này cái gì đó khác thường - một sức mạnh thật sự được khéo léo giấu kín, một nghệ thuật không để lộ cho người ngoài biết những gì mình có. Anh theo đúng được điều Bố Già vẫn dạy: "Tốt nhất là làm sao cho bạn bè không đánh giá hết chỗ mạnh của ta, còn kẻ thù lại phóng đại những điểm yếu của ta".

Còn bản thân ông Trùm và Tôm Haghen thì dĩ nhiên họ phải biết đích thực giá trị của Maicon. Nếu không tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của Maicon sẽ đưa gia đình Côrleone trở lại địa vị và vinh quang cũ, thì Bố Già đã chẳng bao giờ trao trách nhiệm của mình cho anh. Còn Haghen, sau hai năm làm người hướng dẫn cho Maicon, thật sự kinh ngạc trước khả năng dễ dàng nắm bắt mọi bí mật của nghề nghiệp gia đình của anh, thì tin tưởng và thán phục Maicon hết lòng. Đúng là con nhà tông, có nòi!

Hai lão caporegimes Clemenxa và Texio không bằng lòng với việc Maicon giảm bớt số người trong các regimes của họ, và giải tán regime của Xônni trước đây. Cả một lực lượng hùng hậu của gia đình Côrleone ngày trước giờ chỉ còn lại hai regimes chiến đấu, mà quân số cũng đã bị bớt đi. Hai lão caporegimes cho rằng chủ trương đó chẳng khác gì tự sát, đặc biệt là khi liên minh Bardini - Tataglia đang lăm le tranh cướp lãnh thổ làm ăn của họ. Clemenxa và Texio hy vọng rằng ông Trùm triệu tập cuộc họp này chính là để sửa chữa những sai lầm đó.

Maicon bắt đầu cuộc họp bằng thông cáo về chuyến đi đến Las Vegas và về sự từ chối quyết liệt của Mau Grin không chịu bán cổ phần của mình ở khách sạn và sòng bạc.

- Nhưng chúng ta sẽ đưa ra cho hần một đề nghị mà hần sẽ không thể từ chối được, - Maicon nói tiếp, - Như chúng ta cũng đã biết, gia đình Côrleone dự định sẽ chuyển việc làm ăn sang miền Tây. Cơ sở kinh doanh chính sẽ là bốn khách sạn kiêm sòng bạc. Nhưng những cái đó không thể có ngay bây giờ, phải có thời gian.

Anh ngừng lời, nhìn thẳng vào mặt lão caporegime Clemenxa, rồi tiếp: Chú và chú Texio nữa, tôi chỉ xin một điều: trong vòng cả năm tới, xin hai chú tận tình, sát cánh cùng tôi, không thối mác, hời hợt gì hết. Sau một năm, hai chú có thể tách ra thành lập cánh riêng của mình. Tất nhiên chúng ta vẫn sẽ là bạn bè của nhau. Hai chú đừng ngại điều gì hết. Những vấn đề mà các chú cho là không thể giải quyết được, sẽ được giải quyết - để nhằm mục đích đó hiện nay đã tiến hành một số cuộc thương thuyết cần thiết. Hiện thời xin các chú chịu khó kiên nhẫn.

Texxio lên tiếng trước:

- Nếu Mau muốn nói chuyện với ông Trùm, sao anh không để cho lão gặp thử? Don Còrleone đủ sức thuyết phạt bắt hẩn kia mà?

Maicơ chưa kịp đáp thì Bố Già đã lên tiếng giải thích.

- Hiện nay tôi không còn giải quyết những vấn đề như vậy nữa. Nếu tôi can thiệp vào, thì tôi sẽ làm giảm sự tin của Maicơ trong con mắt mọi người. Vả lại, hẩn không phải là người tôi muốn nói chuyện.

Texxio thâm liên hệ câu nói của Bố Già vừa buông ra với tin đồn rằng có lần vào một buổi tối nào đó Mau Grin đã tát Phrêdô trước mặt tất cả mọi người. Thế là rõ rồi. Có thể coi Mau Grin giờ đã là một xác chết. Gia đình Còrleone không muốn thuyết phục hẩn ta nữa. Tốt hơn là ngồi im mà nghe.

Bây giờ đến lượt Carlô Ritdi lên tiếng:

- Như vậy có nghĩa là gia đình Còrleone sẽ ngừng mọi hoạt động làm ăn ở New York?

Maicơ gạt đầu:

- Đúng thế. Sẽ bán cơ sở nhập cảng dầu Oliu. Tất cả những gì còn lại nếu có thể được sẽ chuyển hết cho Texxio và Clemenxa. Nhưng Carlô, chú đừng lo, chú sẽ không thất nghiệp đâu. Chú lớn lên ở Nevada, biết rõ tình hình địa phương xứ đó. Tôi hy vọng rằng khi xuống Las Vegas, chú sẽ trở thành cánh tay đắc lực của tôi.

Carlô đỏ mặt sung sướng. Như vậy là đã đến thời vận may của hắn, hắn cũng sẽ được nhập vào tầng lớp những người có quyền hành thật sự. Maicon nói tiếp:

- Còn một vấn đề cuối cùng. Tôm Haghen không giữ chức consiglieri của gia đình nữa. Tôm sẽ là cố vấn pháp lý của chúng ta ở Las Vegas. Sau hai tháng nữa, Tôm sẽ cùng vợ con xuống ở hắn dưới đó và chỉ làm công việc của một luật sư thuần tuý. Kể từ giờ phút này trở đi sẽ không một ai trao đổi bàn bạc với Tôm về một vấn đề gì khác. Xin mọi người đừng dị nghị gì về chuyện này, đơn giản là tôi muốn vậy mà thôi. Còn nếu như tôi cần một ý kiến giúp đỡ nào đó, thì thử hỏi có consiglieri nào tốt hơn là ông già của tôi?

Mọi người đều cười vui vẻ. Nhưng câu nói đùa đó vẫn không làm thay đổi được thực chất của sự việc. Tôm Haghen đã bị gạt ra khỏi trò chơi, từ nay không còn quyền hành gì nữa. Không ai bảo ai, tất cả cùng đưa mắt nhìn Haghen, xem phản ứng của y ra sao. Haghen vẫn thản nhiên như không.

Clemenxa lại lên tiếng:

- Anh nói là sau một năm các caporegime được tự do hành động?

- Vâng, đúng vậy. Mà cũng có thể không cần tới một năm. Tất nhiên nếu muốn thì các chú vẫn có quyền ở lại cùng gia đình Còrleone. Chỉ có điều lúc đó chúng tôi chuyển hết xuống Las Vegas, vì vậy tốt nhất là hai chú nên có sẵn lực lượng để tổ chức riêng.

Texxio bình tĩnh tiếp:

- Như vậy thì phải cho chúng tôi kiếm thêm người vào regime chứ? Cái lũ súc sinh Bardini hồi này liên tục lấn đất. Theo tôi, cần phải cho chúng một bài học ra trò.

Maicon lắc đầu:

- Không, không được. Các chú cứ neo kín tại chỗ. Tôi sẽ thu xếp mọi chuyện ổn thoả trước khi chuyển xuống Nevada.

Câu trả lời của Maicon có lẽ chưa thuyết phục nổi Texio. Đành liều mất lòng ông Trùm mới, lão nói thẳng với Bố Già:

- Tôi nói điều này, xin Bố Già thứ lỗi, nhân danh tình bạn mấy chục năm qua. Nhưng tôi nghĩ rằng ông với Maicon đã tính sai nghiêm trọng. Làm sao có thể làm ăn lớn ở Nevada trong khi không có lực lượng hậu thuẫn sau lưng, tức là ở đây? Phải trấn cả hai nơi, làm thành thế y gốc chứ. Và nữa. Nếu các ông bỏ New York thì tôi với Clemenxa không đương nổi Bardini và Tataglia đâu - bọn chúng quá mạnh. Sớm muộn, chúng tôi sẽ bị nuốt sống. Mà tôi thì không ưa thằng Bardini chút nào. Theo tôi, gia đình Còrleone phải hành động trên thế mạnh, chứ không thể ở thế yếu được. Trước hết, cần phải củng cố các băng chiến đấu của chúng ta, chiếm lại những khu vực đã bị tranh mất ở Staten Ailend...

Don Còrleone lắc đầu:

- Anh quên là tôi đã ký hoà ước với họ rồi sao? Tôi không thể vi phạm lời hứa.

Texxio vẫn chưa chịu thôi.

- Nhưng mấy lâu nay bọn Bardini có chịu hoà đâu? Ai chẳng thấy chúng cứ khiêu khích hoài? Vả lại, hiện nay người điều hành trong gia đình là Maicon. Mà Maicon có cam kết gì đâu, chẳng có gì trói buộc cả.

Maicon lập tức đáp lại bằng một giọng không cho phép phản đối:

- Những lo lắng của chú rồi sẽ được giải quyết ổn thoả. Hiện đang có những cuộc thương lượng. Đúng vậy, nếu chú chưa tin, cứ hỏi thẳng bố tôi.

Là người khôn ngoan, đời nào Texxio lại đi hỏi như vậy. Để khỏi mất lòng Maicon thêm, lão nhún vai:

- Thì tôi nói vậy là vì quyền lợi chung của cả gia đình thôi mà.

Maicon cười:

- Chú Texxio ạ, tôi luôn luôn tin tưởng nơi chú. Vậy giờ đây xin chú cũng hãy tin tôi. Tôi tự biết trong việc làm ăn tôi chưa thể tính toán bằng hai chú, nhưng còn bớt tôi đây kia mà. Tôi tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả.

Buổi họp chấm dứt. Điều mới mẻ quan trọng nhất là Clemenxa và Texxio được phép tách ra và trên cơ sở các regimes của mình thành lập cánh làm ăn riêng. Texxio sẽ được quyền nắm trọn các sông bạc và khu bến tàu ở Bruelin, còn phần Clemenxa là các sông bạc khu Manhattan và cơ sở của gia đình Côrleone tại các trường đua ở Long Ailend.

Thế nhưng hai lão caporegime ra về chưa thật yên lòng, trong thâm tâm vẫn còn nghi ngại. Carlô Ritdi cố ý nún lại với hy vọng là cuối cùng rồi gia đình bên vợ cũng chấp nhận hắn là người "trong nhà", nhưng chỉ một lát sau hắn đã nhanh chóng hiểu ra rằng Maicon không có ý định làm điều đó. Anbert Nêri đưa hắn ra đến cửa ngoài; và khi đi ngang qua quăng sân sáng rực đèn pha của khu cư xá, Carlô nhận thấy gã vệ sĩ vẫn còn đứng ở bậc thềm nhìn theo hắn rất lâu.

Cuối cùng, trong căn phòng chỉ còn lại Bố Già, Tôm Haghen và Maicon. Bầu không khí căng thẳng lập tức biến mất - cả bộ ba này đã sống với nhau quá lâu dưới cùng một mái nhà, gắn bó thân thiết với nhau. Maicon tự tay rót một ly rượu mời Don Côrleone và một ly khác cho Haghen. Uống xong, Haghen hỏi:

- Maicon, tại sao anh gạt tôi ra như vậy?

Maicon làm bộ ngạc nhiên:

- Ô, anh là nhân vật số một của tôi ở Las Vegas kia mà? Chúng ta sẽ chuyển sang làm ăn hợp pháp, và anh là người nắm pháp luật của chúng ta. Thử hỏi còn chức vụ nào cao hơn nữa kia chứ?

Haghen mỉm cười với vẻ buồn buồn:

- Nhưng tôi không nói về chuyện đó. Tôi nói về việc Roccô Lampône được giao lập một băng bí mật mà không cho tôi biết, về

việc anh điều khiển trực tiếp Nêri mà không thông qua tôi cũng như không thông qua một cãporegime nào.

- Làm sao anh biết Lampone lập băng?

Haghen nhún vai:

- Yên tâm. Ngoài tôi ra không ai biết nữa đâu. Vì còn giữ chức consiglieri thì tôi còn phải biết chứ. Muốn có hồ sơ thằng nào mà chẳng phải qua tay tôi? Nhưng anh chọn Lampone là không nhầm. Hắn ta làm ăn đúng là lý tưởng đấy.

Maicon nhăn mặt:

- Nếu đã để anh biết hết thì nghĩa là không lý tưởng lắm đâu. Nhưng không phải là tôi, mà ông già chọn đó.

- Cái ấy không quan trọng, - Tom Haghen nói, - Nhưng tại sao anh lại cho tôi ra rìa?

Maicon nhìn thẳng vào mắt Haghen, đáp:

- Tôm ạ, anh không phải là consiglieri thời chiến. Mà không loại trừ khả năng tình hình sẽ trở nên căng thẳng, chúng ta sẽ buộc phải choảng nhau. Cho nên ngoài những lý do khác, tôi muốn đưa anh ra khỏi chỗ súng đạn nguy hiểm.

Haghen đỏ bừng mặt. Giá như ông già nói câu ấy thì đã đi một nhẽ. Đằng này Maicon mà cũng độc ác thật.

- Thôi được, cứ cho là như vậy. Ta nói sang chuyện khác. Tôi đồng ý với nhận định của Texxio. Anh đang hành động ở thế yếu chứ không phải thế mạnh. Mà như vậy bao giờ cũng nguy hiểm. Bardini là một con sói, và khi hắn bắt đầu thít chúng ta thì sẽ không có ai trong số các gia đình khác đến cứu giúp đâu.

Đến giờ ông Trùm mới lên tiếng:

- Tôm, chuyện này đâu phải chỉ do mình Maicon quyết định. Đó cũng là ý của bác nữa. Rất có thể rồi đây chúng ta sẽ phải áp dụng những biện pháp mà trong bất kỳ trường hợp nào bác cũng không đứng ra chịu trách nhiệm được. Bác chưa bao giờ coi cháu là một consiglieri tồi, cho nên cháu đừng có mặc cảm. Bác tin thằng Maicon cả trăm phần trăm, và bác tin cháu cũng như thế. Nhưng

có những lý do bác không thể nói ra không cho phép cháu tham gia vào những việc có thể sẽ diễn ra ở đây. Mà cháu biết không, chính bác đã nói với Maicon rằng việc Lampône lập băng bí mật sẽ không lọt qua nổi mắt cháu đâu. Đó là một bằng chứng bác rất tin cháu.

Haghen hiểu rằng người ta đang cố tìm cách vỗ về an ủi y.

- Mà biết đâu cháu vẫn có thể giúp được... - Y nói.

Maicon quả quyết lắc đầu:

- Không. Anh phải thôi, Tôm ạ.

Tôm Haghen uống nốt ly rượu. Trước khi về, y còn cố móc Maicon một câu:

- Tôi nói điều này không phải để trách anh, Maicon. Anh gần như chẳng kém bố chút nào trong mọi chuyện. Chỉ có một điều anh còn cần phải học thêm.

- Điều gì, anh nói nghe, - Maicon nhã nhặn hỏi.

- Cách nói "không" với người khác.

Maicon nghiêm trang gật đầu.

- Anh nói đúng. Tôi sẽ lưu ý đến điều đó.

Khi Haghen đi khỏi, Maicon nửa đùa nửa thật nói với bố.

- Vậy là bố đã dạy con đủ mọi chuyện. Bây giờ chỉ còn học cách nói "không" sao cho người khác khỏi mất lòng nữa thôi.

Don Côrleone đứng dậy, bước đến ngồi vào sau chiếc bàn viết đồ sộ:

- Với những người ta yêu thương thì không thể nói "không" được, ít ra là không thể nói thường xuyên. Đó là toàn bộ bí quyết. Còn khi buộc phải nói, thì cần nói sao cho cái từ "không" của ta nghe như "có". Hoặc làm sao để chính người khác phải nói với ta cái từ "không" đó. Nhưng con nghe bố làm gì - con là người hiện đại, mà bố thì suy nghĩ theo lối cổ.

Maicon cười:

- Nhưng bố đồng ý là Tôm phải đứng ngoài cuộc chứ?

Bố Già gật đầu:

- Tất nhiên. Nó không nên dính vào.

Maicon hạ thấp giọng nói:

- Có lẽ đã đến lúc con phải nói với bố rằng con quyết định làm việc này không phải chỉ để báo thù cho Apôlônia và Xônni. Đây là một biện pháp cần thiết và cấp bách. Về lão Bardini, Texxio và Tôm đã nói đúng.

Don Côrleone lại trầm ngâm gật đầu:

- Sự trả thù là một món ăn càng để nguội lại càng ngon, ông nói - Bố chắc chắn là đã không hoà hoãn với bọn kia như không biết rằng làm khác đi là con chẳng thể về đây. Nhưng bố không hiểu tại sao đã như vậy Bardini vẫn tìm cách hạ con vào giờ chót? Do lệnh đã ban ra từ trước, rút lại không kịp chăng? Nhưng con chắc là chúng không nhằm Tôm đấy chứ?

- Chắc, chúng làm hết như mưu hại Tômmadinô thật, có đến bố ở đây cũng lắm. Tất cả đều diễn ra như chúng dự tính, chỉ có một điều chúng không gặp may - cuối cùng con vẫn còn sống. Chính mắt con đã trông thấy thằng Phabiridio vội vã chạy ra khỏi cổng. Thêm vào đó, con đã cho điều tra kỹ rồi.

- Có tìm ra hần không? - Ông Trùm hỏi.

- Con đã tìm ra, - Maicon đáp, - một năm trước đây. Bây giờ hần là chủ một tiệm cà phê ở Baphalâu. Đổi tên họ, mang giấy tờ giả mạo. Cái thằng chần cừ Phabirdio ấy sống đàng hoàng lắm.

Don Côrleone cúi thấp đầu xuống:

- Có nghĩa là không còn lý do gì phải đợi nữa. Bao giờ con định bắt đầu?

- Con muốn cho Kêi sinh xong đã. Để đề phòng lỡ có chuyện gì. Và đợi cho Tôm Haghen bám hần ở Las Vegas, không còn dính dáng gì tới vụ này. Nghĩa là chừng một năm nữa.

- Con đã tính kỹ mọi chuyện rồi chứ? - Ông Trùm hỏi, mắt vẫn không nhìn lên.

Giọng Maicon trở nên dịu dàng, ấm áp hơn:

- Con đã tính kỹ. Bố không can dự gì vào đây hết. Con chịu toàn bộ trách nhiệm mà. Thậm chí con có thể không cho bố quyền phủ quyết nữa kia. Nếu bố không chịu, con sẽ phui tay bỏ đi ngay.

Don Còrleone im lặng một hồi lâu, rồi thở dài, nói:

- Thôi được, đành vậy. Có lẽ cũng chính vì thế mà bố thôi công việc, giao toàn quyền lại cho con. Trách nhiệm của đời bố, bố đã làm xong, tâm sức của bố không thể căng đáng gì thêm được nữa. Có những trách nhiệm mà đến người xuất chúng nhất cũng không gánh vác nổi. Con cứ thế mà làm.

Ít lâu sau, đủ chín tháng mười ngày, Kêi Adamx sinh con trai thứ hai. Cả gia tộc nhà chồng đón cô từ bệnh viện về như đón một bà hoàng. Cônni mừng cháu tám nệm lớn bằng lụa dệt nhập từ Italia qua. Cô ta khoe âm ỉ lên rằng đó là vật vả lắm Carlô mới tìm mua được, cố ý làm cho Maicon phải để ý đến "thành tích" của chồng mình.

Rồi tiếp đó, Ninô Valenti chết vì chứng xuất huyết não. Mấy tờ báo New York đưa tin này lên trang nhất vì chỉ mới mấy tuần trước đó Giônni Phôn-têin đã cho phát hành bộ phim Ninô đóng vai chính, và sự thành công của bộ phim đã tức khắc đưa Ninô lên hàng những đại minh tinh màn bạc. Trong một bài trả lời phỏng vấn, Giônni Phôn-têin cay đắng tự nguyện rửa mình có lỗi trong cái chết của bạn, nói rằng đáng ra hẳn phải buộc Ninô vào bệnh viện chữa chạy. Không ai để ý một cách nghiêm túc đến những lời đó. Bởi vì ai chẳng biết chính Giônni đã giúp Ninô Valenti thành một ngôi sao điện ảnh? Còn có bằng chứng nào nói lên tình bạn thân thiết giữa hai người một cách hùng hồn hơn?

Đám tang của Ninô được cử hành ở California nên gia đình Còrleone không ai đến được, trừ Phrêdô. Ông Trùm đã định đi, nhưng bị một cơn đau tim phải nằm liệt giường mất vài tháng.

Anbert Neri được cử mang một vòng hoa khổng lồ tới viếng với tư cách là đại diện chính thức của gia đình Côrleone.

Hai ngày sau đám tang, Mau Grin bị bắn chết trong nhà người tình là một nữ diễn viên Hôliút nổi tiếng. Anbert Neri từ Hôliút bay sang biển Caribê nghỉ mát.

Sau ba tuần phơi nắng gió đến đen bóng, gã mới quay trở lại New York. Maicon Côrleone đón gã bằng một nụ cười và vài câu khen ngợi ngắn gọn, trong đó thông báo rằng từ nay Anbert Neri ngoài số lương ra, còn được hưởng phần trăm của một "điểm" bao xổ số rất lời lãi ở Ixt Xaidơ. Chào cậu chủ ra về, Neri rất hài lòng rằng gã được sống trong một thế giới công bằng, người nào làm việc tốt đều được thưởng xứng đáng với công lao của mình.

CHƯƠNG 29

Maicon Côrleone tiến hành việc chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng, tất cả đã được tính toán đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất, mọi biện pháp phòng bị đã được trù liệu. Anh dự định sẽ bắt đầu hành động sau một năm nữa, hy vọng thời gian đó đủ để hoàn tất toàn bộ công việc chuẩn bị. Nhưng thực tế anh đã không được sử dụng cả một năm dự tính đó. Số phận chơi anh một vô bất ngờ: không phải ai khác, mà chính Bố Già, chính ông Trùm hùng mạnh, đã phá vỡ kế hoạch của Maicon.

Vào một buổi sáng chủ nhật trời nắng đẹp, khi đám đàn bà trong gia đình đã đến nhà thờ xem lễ, don Vitô Côrleone khoác vội lên người bộ quần áo làm vườn thường ngày - Chiếc quần dài xám đã sờn gối, áo sơ mi xanh bạc phéch, chiếc mũ nỉ cũ nhàu với một dải băng lụa cáu bẩn. Mấy năm gần đây ông béo mập ra, tăng cân nhiều. Ông bảo với mọi người rằng phải tích cực làm vườn, trồng cà chua để giữ gìn sức khỏe. Nhưng ai cũng đều biết rằng không phải như vậy.

Sự thật là ông rất thích làm vườn, vui sướng mỗi buổi sáng sớm được ngắm những luống cà chua, rau quả tự tay mình trồng. Chúng nhắc ông nhớ lại quê hương Xixili, nhớ lại tuổi thơ chưa bị những nỗi kinh hoàng, đau khổ và cái chết của người cha làm cho vẫn đục nặng nề. Giờ đây những luống đậu đã trở hoa trắng ngọn, những luống hành đã mọc lá xanh rờn. Cuối vườn, sừng sững một thùng phân chuồng lớn đã ủ thật ải - thứ phân bón tốt nhất cho các loại rau cỏ. Cũng ở phía đó còn có các giàn gỗ do tự tay ông Trùm làm, những ngọn cà chua mơn mớn bám vào giàn leo dần lên cao được buộc chắc chắn bằng những nút dây dày.

Ông Trùm đang vội. Cần phải tưới xong vườn trước khi mặt trời lên cao - lúc đó mỗi một giọt nước sẽ biến thành một chiếc kính hội tụ ánh nắng đốt thủng lá non như một tờ giấy mỏng. Nước và

năng đều cần, tuy vậy hai thứ ấy mà kết hợp với nhau một cách khinh suất thì tai hại không biết đâu mà lường.

Cũng may là vừa kịp. Khi ông tưới xong thì nắng sớm đã bắt đầu chói chang. Ông Trùm thầm nhắc mình: “Thôi, đủ rồi, hôm nay thế là đủ rồi “. Chỉ còn phải cắm vài cây cọc đỡ cho mấy mầm cà chua non. Ông lại cúi xuống luống rau. Đi hết hàng này nữa là vào nhà.

Mặt trời bỗng đột ngột hạ xuống thấp, treo ngay sát mặt ông. Hàng ngàn đom đóm lửa bay tán loạn trước mặt. Thằng cháu nội, đứa con đầu của Maicon, từ đâu hiện ra, chạy dọc luống rau đến nơi ông Trùm đang quỳ trên mặt đất.- và đột nhiên đứa bé bị che khuất trong một ngọn lửa vàng chói mắt. Thế này là không ổn rồi, ông Trùm biết ngay là trái tim lại trở chứng. Phía sau ngọn lửa vàng kia là thần chết đang rình sẵn sàng nhảy ra vồ bắt ông đi. Bố Già xua tay đuổi đứa cháu đi chỗ khác, chỉ một giây nữa là chậm mất, không nên để thằng bé nhìn thấy cảnh này. Liền đó, ông nghe như bị một cú búa tạ nện vào ngực, hòng tắc lại, nghẹt thở, don Côrlêone đổ chúi người xuống phía trước.

Khi Maicon cùng mấy gã vệ sĩ chạy tới, ông Trùm nằm úp mặt lên luống rau, hai tai duỗi ra bám chặt xuống đất. Họ đỡ ông dậy, khiêng vào chỗ râm sát tường nhà. Maicon quỳ xuống cạnh bố, nắm chặt lấy tay ông, mấy người khác chạy bỏ đi gọi bác sĩ và xe cấp cứu.

Ông Trùm gắng hết sức mở mắt ra nhìn đứa con trai lần cuối. Cơn nhồi máu cơ tim nặng đã làm cho khuôn mặt hồng hào rám nắng của ông tím tái. Bắt đầu những phút tuyệt vọng cuối cùng. Ông cố hít sâu vào ngực mùi hương mát của các luống rau. Ngọn lửa vàng lại bùng lên trong mắt ông. Bố Già thì thào: “ Ôi, cuộc đời đẹp quá !”

Số phận đã giúp ông Trùm ra đi khỏi phải chứng kiến những giọt nước mắt đàn bà – ông chết trước khi vợ và các con dâu, con gái của ông từ nhà thờ trở về, trước khi bác sĩ và xe cấp cứu kịp đến. Ông qua đời giữa những người đàn ông đứng xung quanh, tay vẫn nắm chặt tay đứa con út ông yêu nhất nhà.

Đám tang của Bố Già được tổ chức thật trọng thể. Tất cả các ông trùm và các 'lãnh tụ' (caporegime) của Ngũ Đại Gia đều có mặt. Gia đình Texxiô và Clemenxa dĩ nhiên là đông đủ. Bất chấp lời khuyên ngăn của Maicơn, đại tài tử điện ảnh Giônni Phôn-têin cũng về dự tang Bố Già, và tin này đã được các tờ báo lá cải không bỏ qua dịp làm rùm beng lên khắp nước. Thậm chí, trong một bài trả lời phỏng vấn, Giônni còn xác nhận don Côrleone là cha đỡ đầu của mình, và trong đời chưa hề gặp một người nào tốt bụng, quân tử như ông. Được về dự lễ tang ông Trùm là một hân hạnh lớn, còn mọi người muốn nghĩ sao thì hân nhỏ bọt.

Lễ viếng, theo lục lệ Xixili, được tổ chức trong nhà người quá cố. Amêrigô Bônaxêra đảm trách việc khâm liệm, tống táng. Lão tự tay tắm rửa, săn sóc thi hài Bố Già thật chu đáo, kỹ càng. Một bà mẹ trang điểm cho đứa con gái cưng về nhà chồng cũng chỉ đến thế là cùng. Và ai đến nhìn mặt Bố Già đều nhận thấy là chết rồi mà ông Trùm Lớn vẫn không mất đi vẻ uy nghi, oai vệ như khi còn sống. Amêrigô Bônexêra đặc ý được phòng mũi - chỉ một mình lão biết được cái chết đã để lại những dấu vết khủng khiếp như thế nào trên bộ mặt ông Trùm.

Tất cả bạn bè cũ, tất cả những người thân cận, đã từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng. Ông bà chủ lò bánh từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng. Ông bà chủ lò bánh Nadôrin cùng vợ chồng đứa con gái và đám cháu ngoại. Từ Las Vegas có Luxi Manchini và Phrêđô, Tôm Haghen cùng gia đình. Các ông trùm của bốn vùng Xan Phrenxixcô, Los Angeles, Boxtôn và Clivlơnd. Khiêng linh cữu cùng hai con trai của người quá cố là những người thân thiết bậc nhất: hai bạn già Texxiô và Clemenxa, hai thủ hạ mới Rôccô Lampône và Anbert Nêri. Những vòng hoa tươi từ khắp nơi gửi đến chất khắp nơi trong cư xá.

Ngoài cổng lớn, các nhà báo, nhiếp ảnh chen chúc nhau. Xa hơn một chút, các cá chim cá nổi của FBI đứng trên nóc một chiếc xe hơi với máy quay phim trên tay đang vội vàng ghi lại diễn biến của sự kiện lịch sử này. Chốc chốc một tay nhà báo nào đó lại cố tìm cách vượt qua hàng rào, nhưng ngay tức khắc như từ dưới đất mọc lên một gã trong đội bảo vệ đòi xuất trình giấy tờ và thiếp

mời. Tuy bọn gác cửa cư xử cực kỳ lịch thiệp nhưng có năn nỉ đến rả hống vẫn không ai được phép lọt vào trong. Một số khác thử hỏi tin qua những người từ trong cổng đi ra, nhưng họ chỉ vấp phải những bộ mặt lạnh lùng như tiền và những cái miệng câm lặng tuyệt đối.

Maicon Côrleone gần như ở lì suốt trong văn phòng ở cuối nhà cùng với Tôm Haghen và Phrêđô. Những người đến chia buồn được lần lượt mời vào. Maicon tiếp từng người với một vẻ lịch sự không thay đổi, kể cả những người xu nịnh đã bắt đầu gọi anh là “Bố Già” hay “Ông Trùm Maicon”. Chỉ riêng Kêi nhận thấy mỗi lần như thế cặp môi anh khẽ mím lại khó chịu.

Một lát sau Clemenxa và Texxiô đến ; Maicon tự tay rót rượu mời từng người. Nhân câu chuyện nói về việc làm ăn, Maicon thông báo rằng khu cư xá của họ cùng toàn bộ công trình nhà cửa ở đây sẽ được bán cho một công ty xây cất. Giá hết sức hời. Mọi người đều hiểu rằng sau cái chết của Bố Già, việc di chuyển toàn bộ đế quốc Côrleone sang miền Tây sẽ được thúc đẩy nhanh hơn. Gia đình Côrleone sẽ rút hết lực lượng ra khỏi Niu York.

Đã đến lúc đi ra nghĩa trang, trả di hài ông Trùm Lớn về cho đất mẹ, Maicon nắm tay Kêi bước xuống vườn. Ở đó đã đông đủ những ai tới đưa tiễn ông Trùm đến nơi yên nghỉ cuối cùng - bạn bè, thuộc hạ, những con người nhỏ bé đã được Bố Già che chở lúc sinh thời. Đây đó thấp thoáng các khuôn mặt của cả những người vốn là kẻ thù của ông - giờ đây họ cũng đến để từ biệt ông lần chót.

Maicon nhìn cảnh đó với một nụ cười nửa miệng lịch sự và lạnh lùng. Anh không chú ý đến chung quanh. Anh đang mãi nghĩ về việc khác. Giá mình khi chết, - anh nghĩ, - cũng nói được những lời “Ôi, cuộc đời đẹp quá!”, thì tất cả những cái khác đều hoá thành vô nghĩa. Có được một lòng tin như vậy vào bản thân mình, thì mọi chuyện trên đời đều trở nên không quan trọng. Anh sẽ noi theo gương bố. Anh sẽ gắng chăm lo cho con cái, gia đình mình – cho cái thế giới mà anh được sinh ra để sống. Nhưng các con của anh sẽ lớn lên không phải trong cái thế giới này. Anh sẽ gắng sức để các con anh được hoà nhập vào một cộng đồng có trật tự và quy

mô khác - cộng đồng xã hội loài người. Chúng có thể sẽ là bác sĩ, nghệ sĩ, kỹ sư, nhà khoa học. Là Thống đốc, Tổng thống, là bất kỳ một ai chúng muốn. Và anh, một người cha khôn ngoan và đầy uy lực, đến lúc đó vẫn theo dõi sát sao cái đại gia đình ấy.

Vào buổi sáng ngày hôm sau lễ tang, toàn bộ những người có chức sắc trong gia đình Côrleône tập trung tại nhà của ông Trùm. Họ được Maicon Côrleône mời đến lúc gần trưa.

Mọi người lần lượt bước vào căn phòng làm việc ở cuối nhà: hai lão ‘lãnh đạo’ (caporegime) Clemenxa và Texxiô, Rôccô Lampône trầm tĩnh và tháo vát, Carlô Ritdi rất khiêm tốn, biết thân biết phận mình... Tôm Haghen, do hoàn cảnh đột xuất nên buộc phải tạm thời rời bỏ các công việc mang tính chất pháp lý thuần túy. Và Anbert Nêri bám theo Maicon khắp nơi như một cái bóng, khi thì châm thuốc, khi thì rót rượu cho Maicon, như cố ý trưng bày sự trung thành không gì lay chuyển nổi của mình.

Bố Già mất đi là cả một tai hoạ đối với cánh Côrleône. Theo những nhận định tỉnh táo và sáng suốt, cái chết của ông Trùm đã mang đi quá nửa lực lượng của gia đình, làm mất hẳn tư thế của họ trong những cuộc thương thuyết với liên minh Bardini-Tataglia hợp nhất với nhau. Những người có mặt trong phòng đều biết điều đó và đợi xem Maicon sẽ nói gì. Đối với họ, Maicon không phải là ông Trùm mới – anh chưa đủ tư cách đó trong thực tế lẫn trên nguyên tắc. Giá như don Côrleône sống lâu hơn ít nữa, chắc ông sẽ đào tạo được anh thành người kế vị xứng đáng. Còn bây giờ thì vấn đề đó còn cần phải xem xét.

Đợi đến khi Nêri rót rượu mời hết lượt mọi người, Maicon mới cất tiếng nói khẽ:

- Tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất hiểu tình cảm của mọi người. Tôi biết các chú và các anh em kính trọng bố tôi như thế nào, nhưng bây giờ ai cũng đang lo lắng cho hoàn cảnh, cho số phận của chính mình và những người thân của mình. Tôi nghĩ rằng nhiều vị muốn hỏi: biến cố này có ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta, đến những lời tôi đã hứa với mọi người không? Tôi xin trả lời: Không. Tất cả sẽ vẫn không có gì thay đổi.

Clemenxa lắc mái đầu rồi bù lớn tướng. Tóc lão xám màu thép và bộ mặt nung núc thịt hần sâu vẻ bất bình. Lão nói:

- Maicon, bọn Bardini và Tataglia bây giờ sẽ nhào vô nuốt sống chúng ta. Cần phải hoặc lo tổ chức lực lượng phòng thủ, hoặc là đầu hàng ngay cho xong.

Mọi người có mặt trong phòng đều nhận thấy rằng chẳng những Clemenxa không xưng Maicon là don, mà thậm chí lão không gọi cả họ tên đầy đủ của anh, mà chỉ cụt lủn “Maicon”.

- Ta sẽ chờ xem, - Maicon đáp, - Cứ để cho bọn chúng vi phạm hoà ước trước.

Texxiô chêm vào bằng giọng cô tỏ ra ngọt xót:

- Thì chúng đã vi phạm rồi đó thôi, Maicon. Từ sáng chúng đã cho mở hai điểm bao đề ở Bruklin. Tin của chính lão đại uý đi lập danh sách những người không bị cảnh sát khu vực đụng đến cho hay đấy. Chỉ khoảng tháng nữa là mình chẳng còn mảnh đất nào ở Bruklin để cắm nhà nữa đâu.

Maicon đưa mắt nhìn lão chằm chằm:

- Thế chú đã phản ứng gì chưa?

Texxiô lắc mái đầu nhỏ thó chải rất cẩn thận:

- Chưa. Tôi không muốn làm anh thêm khó xử.

- Thế là tốt, - Maicon nói, - Cần phải như vậy, hiện thời cứ ngồi im đã. Và xin mọi người khác cũng thế, tạm ngồi im cho. Không được phản ứng trước bất cứ một vụ khiêu khích nào. Cho tôi vài tuần lễ để thăm dò, thu xếp một vài việc, định hướng nên hành động thế nào để có lợi nhiều nhất cho tất cả và mỗi người chúng ta. Đến lúc đó ta sẽ họp lại lần nữa và quyết định dứt khoát lần cuối.

Làm ngơ trước vẻ nghi ngờ hiện ra trên mặt mọi người, anh ra hiệu cho Nêri lịch thiệp mời tất cả ra cửa. Nhưng khi Tôm Haghen vừa dậm bước thì Maicon gọi giật lại.

- Tôm, anh nán lại một chút.

Tôm Haghen bước đến bên cửa sổ mở hướng ra sân, nhìn xuống dưới, thấy Nêri lần lượt đưa các 'lãnh tụ' (caporegime) và Rôccô Lampône qua bọn lính gác ra ngoài cổng lớn của cư xá. Y quay lại phía Maicon:

- Anh đã nắm hết các đầu mối chính trị chưa?

Maicon lắc đầu với vẻ tiếc rẻ:

- Chưa hết đâu. Giá có được thêm bốn tháng nữa... Chính ông cụ đang làm chuyện này với tôi. Tuy nhiên, toàn bộ toà án đã nằm trong tay tôi – chúng tôi bắt đầu từ bọn này mà. Và mấy tay nghị sĩ nữa. Toàn cỡ có thể lực nhất, và dĩ nhiên là các lãnh tụ đảng phái đoàn thể ở Niu York - với họ thì đơn giản thôi, mình đã nắm được từ lâu rồi. Gia đình Côrleone hùng mạnh hơn nhiều so với người ta tưởng. Nhưng tôi còn muốn biến nó thành bất khả xâm phạm. – Anh mỉm cười nói với Haghen, - Thế nào, chắc anh đã tính được hết rồi chứ?

Haghen gật đầu:

- Chuyện đó chẳng có gì phức tạp. Tôi đã tính ra hết ngay từ đầu. Trừ một điểm, - tại sao anh lại gạt tôi ra rìa. Nhưng khi tôi, nói một cách hình ảnh, - đã đội lên đầu cái mũ Xixili, thì cuối cùng cũng đã tính ra cả cái đó nữa.

Maicon cười ha hả:

- Thì ông già cũng đã nói với tôi như vậy. Nhưng tôi không thể cho phép mình lãng phí như vậy nữa. Tôi cần có anh ở đây. Ít ra là trong mấy tuần sắp tới. Anh hãy gọi điện về Las Vegas báo cho bà xã biết. Nói là chỉ ở lại vài tuần thôi.

Haghen trầm ngâm im lặng:

- Theo anh, bọn chúng sẽ bắt đầu từ hướng nào?

Maicon thở dài:

- Ông già đã dặn dò rất rõ rồi. Chúng sẽ hành động thông qua một người nào đó trong đám gần gũi nhất. Bardini sẽ hạ tôi bằng tay của một kẻ thân cận nhất, nằm ngoài mọi nghi ngờ.

Haghen cười khẩy:

- Kiểu như tôi phải không?

Maicon cũng đáp lại bằng một cái cười khẩy:

- Anh là người Ireland, chúng sẽ không tin anh.

- Kể đúng ra một nửa là người Đức. Còn nói chung đã là người Mỹ rồi.

- Đối với chúng như vậy nghĩa là người Ireland – Maicon nói, - Chúng sẽ không dùng anh. Và chúng cũng không dùng Anbert Nêri, vì Nêri trước đây đã từng là cảnh sát. Hơn nữa, hai người lại quá thân cận, bọn chúng sẽ không muốn mạo hiểm. Vụ này chỉ xuống tay một lần, đâu làm lại được. Còn Rôccô Lampône thì chưa đủ thân cận. Không, kẻ đó sẽ hoặc là Clemenxa, hoặc là Texxiô, hoặc là Carlô Ritdi.

Haghen nói rất khẻ:

- Theo ý tôi, Carlô.

- Chúng ta sẽ xem, - Maicon nói, - Chẳng còn lâu nữa đâu, điều đó sẽ được làm sáng tỏ.

Điều đó đã được làm sáng tỏ vào ngày buổi sớm hôm sau, khi Haghen và Maicon đang ăn sáng. Chuông điện thoại réo trong phòng làm việc. Maicon vội chạy vào nghe, khi quay ra bếp, anh nói:

- Đấy, thế là xong. Đúng một tuần nữa tôi sẽ gặp Bardini. Để thảo luận với hắn về những điều kiện về một hoà ước mới cần phải ký sau khi ông Trùm không còn nữa. - Nói rồi anh cười nhạt.

Haghen hỏi:

- Ai gọi điện đến? Ai được họ chọn làm người môi giới?

Cả hai đều biết rằng: ai trong số thành viên của gia đình Côrleone thực hiện mối liên lạc giữa hai bên, người đó là kẻ phản bội. Maicon nhìn Haghen với một nụ cười buồn: “Texxiô”.

Họ ăn tiếp bữa sáng không nói thêm một lời. Uống nốt tách cà phê, Haghen lắc đầu:

- Tôi đã sẵn sàng đánh cược rằng kẻ đó phải là Carlô. Hoặc cùng lắm – Clemenxa. Không thể nào nghĩ lại là Texxiô. Lão là người thông minh nhất trong bọn.

- Ông ta khôn ngoan nhất, - Maicon nói, - Và ông ta đã làm cái mà theo ông ta là khôn ngoan nhất: thí tôi cho Bardini để nhận quyền thừa kế gia đình Côrleône. Còn nếu như đi cùng tôi thì ông ta sẽ bị giẫm nát. Bởi vì theo ông ta, tôi đâu thể đương đầu với bọn kia.

Im lặng một lát, với vẻ ngập ngừng rõ rệt, Haghen hỏi:

- Thế tính toán của ông ta đúng được mấy phần?

Maicon nhún vai:

- Ở ngoài mà nhìn thì ai cũng sẽ nói là tôi sắp ăn cám rồi. Nhưng không phải ai cũng hiểu được rằng các mối quan hệ và ảnh hưởng trong giới cảnh sát đáng giá bằng hàng chục các ‘chế độ’ (regime). Chỉ mình ông già hiểu điều đó. Tôi nghĩ rằng hiện nay tôi đã nắm chắc cái lực lượng này, mặc dù ngoài tôi ra không một ai biết điều đó. - Anh mỉm cười thân mật với Haghen, - Không sao, họ sẽ còn phải gọi tôi là don... Nhưng vụ lão Texxiô này làm tôi thật đau lòng.

- Anh đã đồng ý gặp Bardini? – Haghen hỏi.

- Còn sao nữa. Sau một tuần. Ở Bruklin, trên lãnh thổ của Texxiô, nói một con ruồi cũng không dám đậu lên người tôi! - Anh lại cười nhạt.

Haghen nói:

- Từ nay đến đó anh phải hết sức cẩn thận đấy.

Lần đầu tiên Maicon lạnh lùng nhìn y:

- Tôi không cần ‘cố vấn’ (consiglieri) để nói những lời khuyên như vậy, - anh nói.

Trong tuần lễ trước ngày gặp Bardini để thoả thuận hoà ước mới. Maicon đã tỏ ra cho Haghen biết thế nào là thận trọng. Anh không hề bước chân ra khỏi cổng cư xá, không tiếp một ai mà

không có vệ sĩ Anbert Nêri đứng kèm. Và mọi việc chắc đã êm đẹp trôi đi nếu không gặp phải một chuyện rắc rối đáng phiền.

Đứa con trai đầu của Cônni và Carlô sắp phải làm lễ xúc dầu theo nghi thức nhà thờ công giáo. Cả hai vợ chồng muốn Maicon nhận làm cha đỡ đầu đứa nhỏ, nhưng không dám nói trực tiếp, phải nhờ Kêi nói hộ. Maicon từ chối.

- Anh Maicon, em rất ít khi xin anh việc gì, - Kêi nài nỉ, - Anh hãy làm việc này vì em, Cônni rất muốn được như vậy. Cả Carlô nữa. Đối với cô, chú ấy, việc này rất quan trọng. Em xin anh, Maicon.

Cô thấy chồng có vẻ không bằng lòng trước những lời nài nỉ của cô, nghĩ rằng anh sẽ gạt phắt đi. Nhưng Kêi ngạc nhiên thấy anh gạt đầu:

- Thôi được. Em bảo vợ chồng nó mời linh mục về làm lễ tại đây. Anh chịu hết mọi phí tổn. Nếu gặp khó khăn gì về phía chức sắc nhà thờ, em bảo Haghen thu xếp giùm.

Vậy là vào ngày hôm trước buổi hẹn gặp với Bardini, Maicon Côrleone đến dự lễ xúc dầu cho con trai đầu của Cônni và Carlô với tư cách là cha đỡ đầu - Bố Già - của đứa bé. Anh tặng thằng nhỏ một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền với sợi dây bằng vàng. Nhân sự kiện này vợ chồng Carlô tổ chức một bữa tiệc tại nhà riêng, mời các 'lãnh tụ' (caporegimes) Texxiô và Clemenxa, Haghen, Lampône và tất cả mọi người ở trong khu cư xá, dĩ nhiên là cả bà trùm Côrleone cùng đến mừng cháu ngoại. Nhưng người sướng nhất là Cônni, suốt cả buổi tối cô ta cứ tìm cách ôm hôn anh trai Maicon với chị dâu Kêi. Cả Carlô Ritdi cũng cảm động đến phát khóc, rồi rít lắc tay Maicon và hể gặp dịp thuận tiện là lại theo tục lệ cũ, gọi anh là Bố Già. Cả Maicon cũng chưa bao giờ vui vẻ hào hứng như thế. Cônni sung sướng ghé tai Kêi thầm thì:

- Chị xem kìa... em nghĩ anh Maicon và Carlô bây giờ đã thân nhau thật sự rồi. Những dịp như thế này bao giờ cũng làm người ta gần nhau hơn.

Kêi nắm lấy khuỷu tay em chồng bóp nhẹ:

- Được thế thì thật là tuyệt !